

தேசீய ஒருமைப்பாடு

கல்வி, நிதியமைச்சர்

சி. சுப்பிரமணியன்

தி. மு. க. தலைவர்

சி. என். அண்ணாதுரை

விற்பனை உரிமை :

தொகுப்பு :
மு. நமசிவாயம்

வெளியீடு 98

முதற் பதிப்பு: ஜனவரி '62
உரிமை பதிப்பகத்தாருக்கு

விலை ரூபாய் 1-50

மெட்ரோபாலிடன் பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை-2.

50116

வெளியிடுவோர் :
மனோன்மணிப் பதிப்பகம்
சென்னை - 14

புதிப்புரை

“தேசிய ஒருமைப்பாடு” என்ற பிரச்சினையும் பேச்சும் இன்று நாட்டின் முக்கியமானதொரு அம்சமாகி விட்டிருக்கின்றது.

தேசிய ஒருமைப்பாடு மிகவும் அவசியம் என்ற கருத்தும் அதற்கான ஆக்க பூர்வமான வழி வகைகளைக் கண்டு செயல்படுத்திடும் போக்கும் முயற்சியும், ஒரு பக்கம் பெரிதும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. மற்றொரு பக்கம் “தேசிய ஒருமைப்பாடு” அவசியந்தானா? என்ற கேள்வி மட்டுமல்ல, தேசத்தைப் பிரிவினை செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தும் ஓரளவுக்கு நடமாடி வருகின்றது.

தமிழ்நாடு சட்டசபையில் கடந்த 13-11-61-ல் “தேசிய ஒருமைப்பாடு”, குறித்து விவாதம் நடைபெற்றது. உதவி சபாநாயகர் திரு. பி. பக்தவத்சலு நாயுடு தலைமை வகித்தார். இந்த விவாதத்தை நிதி அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் துவக்கி வைத்துப் பேசினார். பிரிவினையை வலியுறுத்தும் தி. மு. கழகத் தலைவர் திரு. சி. என். அண்ணாதுரை இந்த விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார். விவாத முடிவில் திரு. சுப்பிரமணியம் பதிலளித்தபோது தேசிய ஒருமைப்பாட்டின் அவசியம் குறித்து விளக்கினார்.

மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று பேச்சுகளையும் ஒன்றாகத் தொகுத்து, நூலாக வெளியிட்டுள்ளோம். “தேசிய ஒருமைப்பாடு” குறித்த வாதப் பிரதிவாதங்களை மக்கள் ஒரு சேரப் படித்து நல்லதொரு விளக்கமும் தெளிவும் பெற இந்நூல் பயன்படும் என்று நம்புகிறோம். இதனைத் தொகுத்துத் தந்த ‘நவ இந்தியா’ நாளிதழ் நிருபர் திரு. மு. நமசிவாயம் அவர்கட்கு எங்கள் நன்றி.

—பதிப்பகத்தார்.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

திரு. சி. சுப்பிரமணியம்	
தொடக்கவுரை	 9
திரு. சி. என். அண்ணாதுரை	
விவாத உரை	... 45
திரு. சி. சுப்பிரமணியம்	
பதிலுரை	... 76

தேசீய ஒருமைப்பாடு

சி. சுப்பிரமணியம்

தொடக்க உரை

உதவி சபாநாயகர் அவர்களே,

நவம்பர் 11-ந் தேதியன்று இந்த தேசீய இணைப்பைப் பற்றிய ஒரு அறிக்கை இங்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதற்கு முன்பும், இது சம்பந்தப்பட்ட இன்னொரு அறிக்கை இந்தச் சபை முன்னாலே சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ராஜ்ய முதன் மந்திரிகள் மகாநாடு நடைபெற்று, அதிலே தேசீய இணைப்பைப் பற்றிய பல்வேறு விஷயங்கள் விவாதிக்கப்பட்டு, அந்தக் கூட்டத்தின் அறிக்கை இந்த சபையின் முன்பு முதலிலே சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதை யொட்டி இன்னொரு விரிவான மகாநாடு டெல்லியிலே நடைபெற்றது. அந்த மகாநாட்டின் அறிக்கைதான் இப்பொழுது இங்கே வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, நாம் இதைப்பற்றி விவாதிக்கும்பொழுது, இந்த இரண்டு அறிக்கைகளையும் மனதிலே கொண்டு விவாதிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அது மட்டுமல்ல.

இந்த மகாநாடுகள் கூடுவதற்கு அடிப்படையாக இருந்தது இன்னொரு கமிட்டி. அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி, இந்தத் தேசீய இணைப்பு விஷயங்களைப் பற்றிப் பரிசீலனை

செய்வதற்கு, திருமதி இந்திரா காந்தியின் தலைமையின்கீழ் ஒரு குழுவை அமைத்தது. அந்தக் குழு தொடர்ந்து பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பரிசீலனை செய்து, சில சிபார்சுகள் செய்தது. முதன் மந்திரிகள் எல்லோரும் கூடி அவைகளைப் பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டும், அதற்குப் பிற்பாடு விரிவான தொரு மகாநாடு கூட்ட வேண்டுமென்கிற ஆலோசனையை அந்தக் கமிட்டி கூறியது. அந்த அடிப்படையில் தான் முதன் மந்திரிகள் மகாநாடு நடைபெற்றது. இப்பொழுது இரண்டாவது விரிவான மகாநாடு டெல்லியிலே பல்வேறு தேசியக் கட்சிகளையும், கல்வித் துறை நிபுணர்களையும், இன்னும் தேசியத்தலைவர்களைக் கொண்டும் நடைபெற்றது.

இணைப்பு முயற்சி எதற்கு ?

இந்த மாதிரி தேசிய இணைப்பைப் பற்றிக் கவனம் செலுத்தி, அதைப் பற்றி விவாதிக்க மகாநாடுகள் நடத்துவதற்கு என்ன காரணம் என்பதைப் பற்றிப் பல பேரிடையே பலவிதமான கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. கருத்து வேறுபாடுகள் மட்டுமல்லாமல், சில இடங்களிலே குழப்பமும் கூட ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏதோ நம்முடைய நாட்டிலே தேசிய ஒற்றுமை முழுவதும் சீர்குலைந்து விட்டது, அப்பேர்ப்பட்ட சீர்குலைவைத் தவிர்ப்பதற்காக இந்த மகாநாடு ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று ஒரு சிலர் கருதினார்கள்.

அவ்வாறு, அடிப்படையிலேயே சீர்குலைவு ஏற்படக் கூடிய நிலையில், இந்த மகாநாடு கூட்டப்பட்டதா அல்லது ஆங்காங்கு தோன்றக்கூடிய சிறு சிறு பிரிவினை சக்திகள், பிளவு சக்திகள், வேற்றுமை சக்திகள், பிற்போக்கு சக்திகள் இவைகளைத் தடுத்து, நாட்டிலே இன்னும் முன்னேற்றச் செல்வதற்கான சக்திகளை வளர்ப்பதற்காக ஏற்

பட்டதா என்பதைப் பற்றி நாம் முதலிலே கவனம் செலுத்த வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

அவ்வாறு கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்றால், இதற்குப் பின்னணியாக இருக்கும் பல்வேறு விஷயங்களை, நாம் கவனிக்க வேண்டும். அதிலும் முக்கியமாக, நாடு சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் பிற்பாடு, நாம் எடுத்திருக்கக்கூடிய பல்வேறு தேசிய இணைப்பு நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து, அவைகள் எந்த முறையில் ஏற்பட்டன; அவைகளில் எத்தனை குற்றங் குறைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; அவைகளில் ஏதாவது சீர்திருத்த வேண்டியவையாக இருக்கின்றனவா என்பதை ஆலோசித்துப் பார்த்து, அவைகளில் அடிப்படையாக எந்த விதமான தவறும் இல்லை; குறையும் இல்லை; ஆனால் மேலோடியாகச் சிறு சிக்கல்கள், சங்கடங்கள் தோன்றி இருக்கின்றன என்றால், அவைகளை எப்படித் தவிர்ப்பது என்பதை யோசிக்க வேண்டும்.

நான் ஒன்றைத்தான் சொல்லிக் கொள்கின்றேன். என்னுடைய கருத்திலே, இம்மாதிரி அடிப்படையாக இருக்கும் முறையிலே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சிக்கல்கள் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக, இந்தப் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாக, நாம் சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் பிற்பாடு, பல சாதனைகள், தேசிய ஒற்றுமையை உறுதிப்படுத்துவதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பது தான் என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து.

அதைப்பற்றித்தான் முதலில் நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், அவ்வாறு உறுதி இல்லையென்றால், ஏதோ மேலோடியாக வெடிப்புகள் ஏற்பட்டிருப்பது அல்ல, கட்டிடத்தின் அஸ்திவாரமே ஆட்டம் கண்டிருக்கிறது என்றால், அதற்கு எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் வேறு. ஆனால், மேலாகச் சிறு பிளவு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால் அதற்காக எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் வேறு. ஆகையால்தான், இன்

றைக்கு ஓரளவு ஆராயவேண்டிய அவசியம் என்ற முறையிலே சில கருத்துக்களை இந்தச் சபை முன் சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன்.

முதன்முதலிலே, நமக்குச் சுதந்திரம் வந்த காலத்திலே, நாட்டிலே ஒரு பிரிவினை ஏற்பட்டது நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். அந்தப் பிரிவினையின் காரணமாக நாட்டிலே ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள், ஏற்பட்ட கலவரங்கள், குழப்பங்கள், சிக்கல்கள் எல்லாம் நமக்கு நன்கு தெரியும். இவைகளை யெல்லாம் நாம் நல்ல முறையிலே சமாளித்து, அப்பொழுது ஏற்பட்ட கலகத்தை அடக்கியது மட்டுமல்ல, குழப்பமான நிலைமையும் சீர்படுத்தி, லட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு, நாடு பெயர்ந்து இங்கு வந்திருந்தவர்களுக்கு ஒரு புதிய வாழ்வைக் கொடுத்து, அப்பொழுது ஏற்பட்ட பல பிரச்சினைகளும் தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆனால், அந்தப் பிரச்சினைகளில் பல தீர்க்கப்பட்டிருந்தாலுங்கூட, பிரிவினையின் காரணமாக ஏற்பட்ட சில சிக்கல்கள் இன்னும் இருக்கின்றன. தொடர்ந்து நாம் முன்னேற்றப் பாதையிலே செல்லக்கூடியதைப் பாதிக்கக்கூடிய முறையிலே அந்தச் சிக்கல்கள் இயங்கிவருகின்றன என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். நமக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இருக்கக்கூடிய உறவு, பல சிக்கல்களை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கிறது. அந்தத் தொடர்பு நல்ல முறையில், சிநேக முறையில் ஏற்படாமல், இன்னும் அடிக்கடி பல சச்சரவுகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கக்கூடிய வகையில் கருத்து வேற்றுமைகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கக்கூடிய காரணத்தினால், இன்றைக்கு அந்தப் பிரிவினையின் காரணமாக சில பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்டாலுங்கூட, இன்னும் சில பிரச்சினைகள் தொடர்ந்து நம்மைப் பீடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதைத்தான் நாம் மனதிலே கொள்ள வேண்டும். அதையும் தொடர்ந்து தீர்த்து வைக்கவேண்டியது நம்முடைய கடமை.

அதற்காகத்தான் நம்முடைய தேசியத் தலைவர்கள் அந்தப் பிரிவினையினால் ஏற்பட்ட சிக்கல்களை விடுவிப்பதற்கு இன்னும் தொடர்ந்து முயற்சி செய்தும் கூட, அதிலே வெற்றி காணாத முறையில் பல சங்கடங்கள் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றன. அவ்வப்போது நமக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இருக்கக்கூடிய உறவு, உடனடியாக இருக்கக்கூடிய உறவு மட்டுமல்ல, உலக அரங்கில் கூட அதன் பிரதிபலிப்புக்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை அவ்வப்போது காண்கிறோம்.

அது ஒருபுறமிருக்க; நம்முடைய நாட்டைப்பொறுத்த வரையிலே பல முக்கியமான திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு அதன் காரணமாக நாட்டினுடைய ஒற்றுமை உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத்தான் நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

அடிப்படைச் சாதனைகள்

[முதன் முதலாக நாம் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கை, சர்தார் வல்லபாய் படேல் அவர்கள் தலைமையின்கீழ் நம் நாட்டிலேயிருந்த பல்வேறு சிற்றரசுகளை நம்முடைய அரசியலமைப்பின்கீழ் கொண்டுவந்தது. ஒரு நாடு என்கிற முறையிலே ஒரு அரசியலமைப்பின்கீழ் கொண்டுவந்தது உலகத்திலேயே, உலக வரலாற்றிலேயே மிகச் சிறந்த சாதனை என்று எல்லோராலும் போற்றக்கூடியதாக இருக்கிறது.] பிரித்தவர்களை எப்பொழுதும் வரலாற்றில் பெரிது படுத்துவதில்லை. இணைத்தவர்கள்தான் உலக வரலாற்றிலே உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.] அப்படி இணைக்கும் சக்தியாக, இணைக்கக்கூடிய ஒரு பெரும் ஆற்றலைப் பெற்றவராக விளங்கின சர்தார் வல்லபாய் படேல் அவர்கள், அவர்களது திறமையின் காரணமாக, அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளின் காரணமாக, 500-க்கு

மேல் இருந்த சிற்றரசுகள் நம்முடைய நாட்டின் அரசியலமைப்பின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டு, ஒரு நாடு, ஒரு அரசியலமைப்பு என்ற முறையிலே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. முதலிலே நாம் சாதித்த காரியங்களில் பெரிய காரியம் என்பதை நாம் மனதிலே கொள்ளவேண்டும். இப்பொழுது நாம் அதை ஓரளவு மறந்துவிடுகிறோம். சிற்றரசுகள் இருந்ததெல்லாங் கூட நம் கவனத்தில் இருப்பதில்லை.

ஆனால், அன்றைக்கு, அந்தச் சூழ்நிலையில், அந்நிய ஆட்சியிலிருந்து நாம் விடுபட்ட நேரத்தில், 500-க்கு மேற்பட்ட சிற்றரசுகளுக்குப் பூரண சுதந்திர வாழ்க்கை உண்டு என்று அவர்களை விட்டுவிட்டுச் சென்றதற்குப் பிற்பாடு, அவர்களை ஒன்றுபடுத்தினோம்—அதுவும் சமாதான முறையில் ஒன்றுபடுத்தினோம். எந்தவிதமான சீர்குலைவும் நம் நாட்டிலே ஏற்படாமல்; சமாதான முறையில் நாம் அதைச் சாதித்தோம். ஏதோ ஒரு பகுதியில் ஒரு சிறு போலீஸ் நடவடிக்கை, இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியிருந்தது. அதுவும் ஒரு சிறு காலத்திற்குள்ளாக முடிந்து விட்டது. ஆனால், பொதுவாக சமாதான முறையில், சமுதாயத்தில் எந்தச் சீர்குலைவும் இதன் காரணமாக ஏற்பட்டு விடாமல், அந்தப் பகுதிகளெல்லாம் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டது மாபெரும் சாதனை என்பதை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அவ்வாறு செய்தது நமதுமுதல் சாதனையாகும்.

இரண்டாவது சாதனை, இந்த நாட்டினுடைய நிர்வாகத்தை ஒன்றாக இணைத்தது. வெள்ளைக்காரர்கள் ஆட்சி இங்கு இருந்தவரையில், அவர்களுடைய ஆட்சியின் கீழும் நிர்வாக அமைப்பில் இணைப்பு இருந்தது. ஆனால், அவர்கள் வெளியே சென்றபோது அந்த நிர்வாக அமைப்பு ஓரளவு முன்பு இருந்த பிரகாரம் இருக்க முடியவில்லை. ஆகவே, அப்பொழுது உள்நாட்டு மந்திரியாக இருந்த சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல் அவர்கள்தான் இந்த நிர்வாக

அமைப்பையும் சீர்படுத்தி, அகில இந்திய ரீதியில் இந்த அமைப்பை வைத்துக்கொண்டு, இணைக்கப்பட்ட ஒரு நிர்வாக அமைப்பாக இருக்கவேண்டுமென்று பல நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது அதற்குப் பக்க பலமாக, சட்டம் கூடக் கிடையாது. **சட்டம்** இயற்றாமலேயே பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்து, அதன் மூலமாக இந்த நிர்வாக அமைப்பை ஒன்றுபடுத்தக்கூடிய நிலைமையிலே அவர்கள் சீர்படுத்தினர் என்பதைப் பார்க்கும்போது, இந்த இரண்டு துறைகளிலேயும் திரு. ப்ரேஸ் அவர்கள் சாதித்தவை உலக வரலாற்றிலேயே முக்கிய இடம் பெறக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள், சாதனைகள் என்பதைத்தான் நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும்.]

அதற்கடுத்தபடியாக நான் கூற விரும்புவது நமது இராணுவ அமைப்பைப் பற்றி. **தேசிய இராணுவம்** ஒன்றை அமைத்து, அது அரசியலில் கலந்துகொள்ளாத முறையில், அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருக்கும் அளவுக்கு இராணுவ அமைப்பு ஏற்படுத்தி, இராணுவத்தை தேசிய ஒற்றுமைக்கு ஏற்ற தொன்றாக அமைத்துக் கொண்டது நாம் அடுத்தபடியாகச் சாதித்த சாதனையாகும். சுதந்திரம் பெற்றவுடனே, உடனடியாக நாம் இதிலே வெற்றிபெற்ற காரணத்தால்தான், மற்றவர்கள் எதிர் பார்த்ததுபோல நம் நாட்டிலே குழப்பம் ஏற்படாமல், உள் நாட்டுக் கலவரங்கள் ஏற்பட்டுவிடாமல், அமைதியான முறையிலே நாம் பல காரியங்களைத் தொடர்ந்து சாதிக்க முடிந்தது.]

[பல திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு, முதலிலே எடுத்துக்கொண்ட அந்த நடவடிக்கைகள்தான் அடிப்படையாகச் சாதனைகளாக அமைந்திருக்கின்றன என்பதுதான் எல்லோருடைய கருத்தும் ஆகும்.] இந்த அடிப்படையில்தான் மற்றவைகளையெல்லாம் நாம் செய்ய முடிந்தது. ஆகவே, நமக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்ததற்குப்

பிற்பாடு, அந்நியப் பிடிப்பு நீங்கினதற்குப் பிற்பாடு, அவிழ்த்து விடப்பட்ட நெல்லிக்காய் மூட்டைபோல், ஒவ்வொரு பக்கம் ஓடிவிடாமல், ஒன்றுபட்ட அமைப்பிலே, ஒன்றுபட்ட இந்தியாவாக இருப்பதற்கு, இந்த மூன்று சாதனைகள் தான் நமக்குச் சாதகமாக இருந்தன, துணையாக இருந்தன என்று நான் மறுபடியும் வலியுறுத்திச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அரசியல் அமைப்பு

[இந்தச் சாதனைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கக் கூடிய நேரத்திலே, எப்போர்ப்பட்ட அரசியலமைப்பு நமக்கு இருக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் ஆலோசனை செய்ய ஆரம்பித்து, 26-1-1950 லிருந்து புதிய அரசியல் சட்டமும் இந்தியா முழுவதற்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு அரசியல் சட்டமாக அமுலாகியது, அடுத்த படியாக ஏற்பட்ட பெரிய சாதனை. அதுவும் 1947ல் சுதந்திரம் பெற்று 1949க்குள்ளாக, இரண்டு ஆண்டு காலத்தில், 'அந்தச் சட்டத்தை நாம் நிறைவேற்றியது, உலகத்திலேயே வேறு எந்தக் காலத்திலும் எந்தநாட்டிலும் ஏற்படாத ஒரு மாபெரும் சாதனை என்பதை நாம் மனதிலே கொள்ள வேண்டும்.]

உலகத்திலேயே முதன் முறையாக, நாற்பது கோடி ஜனத்தொகை கொண்ட ஒரு மனித சமுதாயத்திற்கு, ஜனநாயக அடிப்படையில் ஒரு அரசியல் அமைப்பை, இவ்வளவு சிக்கிரத்தில் ஏற்படுத்திக்கொண்டது, உண்மையிலேயே நாம் எல்லோரும் பெருமைப்படக்கூடிய விஷயமாகும். [இந்த நாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலும், 'என், அமெரிக்காவிலுங் கூட, இதுபோன்று காலனி ஆட்சியை ஒழித்துவிட்டு விடுதலை அடைந்த பிற்பாடு, ஒரு அரசியல் அமைப்பை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்குப் பல ஆண்டுகள் பிடித்தன. ஆனால் இந்தியாவோ, எத்தனையோ சங்கடங்கள், சுதேச சமஸ்த

தானங்களில் சிக்கல்கள் எல்லாம் இருந்தபோதிலும், மிகக் குறுகிய காலத்திற்குள்ளாகவே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. அது என்றைக்குமே நாம் எல்லோருமே பெருமைப்படக் கூடியது ஆகும்.]

[இந்த அரசியல் அமைப்பில் ஆங்காங்கு திருத்தங்கள் ஏற்பட்டாலுங் கூட, பொதுவாக நாட்டினுடைய அமைப்பை நிலை நிறுத்துவதற்கு ஸ்டீல்ப்ரேம் (Steelframe) என்று சொல்வார்களே அதுபோல, இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் அமைந்திருக்கிறது. அதுவுங்கூட உலகம் எல்லாம் போற்றக்கூடிய அளவில், ஜனநாயகக் கொள்கைகள் எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொண்டு அமைந்திருக்கிறது. வேறு எந்த நாளும் கண்டிராத அளவில், வயது வந்த ஆண் பெண் எல்லோருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. படித்தவர்களானாலும், படிக்காதவர்களானாலும், பணக்காரர்களானாலும், ஏழைகளானாலும் இந்த நாட்டில் பிறந்தவர்கள் 21 வயதை அடைந்தவுடன், ஆணாக இருந்தாலும், பெண்ணாக இருந்தாலும் வோட்டு அளிக்க உரிமை உண்டு என்று அளிக்கப்பட்ட சுதந்திரம் நம்முடைய மிகப் பெரிய சாதனைகளில் மற்றொன்றாகும்.]

“வயது வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வோட்டுரிமை” என்ற வுடன் அது எப்படிச் சரியான முறையில் நடக்கும் என்று பலர் சந்தேகப்பட்டார்கள். 1950-ம் வருஷத்தில் அரசியல் அமைப்பு அமுலுக்கு வந்தது. 1952-ல் முதல் தேர்தல் அதற்கு பின் நடந்திருக்கிறது 1957-லே இரண்டாவது தேர்தலும் நடந்துவிட்டது. அந்த இரண்டு தேர்தல்களிலும், மிக அமைதியான முறையில், தேர்தலை மிக நன்றாக நடத்திக் காட்டியிருக்கிறார்கள், நம் மக்கள். கோடிக்கணக்கான மக்கள் பங்கெடுத்துக்கொண்ட அந்தத் தேர்தல்கள் எவ்வளவு அமைதியான முறையில், நேர்மையான முறையில், வெகு சீக்கிரத்திலே நடந்திருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி அப்போது இங்கே வந்திருந்த வெளி நாட்டு

நிபுணர்களே பாராட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையில் மூன்றாவது தேர்தலும் நடக்கவிருக்கிறது.

[இன்னொன்றையும் நாம் மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஜனநாயக அடிப்படையில் அரசியல் அமைப்பை வகுத்துக் கொண்டபோது, பெடரல் அமைப்பு முறையாக நம் நாட்டு நிர்வாகம் இருக்க வேண்டும் என்று முடிவுசெய்யப்பட்டது. நாடு முழுவதற்குமாக ஒரு அரசாங்கம், ஒரு மூலையில், இந்தப் பெரிய நாட்டுக்கு—இந்தப் பெரிய ஜனப் பகுதிக்கு, பல்வேறு பழக்கவழக்கங்கள், மொழிகள் கொண்ட ஜனங்களுக்கு—இருப்பது என்பது, யூனிடரி கவர்ன்மெண்ட் என்ற முறையில் அமைப்பது சரியாக இருக்காது என்று முடிவுக்கு வந்து, இது பெடரல் அரசாங்கமாக—சமஷ்டி அரசாங்கமாக இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அந்த அந்தப் பகுதி மக்கள் அவரவர்களுடைய உரிமையைப் பெற்று, அவர்களே வளம் செய்து கொள்வதற்குப் பயன்படும் என்று இந்த முடிவு செய்யப்பட்டது.]

[இந்த அடிப்படையில், ஆரம்ப காலத்தில் ராஜ்யங்களை 'ஏ', 'பி', என்று பிரித்திருந்தோம். அதற்குப் பிற்பாடு இதே ராஜ்யங்களை மொழிவாரியாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்று நடவடிக்கை ஏடுக்கப்பட்டது. மொழிவழி ராஜ்யங்களை அமைத்ததால் 'ஏ' ஸ்டேட், 'பி' ஸ்டேட் என்கிற நிலைமை எல்லாம் மாறி, எல்லா ராஜ்யங்களும் ஒரேவிதமான தகுதியைப் பெற்றிருக்கின்றன. இவையெல்லாம் ஒரே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்கீழ் இயங்கி வருகின்றன.]

[இதோடு மட்டுமல்ல. நீதி நிர்வாகத்திலும், கீழ்க் கோர்ட்டிலிருந்து ஹைக்கோர்ட், சுப்ரீம் கோர்ட் வரை, நீதி நிர்வாகத்தை, நிர்வாக அமைப்பில் இருந்து தனியாகப் பிரித்து இயங்கச் செய்திருக்கிறோம். இதன் காரணமாக நீதிஸ்தலங்கள் இன்றைய தினம் சுதந்தரமாக இயங்குகின்

றன. நிர்வாகத்தில் ஏதாவது கோளாறு ஏற்பட்டாலும் நீதிஸ்தலங்களில் அதை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள வசதி இருக்கிறது.)

இவ்வளவு சீக்கிரமாக இவை யாவற்றையும் அமைத்துக்கொண்டு நாம் செயல்படுவதற்கு நாமே பெருமைப்பட வேண்டும்.

மொழிப் பிரச்சினை

அதற்கு அடுத்தபடியாக மொழிப்பிரச்சினை. நம் முடைய தேசம் பல மொழிகள் பேசுகின்ற தேசம் என்பதை நாம் முதலில் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பல மொழிகள் பேசுகின்ற மக்கள் அத்தனை பேரும் ஒரு நாட்டிலே சேர்ந்து இயங்கி வருகிறபோது, மொழிப் பிரச்சினை ஒரு சிக்கலாகவே இருந்துவருகிறது. அந்நியர்கள் ஆண்டபோது ஆங்கிலமொழியை ஆட்சிமொழியாகவைத்து ஆண்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். ஆனால் நாம் விடுதலை பெற்ற பிறகு, நமக்கென்று ஒரு பொது மொழி வேண்டும் என்ற கருத்து பரவலாக இருந்தது. அந்தப் பொதுமொழி ஏற்படும் வரை—1965ம் ஆண்டு வரை—ஆங்கிலமே நிர்வாக மொழியாக இருந்து விடட்டும் என்று, சமயோசிதமாக, அரசியல் அமைப்பை வகுத்த போது, திரு. என். கோபால சாமி ஐயங்கார் ஒரு திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுத்தார்.

நாம் சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு, பல்வேறு பகுதி மக்களும், பல மொழி பேசக்கூடிய மக்களும் ஓர் அரசின் கீழ் இருக்க வேண்டுமென்றால், எல்லோருக்கும் பொதுவான மொழி ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணப்பட்டது. எல்லாவற்றையும் யோசித்த பொழுது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை வகுத்துக் கொண்டபேர்து, 1965-ம் ஆண்டு வரையில் ஆங்கிலமே நிர்வாக மொழியாக இருக்கட்டும் என்று தீர்மானித்தோம். அப்படி முடிவு

எடுத்த காலத்தில் இருந்த சூழ்நிலையை மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அப்போது இருந்த சூழ்நிலை, அந்நிய மொழிபோய் நம் நாட்டு மொழி ஒன்று நமக்குப் பொதுமொழியாக அமைய வேண்டும் என்பதுதான். இந்தக் கருத்து பரவலாக இருந்து வந்தது. அந்தச் சமயத்தில் சமயோசிதமாக, ஆங்கிலமே 1965-ம் ஆண்டு வரையில் நிர்வாக மொழியாக இருந்து வரட்டும் என்று முடிவு எடுத்ததற்கு முக்கியமானவராக இருந்தவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த திரு. என். கோபாலசாமி ஐயங்கார் அவர்கள் தான். அது குறித்து நாம் பெருமைப்படுகிறோம்.

1965-ம் ஆண்டு வரையிலும் தொடர்ந்து ஆங்கிலமே நீடித்திருக்க வேண்டுமென்று முடிவு எடுக்கப்பட்டது அவர்களுடைய முயற்சியின் காரணமாகத்தான். அவர்களுடைய சாமர்த்தியம், அறிவின் காரணமாகத்தான் இந்தத் திட்டம் அன்றைக்கு வகுக்கப்பட்டு, ஒருவரைத் தவிர, எல்லாராலும் அன்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது.

நிர்வாக மொழியாக 1965-ல் இந்தி வரவேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்ட அந்தக் காலத்திலேயே மற்ற மொழிகளைப் பற்றியும் ஆலோசித்து, ஒரு மொழி மட்டும் தேசிய மொழி என்று இல்லாது, எல்லா இந்திய மொழிகளும் தேசிய மொழிகள் என்ற முறையில், அவைகளில் முக்கியமான 14 மொழிகளை அரசியல் சட்டத்திலேயே தேசிய மொழிகள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். அப்போது அந்த முறையில் மொழிப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காண முற்பட்டோம்.

அதற்குப் பிற்பாடு, இதனை எந்த முறையில் அமுல்படுத்துவது என்பதற்காகவும், ஐந்து வருஷத்திற்கு ஒரு முறை, ஒரு மொழிக் கமிஷன் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. அவ்வாறு ஒரு மொழிக் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டு இது பற்றிப் பரிசீலனை செய்யும்

போது, 1965-க்குப் பிறகு, இந்தி ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக நிர்வாக மொழியாக வரவேண்டுமென்று முடிவு எடுத்துச் சட்டத்திலேயே இடம் பெற்றிருந்த போதிலும் கூட, அதனால் பல சிக்கல்கள் ஏற்படும் என்ற காரணத்தால், மீண்டும் புனராலோசனை செய்து அதை மாற்றி, 1965-க்குப் பிற்பாடும் ஆங்கில மொழியும் தொடர்ந்து நிர்வாக மொழியாக இருந்துவரும் என்ற முடிவை எடுத்திருக்கிறோம்.

இன்றைக்கு நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய நிலைமையை உத்தேசித்தே, அந்த முடிவை எடுப்பதற்கு எதிராகப் பல்வேறு வாதங்கள், கருத்து வேற்றுமைகள் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும்கூட, தொடர்ந்து ஆங்கிலம் நீடிப்பது எத்தனை காலத்திற்கு அவசியமோ அத்தனை காலத்திற்குத் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமென்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குச் சட்ட உருவம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயமும் அப்போது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. எந்தக் கால அளவிற்குத் தொடர்ந்து ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்பதைப் பற்றி, யார் முடிவு செய்வது என்பது பற்றியும், எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடிய கருத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது என்னவென்றால், இந்தக் கால அளவை நிர்ணயிக்கக் கூடியவர்கள் இந்தி பேசுகின்றவர்கள் அல்ல. இந்தி பேசாத மக்கள்தான். ஆங்கிலத்தை விட்டு விடலாமா, கூடாதா என்பதுபற்றி முடிவு செய்யக்கூடிய பொறுப்பும் அதிகாரமும், இந்தி பேசாத மக்களிடந்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற அந்தக் கருத்து, இன்றைக்கு அநேகமாக எல்லாராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே ஒருசிலகருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும்கூட, அந்த முடிவு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த மொழிப் பிரச்சினை சம்பந்தப்பட்ட வரையில், இன்றைய

தினம் ஒரு சுமுகமான சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தாற்போல், பாட மொழியைப் பொறுத்த வரையில் பல்வேறு கருத்துக்கள் இருந்து வருகின்றன. (கல்லூரிகளில்) ஆங்கிலம் பாட மொழியாக இருக்கிறது. ஆங்கிலம் பாடமொழியாக இருக்கும் வரையில் வேறு பிரச்சினை இல்லை. ஆங்கிலத்தைத் தவிர்த்து வேறு மொழியில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லும் போது, எந்த மொழியைப் பயன்படுத்துவது என்பதில் பல்வேறு கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. அதிலே, ஒரு கருத்து; அகில இந்தியாவிலும் பாட மொழியாக இருக்கும் ஆங்கிலத்தை எடுத்து விடும்போது, ஒரு மொழிதான் பாட மொழியாக இருக்கவேண்டும்; அது இந்தி மொழியாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்தக் கருத்து சரியான கருத்தல்ல.

ஆங்கிலத்தை நீக்கிவிட்டு, நம் நாட்டு மொழியிலேயே பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லும் போது, அது பிராந்திய மொழியாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்ற கருத்து ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சிலர் வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லிவந்த போதிலும், அந்தந்த பிராந்திய மொழியாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

நிர்வாக மொழி ஒருபுறமிருக்க, பாட மொழி ஒருபுறமிருக்க, ஒரு பகுதிக்கும் இன்னொரு பகுதிக்கும் இணைப்பாக ஒரு மொழி இருக்க வேண்டியது அவசியம். தற்போது அந்த மொழி ஆங்கிலமாக இருக்கிறது. அதற்கு மேல், ஒருவருக்கொருவர் பேசித் தெரிந்து கொள்ள, நம்முடைய நாட்டிலிருந்து இன்னொரு நாட்டிற்குச் செல்லும்போது மொழி பெயர்ப்பாளர்களைக் கொண்டு பேசிக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமையைப்போல் இல்லாமல், இணைப்பாக ஒரு மொழி இருக்க வேண்டுமென்றும், ஆங்கிலம் போகின்ற

காலத்திலே, வேறு ஒரு பொது மொழி வேண்டுமென்ற காரணத்தால் இணைப்பு மொழியாக இந்தி இருக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம்.

இந்த முறையில் நாம் இன்றைக்கு மொழிப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண முடிவு செய்திருக்கிறோம். இந்த முறையில் மொழிப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணக்கூடிய முறையில் தான், "லிங்விஸ்டிக் ப்ராவினலை"—மொழிவாரி மாகாணங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு உள்ளன. இதுதான் இந்தத் துறையில் நாம் அடைந்திருக்கும் கட்டம்.

இணைப்புக்கு ஒரு சக்தி

இதற்கு மேலாக, இன்றைக்கு நாட்டை இணைக்கக் கூடிய அளவுக்கு மாபெரும் சக்தியாக இருப்பது, திட்டமிட்ட அடிப்படையில் பொருளாதார வளர்ச்சியை அடைவது என்பதுதான். இன்றைக்கு நாடு முழுவதும் திட்டத்தைப்பற்றி விவாதிக்கும் குழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அதிகமான அளவுக்குத் திட்டம் வேண்டுமென்று கேட்கக்கூடியநிலைமை எங்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சட்ட சபையில் மட்டுமல்ல, சிறு சிறு கிராமங்களில் கூட விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், பாமர மக்கள் திட்டத்தின் பல்வேறு அம்சங்களைப்பற்றிப் பேசவும், விவாதிக்கவுமான குழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இன்றைக்கு நாட்டை ஒன்றுபடுத்தக் கூடிய, பெரிய பொருளாதார சக்தியாகத் திட்டம் விளங்குகிறது என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். திட்டமானது பொருளாதார முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்படுவதாக இருப்பினும், மற்றத் துறைகளிலுங்கூட நாட்டை ஒன்றுபடுத்தக்கூடிய பெரும் சக்தியாக இன்றைக்கு விளங்குகிறது என்பதை

உணருகிறோம். அந்த அடிப்படையில்தான் இன்றைக்குத் திட்டமிட முன்வந்திருக்கிறோம்.

நேற்று திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் அவர்கள் ஒரு கருத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். "திட்டம் என்பது பட்டியல் போட்டுக் காட்டுவதல்ல, ஒரு நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும்" என்று கூறினார்கள். அதை நான் மிகவும் வரவேற்கிறேன். திட்டம் என்பது ஒரு அடிப்படையான நோக்கத்தை, வட்சியத்தை அடைவதற்காக அமைத்துக்கொண்ட பாதையாக இருக்கவேண்டும். இன்னொரு கருத்தையும் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த மாதிரி நோக்கத்துடன் திட்டமிடும்போது "அதிலே ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கக்கூடாது. தனி மனிதனுக்கிடையேயோ பிராந்தியங்களுக்கிடையேயோ ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கக்கூடாது" என்று எடுத்துப் பேசினார்கள். அதையும் நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

இதுதான் திட்டத்தினுடைய நோக்கம் என்று திட்டக் கமிஷன்கூட ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. திட்டத்தைப் பற்றி நம் சபையிலே வைக்கப்பட்டிருக்கும் அறிக்கையிலும் இந்தப் பொது நோக்கு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இன்றைக்கு ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்கவேண்டுமென்று சொல்லும்போது தனி மனிதர்களுக்கிடையே இருக்கக்கூடிய ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்க வேண்டுமென்றால் பிராந்தியங்களுக்கிடையே உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்காமல் முடியாது. அந்த முறையில்தான் திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எப்படி நாம் மூன்றாவது தேர்தலுக்குத் தயாராக இருக்கிறோமோ, அதே போன்று பெருநளாதாரத் திட்டத்திலும் இரண்டு திட்டங்களை நிறைவேற்றிவிட்டு, ஓரளவு வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றிவிட்டு, இன்றைக்கு மூன்று

வது திட்டத்தை உருவாக்கி அதை நிறைவேற்ற முன் வந்திருக்கிறோம். இந்தத் திட்டமானது நாட்டை இணைப்பதில் பெரியதொரு சக்தியாக அமைந்து நாட்டை ஒன்றுபடுத்தக் கூடிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உலக அரங்கில்

அதோடு மட்டுமல்ல- இன்றைக்கு ஒரு நாடு என்று சொல்லும்போது, அந்த நாடு தனித்து வாழமுடியாது. இன்றைக்கு உலக அரங்கில் ஏற்படும் நிகழ்ச்சிகள் காரணமாக எந்த நாடும் தனித்து இயங்க முடியாமல் உலக அரங்கில் பங்கு கொள்ளக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாம் விரும்பினாலும் கூட இன்றைக்குத் தனித்து வாழ முடியாது. அது இருக்கட்டும். இன்றைக்கு பலம் பொருந்திய—ரொம்பவும் முன்னேறியிருக்கக்கூடிய—எந்த நாடுங் கூட, அமெரிக்காவை எடுத்துக் கொண்டாலும், ரஷ்யாவை எடுத்துக்கொண்டாலும், அவைகூட—எவ்வளவு பலம் இருந்தாலும், பொருளாதார சக்தி இருந்தாலும்—தனித்து வாழமுடியாது. இன்றைக்கு எல்லா நாடுகளும் உலக அரங்கில் சேர்ந்து இயங்கியாக வேண்டியிருக்கிறது.

[அந்த முறையிலே, உலக அரங்கிலே 14 ஆண்டுகளுக்குள், சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் பிறகு நாம் சாதித்திருப்பது என்ன? நமது வெளி நாட்டுக் கொள்கை எந்த முறையில் அமைந்திருக்கிறது என்று பார்க்கும்போது, இன்றைக்கு—இதைப்பற்றி கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் நமக்குள் கருத்து வேற்றுமை இருந்தாலும்—பொதுவாக வெளி நாட்டுக் கொள்கை எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய முறையில் அமைந்திருப்பது மட்டுமல்ல, நல்ல முறையில் வெற்றி பெற்று வருகிறது.]

சமீபத்தில் நமது நாட்டுப் பிரதமர், பெல்கிரேட்

சென்றிருந்தபோது, ரஷ்யா சென்றிருந்தபோது, இன்று அமெரிக்கா சென்றிருக்கும்போது, இன்றைக்கு எவ்வளவு உன்னதமான வெற்றி யடைந்திருக்கிறது, நம் நாட்டின் பெருமை உலக அரங்கில் எந்த அளவு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். இதற்குத் தனிப்பட்ட முறையில் நமது பிரதமர் பெரும் பொறுப்பு என்று இருந்தாலும், இது தனிப்பட்டவர் என்ற முறையில் ஏற்பட்ட சிறப்பு என்று மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இதற்கு முக்கிய காரணம் அவர்கள் உருவாக்கிய, பொதுவாக இருக்கக் கூடிய வெளிநாட்டுக் கொள்கையே யாகும்.

உலக அரங்கில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணவும், நாடுகளுக்குள் ஒத்துழைப்பை வளர்ப்பதற்கும் நம் வெளிநாட்டுக் கொள்கை உதவியது என்று பார்க்கும்போது இன்றைக்கு உள் நாட்டிலே நாம் எடுத்த பல்வேறு முயற்சிகள், ஆற்றிய பல்வேறு சாதனைகள் ஒருபுறம் இருக்க, உலக அரங்கிலேயும் இன்றைக்கு இந்தியா என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு நாடு, ஒரு ஒன்றுபட்ட சக்தியாக, ஒன்றுபட்ட சமுதாயமாக இருந்து, அதனுடைய வெளிநாட்டுக் கொள்கை அமைந்து, உலக அரங்கில் நல்லதொரு விளைவைக் கொண்டு வர இயங்கிவருகிறது என்று பார்க்கிறோம். இவைகளெல்லாம் நாம் சாதித்த சாதனைகளின் அடிப்படையாக இருக்கக்கூடியவை.

அடிப்படைக் கருத்துக்களில் ஏதாவது கோளாறுகள் ஏற்பட்டனவா, தவறுகள் ஏற்பட்டு விட்டனவா, சிக்கல்கள் ஏற்பட்டனவா என்று பரிசீலனை செய்து பார்க்கும் போது, அடிப்படையான சாதனைகளால், அடிப்படையாக ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடிய அமைப்புகளால், பலநிபுணர்கள்—உலகத்தின் பல பகுதியில் இருப்பவர்கள் இதை அலசி ஆராய்ந்து பார்த்திருக்கிறார்கள்; இதில் எந்தவிதமான குறைபாடும் இல்லை, இதில் எந்தவிதமான கோளாறுகளும்

இல்லை என்றுதான் அவர்களும் கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

புதிய பிரச்சினைகள்

இவ்வாறு அடிப்படையாக, நாம் தேசிய ஒற்றுமையை அதிகப்படுத்தக்கூடிய முறையிலே சாதனைகளைச் சாதித்திருந்தாலும், பல்வேறு அமைப்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தாலும், சில சக்திகள், ஆங்காங்கு நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய நல்ல சூழ்நிலையைப் பாதிக்கக் கூடிய முறையிலே இயங்கி வந்திருக்கின்றன என்பதை ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

நாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் காரணமாகவே இந்த சக்திகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நான் ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். பழைய காலம் மாதிரி அடிமைகளாகவே இருந்திருந்தால் இந்தப் பிரச்சினைகள் தோன்றியிருக்காது. சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு பல காரியங்களைச் சாதித்ததன் காரணமாக, எடுத்த முயற்சிகளின் காரணமாக, அதிலிருந்து பல புதிய பிரச்சினைகள் தோன்றியிருக்கின்றன என்று நாம் பார்க்கிறோம். அது வளர்ச்சியின் இயற்கை, வளர்ச்சியின் தத்துவம், வளர்ச்சியின் இயற்கை விதி என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

வளர்ச்சி காரணமாகவே பல பிரச்சினைகள் பொருளாதாரமானாலும் சரி, தனி மனிதன் ஆனாலும் சரி தோன்றுகின்றன. பிரச்சினை இல்லாமலிருந்தால் வளர்ச்சி இருக்காது. பிரச்சினை இல்லாமல் வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்று சொல்லுவது இயற்கைக்கு விரோதமானது. வளர்ச்சி என்றால் மாறுதல் ஏற்பட்டுத் தான் ஆகவேண்டும்—அதற்கான பிரச்சினைகளும் ஏற்பட்டுத்தான் ஆகும். பிரச்சினைகள் இல்லாது மாற்றங்கள்—முன்னேற்றங்கள்—ஏற்பட வேண்டுமென்று சொன்னால், அது முடியாது.

ஆகவே நாம் எடுத்த முயற்சிகள் காரணமாகவே, நாம்

சாதித்த சாதனைகள் காரணமாகவே, ஆங்காங்கு சில புதிய பிரச்சினைகள் தோன்றியிருக்கின்றன. உதாரணமாக இன்றைக்கு மொழிப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஜனநாயக அடிப்படையில் நம் அரசாங்கம் நடைபெற வேண்டுமென்று சொன்னால் மொழி அடிப்படையில் நம் ராஜ்யங்களை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று நாம் முயற்சி செய்தோம். இது தவறான கருத்து என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இது பல ஆண்டுகளுக்கு முன் மகாத்மாஜி அவர்கள் வற்புறுத்தியது. இதிலே தனித் தனி மொழி ராஜ்யங்கள் அமைய வேண்டுமென்பதில் ஒரு சில கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் இது முழுவதும் தவறு என்று யாரும் சொல்லமுடியாது, அதுவும் மொழிப் பிரச்சினை தீர எடுத்துக்கொள்ளும் நடவடிக்கை என்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியது. இந்தக் காரணத்தினால் இன்றைய தினம் பல பிரச்சினைகள் வந்திருக்கின்றன. அவை என்னென்ன பிரச்சினைகள்?

இப்போது நம் சென்னை ராஜ்யத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். முன்பு ஆந்திரா பகுதி சேர்ந்திருந்தது. கன்னடப் பகுதி சேர்ந்திருந்தது. மலையாளப் பகுதி சேர்ந்திருந்தது. நம் தமிழ் நாடும் சேர்ந்திருந்தது. இது நான்கு மொழி ராஜ்யமாக அமைந்திருந்தது. அப்போது நான்கு மொழிகள் பேசுகிறவர்களுக்கும் பொதுவான ராஜ்யமாக அமைந்திருந்தது. இன்றைக்கு தமிழ்நாடு என்று பிரிந்தவுடனே, இங்கே கன்னடம் பேசுகிறவர்கள் இல்லாமல் போய்விடவில்லை—இருக்கிறார்கள். கன்னடம் பேசுகிறவர்கள் சிறுபான்மையாக இருக்கக்கூடிய நாடாகி விட்டது, தமிழ்நாடு; மலையாளம் பேசுகிறவர்கள் சிறுபான்மையாக இருக்கக் கூடிய நாடு, தமிழ்நாடு; தெலுங்கு பேசுகிறவர்கள் சிறுபான்மையாக இருக்கக் கூடிய நாடு, தமிழ்நாடு. மொழிவாரி ராஜ்யம் அமைந்த காரணத்தினால் சிறுபான்மையினராகி விட்டார்கள் தெலுங்கு பேசக்

கூடியவர்கள்; சிறுபான்மையினராகி விட்டார்கள் கன்ன
டம்பேசக்கூடியவர்கள்; சிறுபான்மையினராகிவிட்டார்கள்
மலையாளம் பேசக் கூடியவர்கள்.

ஆக, இந்தப் பிரச்சினை இங்கு வந்ததற்குக் காரணமே
மொழிவாரி ராஜ்ய அமைப்புதான். இது இல்லாமலிருந்
தால், இவர்களெல்லோரும் இங்கே தங்கள் மொழியும்
ராஜ்யத்தின் பொது மொழிகளுள் ஒன்று என்ற முறையிலே
முன்பு இருந்த மாதிரியே இருந்துகொண்டிருப்பார்கள். இந்
தப் பிரச்சினை ஏற்படுவதற்கு இது காரணமாக இருக்கிறது
அதோடு மட்டுமல்ல. இன்றைக்கு ஆங்காங்கு எல்லை
வகுக்கவேண்டுமென்பதில் தகராறுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.
சில இடங்களில் அவைகள் இன்னும் தீராமல் கூட இருக்
கின்றன. எல்லைக் கோடு எப்படிப் போட வேண்டுமென்
பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன—இத
னால் சர்ச்சைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அது மட்டுமல்
லாமல் மொழிப் பிரச்சினை காரணமாக சிறுபான்மை
மொழியினர் இருப்பதால் அவர்களுடைய உரிமைகள்
என்ன, தமிழ் நாட்டில் இருக்கக் கூடிய தெலுங்கர்களின்
அதிகாரங்கள் என்ன, உரிமை என்ன, அதேமாதிரி மலை
யாளிகள், கன்னடக்காரர்களின் உரிமைகள் என்னென்ன
என்ற பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அஸ்ஸாம் நாட்டை இன்றைக்கு எடுத்துக்கொண்டல்
அங்கே இருக்கக்கூடிய வங்காள மொழி பேசுகின்றவர்க
ளுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது, அஸ்ஸாம் மொழி
பேசுகின்றவர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது, இரண்டு
பேர்களுக்கும் மத்தியில் உள்ள தொடர்பு என்ன என்ற
முறையில் இம்மாதிரி சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன.

மொழிவாரி மாகாணங்கள் ஏற்பட்ட காரணத்
தினால் தம் தம் மொழியின் பேரில் பற்று அதிகமாக ஏற்
படுகின்ற நிலைமையும் ஏற்பட்டது. அதோடு, அது பற்றோடு
இருந்துவிடாமல் வெறியாகவும் சில இடங்களில் மாறியது.

மொழிவெறிகாரணமாக கலவரங்கள் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையும் ஏற்பட்டது. மற்ற இடங்களில் சிறு சிறு கலவரங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டு இருந்தாலும், சமீபத்தில் அஸ்ஸாமில் மொழி அடிப்படையில் சில கலவரங்கள், மொழிப் பிரச்சினை மிகவும் சிக்கலான பிரச்சினை என்று தோன்றக்கூடிய நிலையில் அங்கு ஏற்பட்டது மாத்திரமல்லாமல், பெரிய கலவரமாக ஏற்பட்டு, அதோடு ஆங்காங்கு குழப்பமான நிலைமையும் சிறு கலவரங்களும் ஏற்பட்டு, மொழிப் பிரச்சினை நாட்டுப் பிரச்சினையாகத் தென்படக் கூடியதாகிவிட்டது.

பிளவுச் சக்திகள்

அதே மாதிரி இன்றைக்கு அதிகாரத்தை மக்களிடத்தில் ஒப்படைத்திருக்கிறோம்—21 வயது வந்த ஆண்களிடத்திலும் பெண்களிடத்திலும் ஒப்படைத்திருக்கிறோம். 21 வயது வந்த ஆண்கள், பெண்கள் எல்லோருக்கும் ஒட்டு உரிமை உண்டு என்று சொல்லும்போது அவர்களுடைய பெருவாரியான ஆதரவைப் பெற்றுத்தான் சட்ட சபைக்கு வர முடியும். யார் சட்ட சபையில் பெரும்பான்மையினராக இருக்கிறார்களோ அவர்கள் தான் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம்.

எல்லோருக்கும் வாக்குரிமை கொடுத்தவுடனே, அவர்களுடைய ஆதரவை எப்படிப் பெறுவது என்ற முறையில் பல்வேறு சிக்கல்கள் கிளம்ப ஆரம்பித்தன. ஜாதியை ஒழிக்கவேண்டுமென்று, அந்தப் பணியில் நாம் இப்போது ஈடுபட்டிருக்கிறோம். ஜாதியை ஒழிக்கவேண்டும் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். இருந்தாலும் எல்லோருக்கும் உரிமை—வாக்குரிமை—கொடுத்ததன் காரணமாக, எப்படிச் சட்ட சபைக்கு வருவது, எப்படி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவது என்ற அடிப்படையில் புதிய சிக்கல்கள் ஏற்பட்டு, ஜாதி அடிப்படையில் ஜெயிக்க முடியுமா என்று

ஒரு சிலர் நினைப்பது இயற்கைக்கு விரோதம் என்று சொல்ல முடியாது—ஆனால் தவறு என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அந்த அடிப்படையில் ஆரம்பித்து, ஜாதியை ஒழிப்பதற்குப் பதில், ஜனநாயக அடிப்படையில் எல்லோருக்கும் வாக்குரிமை என்ற அடிப்படையில் இயங்க ஆரம்பித்த போது, ஜாதி வேறு ரூபத்தில், அரசியல் ரூபத்தில், தலைகாட்ட ஆரம்பித்திருக்கிறது. அதற்கு ஜனநாயகத்தைக் குறை கூற முடியுமா—எல்லோருக்கும் வாக்குரிமை கொடுத்ததுதான் தவறு என்று சொல்ல முடியுமா? இப்போது போகக்கூடிய போக்கைத் தடுத்து அதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதுதான் சரியாகும்.

அதோடு மட்டுமல்ல, மத அடிப்படையிலேயும் இன்றைக்குப் பிளவு சக்திகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இன்றைக்கு முஸ்லீம்கள் பிரிந்துபோய் பாக்கிஸ்தான் அமைத்துக் கொண்ட போதிலுங்கூட, இன்னும் பல பகுதிகளிலே அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். சில பகுதிகளிலே பெரும்பான்மைபினராகவும் வாழ்கிறார்கள். ஜாதியின் அடிப்படையிலே, மதத்தின் அடிப்படையிலே ஒட்டு கேட்கப்படுகின்றது. அது சரியல்ல. இப்படி ஒட்டு கேட்கும்போது, சமூகத்திலே கலவரங்கள் ஏற்படுகின்றன. இதை விளக்கக்கூடிய முறையிலே ஜப்பானிலே இத்து—முஸ்லீம் கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. இதைப்போல் இன்னும் வேறு சில இடங்களிலேயும் கலவரங்கள் ஏற்பட்டன.

ஆகவே, இன்றைக்கு மொழிப் பிரச்சினை ஜாதிப் பிரச்சினை, மதப்பிரச்சினை ஆகியவைகளின் அடிப்படையிலே ஆங்காங்கு கலவரங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டு வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால், இதிலே நாம் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி தவறல்ல. அதன் காரணமாகப் பல புதிய போக்குகள், சக்திகள் கிளம்பியிருக்கின்றன. இத்தகைய, சக்திகள் கிளம்புவது இயற்கையே.

இந்தத் தீய சக்திகளை அடக்குவது எப்படி என்பது தான், ஒழிப்பது எப்படி என்பதுதான் இன்றைக்கு நம் முன்னாலுள்ள பெரும் பிரச்சினை. முக்கியமாகத் தேர்தல் காலங்களிலேதான் இந்தத் தீய சக்திகள் அதிகமாகத் தலை தூக்குகின்றன. அப்படித் தேர்தல் காலங்களிலே ஏற்படக் கூடியது சரியான போக்கல்ல. இந்தப் போக்கு எட்டை சீர்குலைக்கக் கூடியதே.

இந்த முறையிலே நாட்டில் சில கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்ட போதிலும், அவை சமுதாயத்தை எப்படிப் பாதிக்கின்றது என்பதையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும். இந்த சமுதாயம் எப்படி அமைகின்றது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். மக்கள் எப்படியோ, அப்படித்தான் சமுதாயம் உருவாகின்றது. இந்த சமுதாயத்தை வருங்காலத்திலே அமைக்கக் கூடியவர்கள் நம் நாட்டிலே உள்ள குழந்தைகள், இளைஞர்கள் தான். இந்த இளைஞர்களை நாம் எப்படி உருவாக்குகின்றோமோ, அந்த வகையிலேதான் சமுதாயம் அமையப் போகின்றது. ஆனால் இப்போதுள்ள சமுதாயத்திலே இம்மாதிரியான பல நிகழ்ச்சிகள் அவர்களிடையேயும் பிரதிபலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

கல்வி நிலையங்களிலேயும் இந்த மொழிச் சண்டை, ஜாதிச் சண்டை, மதச் சண்டை ஆகியவை தலைதூக்க ஆரம்பித்திருக்கின்றது. இதன் காரணமாக நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே பெரிய நிகழ்ச்சிகள், பெரிய சம்பவங்கள் நடைபெற விட்டாலும் வடக்கிலே பல சர்வகலாசாலைகள் மூடப்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதே போல் இன்னும் சில மாகாணங்களிலேயும் இவ்வித நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. அதைப் பார்த்து இங்கும் ஒரு சில இடங்களிலே வேலை நிறுத்தம் போன்றவைகள் செய்யப்பட்டன.

இந்த விதத்திலே இங்கும் சமுதாயத்திலே பிற்போக்கு சக்திகள், பிற்போக்கு நிகழ்ச்சிகள் தலைகாட்ட ஆரம்பித்தி

ருக்கின்றன. வளர்கின்ற சமுதாயத்திலேயே இவ்வித கிளர்ச்சிகள் ஏற்படுமானால், தொடர்ந்து சமுதாயம் வளரும் போதும் இவ்வித மனப்பான்மைதான் வளர்ந்துகொண்டு போகும்.

கல்விப் பிரச்சினை மூலந்தான் நாட்டைச் சீர்படுத்த முடியும். அதற்காகத்தான் இதிலே முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நாம் நினைக்கிறோம். இந்த நிலைமையிலேயே எப்படி இதற்குத் தீர்வு காண்பது என்பது தான் இப்போது பிரச்சினையாக இருந்து வருகிறது.

ஆகவே. அஸ்திவாரத்தைப் பலப்படுத்த வேண்டுமானால், அடிப்படையிலேயே இவ்வித பிளவுச் சக்திகளை வளர வொட்டாமல் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுப்பதற்காகத் தான் இந்த மகாநாடு அவ்வப்போது கூட்டப்படுகின்றது. இதற்கு எப்படித் தீர்வு காணவேண்டுமென்பதுதான் முக்கியமாக நாம் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஆக்கசக்தியும் அழிவுச் சக்தியும்

முதலிலே எடுத்துக்கொண்டால், ராஜ்யங்களிடையே இன்றைக்குப் பலத்த போட்டி இருந்து வருகிறது. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய பிராந்தியங்களை, ராஜ்யங்களைப் பற்றித்தான் நினைக்கிறார்கள். அப்படி நினைக்கும் போது, அதன் காரணமாகப் பலசிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன.

இங்கு தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலே பார்ப்போமானால், தமிழ் நாட்டிலே நான் மந்திரியாக இருக்கிறேன். என்னுடன் நீங்களும் இந்தச் சபையில் அங்கத்தினர்களாக இருந்து நாம் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து பல அபிவிருத்தித் திட்டங்களை ஏற்படுத்தித் தமிழ் நாட்டை நாம் வளப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். அப்படி நினைப்பதிலே தவறு ஒன்றுமில்லை. அப்படி நினைக்காமல் இருந்தால்தான் தவறு. ஆனால் அவ்வாறு நினைக்கின்ற காரணத்தினாலே, மற்ற ராஜ்யங்களின் மேல் வெறுப்போ,

துவேஷ மனப்பான்மையோ ஏற்படக் கூடாது. அப்படி ஏற்பட்டால், அது தான் சிக்கல் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்குகின்றது. அப்படி ஒரு மனப்பான்மை ஏற்பட்டு இயங்குமானால், அப்போது தான் நம் நாட்டின், நம் ராஜ்யத்தின் பேரில் நமக்கு இருக்கக்கூடிய ஆக்க சக்தியே, அழிவு சக்தியாகவும் ஆகிறது.

நாம் அப்படி நினைக்கும்போது, மற்றவர்களும் அப்படி நினைக்காமலா இருப்பார்கள்? அப்படி நினைக்கும்போது தான், இரண்டுக்கும் மோதல் ஏற்பட்டு, அதன் காரணமாக நாட்டை முன்னேற்ற வேண்டுமென்கிற எண்ணமே, அழிவுச் சக்தியாகவும் ஆகிவிடுகின்றது.

இதைப் போக்குவது எப்படி என்று பார்க்கும்போது, பலபேர் பலவிதமான பரிகாரங்களைச் சொல்கிறார்கள். அதிலே ஒரு சிலர், இப்படிப் பல பகுதிகளாக இருப்பது தான் இதற்கெல்லாம் காரணம். ஆகவே, சமஷ்டி அடிப்படையில் இல்லாது இந்தியா பூராவுக்கும் ஒரே அரசாக ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அதாவது டெல்லியிலே மட்டும் ஒரு அரசாங்கம் நடந்துவந்தால் போதும் என்று சொல்கிறார்கள்.

இன்றைக்கு நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். உலகத்திலே நம்முடனேயே, நம் காலத்திலேயே பல நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்று இன்றைக்கு இயங்கிக்கொண்டு வருகின்றன. அங்கெல்லாம் சமஷ்டி அடிப்படையிலே நடந்து கொண்டுவரும் அரசாங்கங்களையும் பாருங்கள். நம் நாட்டையும் பாருங்கள். நம் நாட்டிலே இந்தியாவானது, பல ராஜ்யங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் தனியாக சட்ட சபை ஏற்படுத்தி, தனித்தனியாக நிர்வாகம் ஏற்படுத்தி, பரவலான முறையிலே ஆட்சி நடைபெற்று வருகிறது. இப்படிப் பரவலான முறையிலே ஆட்சிநடக்கின்ற காரணத்தினாலேதான், நம்முடைய நாட்டிலே ஒரு உறுதியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. எங்கெங்கெல்லாம்

இதுதேவையில்லை என்று எண்ணப்பட்டு, ஒன்றுபட்ட அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டனவோ, அங்கங்கெல்லாம் இன்றைக்கு ஒரு குழப்பமான நிலைமை ஏற்பட்டுக்கொண்டு இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

உதாரணமாக, இந்தோனேஷியாவை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, கிழக்கு நாடுகள், மத்திய கிழக்கு நாடுகள் ஆகியவைகளை எடுத்துக் கொண்டாலும், அங்கெல்லாம் இப்போது குழப்பமான நிலைமை தான் இருந்து கொண்டு வருகிறது. அதோடு மட்டுமல்ல. இன்றைக்கு பாகிஸ்தானை எடுத்துக்கொண்டால், முதலிலே நம்மைப் பின்பற்றுவதாக இருந்தும், பின்னாலே ஒரு ராஜ்யமாக எற்படும் நிலைமை ஏற்பட்டதால், இப்போது என்ன ஆயிற்று? இப்போது முன்பிருந்த அரசாங்கம் மாறி, ராணுவ சர்வாதிகார ஆட்சியே அங்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே, இன்றைக்கு ஜனநாயக அடிப்படையிலே வாழ வேண்டுமானால், தொடர்ந்து அரசாங்கம் நடக்க வேண்டுமானால், அந்தந்தப் பகுதியிலே இருக்கக்கூடிய, அந்தந்தப் பிரதேசத்திலே இருக்கக்கூடிய குழநிலைக்குத் தகுந்தபடி ராஜ்யங்களைப் பிரித்து அமைக்க வேண்டுமென தவிர, ஒன்றுபட்ட அரசாங்க முறையில் (Unitary State) அமைப்பது சரியான முறையல்ல என்பதை உலக நிகழ்ச்சிகள் நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கின்றன.

இன்றைக்கு காங்கோவை எடுத்துக் கொண்டால், அங்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சிக்கலுக்கு ஓர் தீர்வு காண முடியாமல், ஒரு பெரும் போரே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் என்னவென்று பார்க்கும்போது, ஒன்றுபட்ட அடிப்படையில் ராஜ்யத்தை அமைக்க வேண்டுமென்பதே யாகும்.

அப்படியில்லாமல் பரந்த ஒரு நாடு, ஒரே ராஜ்யமாகத் தான் இயங்க வேண்டுமென்று, அந்த நோக்கத்தோடு இயங்கி வருமானால், அந்நாடு கண்டிப்பாகப் பல கஷ்டங்

களுக்கு உள்ளாக நேரிடும் என்று திட்டவட்டமாக நாம் சொல்லலாம். பரந்த ஒரு நாட்டை, ஒன்றுபட்ட அரசாங்கமாக, ஒரே ராஜ்யத்தின்கீழ் கொண்டுவந்தால் நல்லது என்று சொல்லக் கூடியவர்கள் நாட்டின் ஒற்றுமையைச் சீர்குலைக்கவேண்டுமென்று சொல்லக்கூடியவர்களாகவே இருப்பார்கள் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நல்ல வேளையாக அந்தக் கொள்கையை உடையவர்கள் நம் நாட்டிலே சிறுபான்மையினராகத் தான், சிறு சக்தியாகத் தான் விளங்கி வருகிறார்கள். இது ஒரு பக்கம். இன்னொரு பக்கம் இதற்குத் தீர்வுகாண நாட்டைப் பிரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லக்கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள். அதாவது மூன்று நான்கு ராஜ்யங்களைச் சேர்த்து ஒரு நாடாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். மற்றொரு சாரார், அப்படிக் கூடாது, தமிழ்நாடு மட்டும் தனியாகப் பிரிய வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். எப்படி நாடு முழுவதும் ஒன்றாக ஒரு அரசின் கீழ் இருந்தால், அதனால் நாட்டிலே சீர்குலைவுகள் எல்லாம் ஏற்படுமோ, அதுபோலவே இப்படித் தனித் தனியாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுபவைகளும் காலப் போக்கிலே அழிந்துவிடும்.

தீர்வுக்கு வழி

அதிருஷ்டவசமாக இந்த சக்திகள், என்னுடைய கருத்திலே குறைவான சக்திகள். ஒரு சிலர் மட்டும் தான் இவ்வாறு பேசுகிறார்கள்; இவ்வாறு நினைக்கிறார்கள். எப்படி ஒரே அரசின் கீழ் வருவது முடியாத காரியமோ அதே போல் நாட்டைப் பிரிப்பது என்பதும் முடியாத காரியம் என்பதை உறுதியாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த இரண்டு சக்திகளுக்கும் மத்தியிலே சமஷ்டி அடிப்படையிலே அந்தந்த பிரதேசங்களுக்கு உரிமைகள்

கொடுத்து, அந்தத்த பிரதேசங்கள் வளர்வதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் அதைப் பற்றி ஏதாவது பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்றாலும், மத்திய அரசாங்க அமைப்பில், ராஜ்ய அரசாங்க அமைப்பில், அவைகளுக்குள்ளே உள்ள தொடர்புகளில் காலப்போக்கிலே மாறுதல் ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னாலும் அது பரிசீலிக்கத் தக்க விஷயம்.

ஆனால், நாட்டின் ஒற்றுமையைச் சீர்குலைக்கும் முறையிலே ராஜ்யங்களையே எடுத்துவிட வேண்டுமென்று சொன்னாலும் சரி, அல்லது நாட்டைப் பிரிக்க வேண்டுமென்று சொன்னாலும் சரி, அது ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியது அல்ல. நாம் அதை ஒப்புக்கொள்ளாது என்ற கருத்தைமீண்டும் வலியுறுத்துகிறேன்.

இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்பொழுது, இந்தக் கோடிக்கும் அந்தக் கோடிக்கும் மத்தியிலே தீர்வு காணும் பொழுது, சமஷ்டி அடிப்படையிலே ஒன்றுபட்ட இந்தியா வாகத் தான் தொடர்ந்து நடத்திச் செல்ல முடியும்.

அதேமாதிரிதான் மொழிப் பிரச்சினையும். ஒரு பக்கம் இந்தி எல்லாவற்றிற்கும் வந்துவிட வேண்டுமென்ற வெறி, இன்னொரு பக்கம் இந்தி இந்தப் பக்கமே வரக்கூடாது என்ற எதிர்ப்பு வெறி. இந்த இரண்டுக்கும் மத்தியிலே நம்முடைய மொழி வளரக்கூடிய முறையிலே, உரிமைகள் பாதிக்கப்படாத வகையிலே, உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படக் கூடிய முறையிலே நாட்டிற்கு ஒரு பொது மொழியை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியுமா, உலகத்தில் வேறு இடங்களில் இந்த மாதிரி நடந்திருக்கிறதா என்பதைப் பார்த்து நாம் அந்த முறையில் தீர்வு காணவேண்டும்.

இதிலும் இரண்டு கோடியிலும் இல்லாமல் மத்தியில் இருந்து சுமுகமான முறையில் தீர்வு காணமுடியும்; நிர்வாக மொழியிலே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய ஒன்றுபட்ட கருத்து அதேமாதிரி பாட மொழியிலே நாம் எல்லோரும் ஒப்புக்

கொள்ளக்கூடிய ஒன்றுபட்ட கருத்து. அதே முறையில் என்னென்ன மொழி படிக்க வேண்டும் என்பதிலும் எல்லோரும் உட்கார்ந்து பரிசீலனை செய்து மும்மொழிக்கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம்.

மொழிப் பிரச்சினையின் காரணமாக நாம் ஒன்றுபட்டு இருக்க முடியாது, அல்லது ஒரு மொழிதான் எல்லோர்பேரிலும் திணிக்கப்பட வேண்டும் என்ற முறையிலே நினைப்பது தவறு. நாடு ஒன்றாக இருக்கக்கூடிய முறையில் எப்படி ராஜ்யங்களை ஏற்படுத்தி, அவைகளின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோமோ, அதேபோல வெவ்வேறு மொழிகள் வளர்வதற்கு வாய்ப்பு கொடுத்து, அந்தந்த மொழிகள் அவைகளுக்குண்டான உரிமைகளை ஆங்காங்கு பெறமுடியும் என்ற முறையில் மொழிப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணமுடியும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாட்டின் ஒற்றுமையைச் சிதறடிக்காமல், கலவரம் குழப்பம் ஏற்படாமல் அதற்கும் தீர்வு காணமுடியும்.

இவ்வாறு பல்வேறு விஷயங்களிலே தீர்வு காண முடியும் என்று சொல்லும் பொழுது, திட்டத்தின் மூலம் பிரதேச ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். தனி மனிதர்களுக்குள்ளே இருக்கக்கூடிய ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறோம். ஆனால் இவைகளெல்லாம் உடனடியாக மந்திர சக்தியால் அல்லது மாயா ஜாலத்தால், ஒரே நாளில், ஒரே வருஷத்தில் ஏற்படக்கூடியவை அல்ல. தொடர்ந்து திட்டம் போட்டு அந்தலட்சியப்பாதையில் செல்லக்கூடியவர்களாக இருக்கிறோம்.

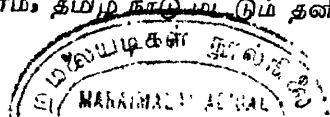
இப்பொழுது அதற்கு உடனடியாக எடுக்கக் கூடிய பல நடவடிக்கைகளை எடுத்திருக்கிறோம். அதுவும் பல அடிப்படையிலே எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நம் முடைய நாட்டில் தொழில்கள் வளரவேண்டும், அந்நிய நாடுகளை என்றைக்கும் எதிர்பார்த்து இருக்கக்கூடாது, நம்முடைய சக்தியைப் பெருக்கியாக வேண்டும். அதற்கு

வசதியாக இருப்பதற்குக் கனரகத் தொழில்கள் ஏற்படுத்தப் படவேண்டும் என்று நடவடிக்கை எடுக்கிறோம்.

ஒரு சில பகுதிகளில் அதிகமாகத் தொழில் வளர்ச்சி தற்போது ஏற்படுகிறது என்ற காரணத்திற்காக நாட்டைப் பிரித்துவிட வேண்டும் என்று சொன்னால் அதுவும் சரியல்ல. அல்லது பொருளாதார உயர்வுக்கு ராஜ்யங்களைப் பற்றி நாம் கவலைப்படக்கூடாது, எங்கே அதிகமான பொருள்கள் இருக்கின்றனவோ, எங்கே அதிக வசதி இருக்கிறதோ, அங்கே தொழில்களை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற ஒரு வாதத்தையும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. இரண்டுக்கும் மத்தியில் ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையில் முடிவு எடுத்து, நமக்கு வேண்டிய அடிப்படையான தொழில்களை இன்றைக்கு அமைத்துக்கொண்டு வருகிறோம் அதே நேரத்தில் பிராந்தியங்களுக்கிடையே உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் நாம் நீக்கக்கூடும் என்ற முறையிலே முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம்.

முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கக்கூடிய பகுதிகளை யெல்லாம் ஒதுக்கித்தள்ளிவிட்டு, நாம் பிரிந்துவிட வேண்டும் என்ற ஒரு கருத்து சிலர் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது. திராவிட நாடு பிரிந்துவர வேண்டும் என்று எந்த அடிப்படையில் சொல்லுகிறார்கள்? வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்கு தேய்கிறது என்ற முறையில், அதாவது வளர்ந்த பகுதியை வெட்டவேண்டும், தேய்ந்த பகுதியைப் பிரித்து வளர்க்க வேண்டும் என்கிறார்கள்.

அப்படியே திராவிட நாடு அமைகிறது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அதற்குள்ளே தமிழ் நாட்டைப் பார்க்கும்பொழுது, நான்கு பகுதிகளுக்குள்ளே தெற்குப் பகுதி, தென்கிழக்குப் பகுதி மற்ற பகுதிகளைவிட, வளர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே இதிலிருந்து நாம் கத்தரித்துக்கொண்டு போய்விடுவோம், தமிழ் நாட்டிலும் தனியாக இருக்கலாம்

50116

என்று சொல்லும் பிரிவினை மனப்பான்மை ஏற்படலாம். அதே மாதிரி கோவை ஜில்லா மற்ற ஜில்லாக்களைவிட அதிகமாக வளர்ந்திருக்கிறது, ஆகையினாலே கோவை மற்ற பகுதிகளிலிருந்து பிரிந்து போகவேண்டும் என்று சொல்லி, இப்படிப் பிரிவினை மனப்பான்மை வளர்ந்து கொண்டே போய், கடைசியிலே ஊருக்கு ஊர் போய், ஆளுக்கு ஆள் வரையிலே வந்து சேரும். பிரிவினை என்று ஏற்பட்டுவிட்டால், அது எங்குபோய் நிற்கும் என்று சொல்லமுடியாது.

ஒன்றுபட்ட முயற்சி

திட்ட அடிப்படையில் நம்முடைய நாட்டு வளர்ச்சியை நம்முடைய பகுதி வளர்ச்சியை நாம் அடைய முடியுமா, முடியாதா என்று பார்க்கிறபொழுது, திட்ட அடிப்படையில் அதற்குத் தீர்வு காண முடியும் என்பதை இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலம் நிரூபித்துக் காண்பித்திருக்கிறோம், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலம் நிரூபித்துக் காண்பிக்கப் போகிறோம்.

ஒன்றுபட்ட இந்தியாவில், சமஷ்டி அடிப்படையில் திட்ட அடிப்படையில் பிரதேச ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்குவதற்கான காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும் என்பதைச் சாதித்துக் காண்பித்திருக்கிறோம். வெறும் வாயளவில் பேசாமல் சாதிக்க முடியும் என்பதைச் செயலில் நிரூபித்துக் காண்பித்திருக்கிறோம்.

திட்டமே வேண்டாம் என்று ஒரு சிலர் சொல்லுகிறார்கள். வேறு காரணத்திற்காக அவர்கள் திட்டம் வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். யோசித்துப் பார்ப்போமானால், நாம் திட்ட அடிப்படையில் தான் முன்னேற முடியும், திட்ட அடிப்படையில் தான் நாட்டினுடைய ஒற்றுமையை உறுதியாக்க முடியும். அந்த முறையில் தான் திட்டம் நடந்து வருகிறது என்று நான் முதலிலேயே வலியுறுத்திச் சொன்னேன்.

அதேமாதிரி தனிப்பட்ட நபர்களிடையே உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு நீக்கப்படவேண்டும் என்ற முறையிலேயும் முயற்சி எடுத்திருக்கிறோம். ஆனால், அது இப்பொழுது உடனடியாக ஏற்படுவதற்கு சாத்தியக்கூறு இல்லாமல் இருக்கிறது. ஏனென்று சொன்னால், தொழில்களை வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, தனியார் துறையை விட்டு, பொதுத் துறையிலே தொழில்களை அமைப்பதாக வைத்துக்கொண்டாலும், ஒரு சிலருக்கு அதிக சம்பளம் கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது, மற்றவர்களுக்கு குறைந்த சம்பளம் கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது, இந்த ஏற்றத் தாழ்வு உடனடியாக நீக்கக்கூடியது அல்ல.

முப்பது—நாற்பது வருஷங்களாக கம்யூனிஸப் பாதையில் சென்றிருக்கக்கூடிய ரஷ்யாவில்கூட ஏற்றத்தாழ்வு இன்னும் குறையவில்லை. பெரிய அளவில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கின்றன. இன்றைக்குப் பெரிய பணக்காரர்கள் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு பகுதியினர்கள் இருக்கிறார்கள். சாதாரண சம்பளம் வாங்கக்கூடியவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவை எடுத்துக்கொண்டாலும், இன்றைக்கு கம்யூனிஸப் பாதையில் செல்லும் நாட்டைவிட அங்கே ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறைவாக இருக்கின்றன என்பது புள்ளி விவரங்களிலிருந்து தெரியவரும்.

பொருளாதார வளர்ச்சி அடிப்படையில், தொழில் வளர்ச்சி அடிப்படையில், தானாகவே அடித்தளத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்ததான் ஆகவேண்டும் என்பதை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பெரிய தொழில்கள் ஏற்படுத்தி பெரிய அளவில் உற்பத்தி அதிகரிப்பதற்கு, வளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு முயற்சிகள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இன்றைக்கு, அமெரிக்காவை எடுத்துக்கொண்டால் வருஷம் ஒன்றுக்கு 5% வட்டசம் நார்கள் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். 10,000 கார்கள் உற்பத்தி செய்கிறார்கள் என்றால்

10,000 கார்கள் வாங்கக்கூடியவர்கள் இருந்தால் போதும், அந்தத் தொழிலை நடத்தமுடியும். ஆனால் வருஷம் ஒன்றுக்கு 65 டென்சம் கார்கள் உற்பத்தி ஆகிறது என்று சொன்னால், அந்த அளவுக்கு வாங்கக்கூடிய சக்தி சமுதாயத்தில் இருந்தால்தான், தொழிலைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியும். தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படும்பொழுது, பெரிய அளவில் உற்பத்தி ஏற்படும். அப்பொழுது தொழில்மட்டும் வளர்ந்து பிரயோசனம் இல்லை. வாங்கக்கூடிய சக்தி பெரும் பாலான மக்களிடையே, பரவலாக சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டால்தான் அந்தத் தொழில் இயங்க முடியும்.

தொழில் வளர்ச்சி அடைய அடைய ஒரு சிறு பகுதியினர் பெரிய பணக்காரர்களாக ஆகிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், பெரும் பகுதியினர் மேலும் மேலும் தரித்திரர்களாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற மார்க்ஸிய தத்துவம் இன்றைய தொழில் வளர்ச்சிக்கு உகந்தது அல்ல என்பதை உலக நிகழ்ச்சிகளும், தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய நாடுகளும் இன்றைக்கு நமக்கு நிரூபித்துக் காண்பிக்கின்றன. இன்றைக்கு தொழில்வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும் என்கின்ற முறையிலே தொழில் வளர்வதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்துவருகிறோம். தொழில்வளர்ச்சி ஏற்பட ஏற்பட, தானாக சமுதாயத்திலே உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் மாறித்தான் ஆகவேண்டும். அடித்தளத்திலுள்ள மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்துதான் ஆகவேண்டும். இன்றைக்கு அம்மாதிரி உயர்ந்துகொண்டு வருகிறது, உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை நாம் காண்கிறோம்.

மக்களுடைய சக்தி, மக்களுடைய அறிவு எந்த அளவுக்கு இருக்கிறதோ, அந்த அளவுக்குத்தான், ஒற்றுமை சக்தியாக இருந்தாலும் சரி, பொருளாதார வளர்ச்சி சக்தியாக இருந்தாலும் சரி, அமையும். அதெல்லாம் அவரவர்களுடைய அறிவைப் பொருத்திருக்கிறது, வளர்ச்சியைப் பொருத்திருக்கிறது. அதனால் தான் நாம் கல்வக்கு முதல்

இடம் கொடுத்திருக்கிறோம். நாட்டின் ஒற்றுமையை இன்றைக்கு உறுதிப்படுத்தும் முறையில் கல்வி முறையும் அமையவேண்டும். ஆகவேதான் இந்த விஷயங்களெல்லாம் இந்த மகாநாட்டில் ஆராயப்பட்டு சில யோசனைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தொடர்ந்து பல்வேறு துறையிலே செயல்பட்டு அந்த ஆலோசனைகளையெல்லாம் மேலும் மேலும் பரிசீலனை செய்து நாட்டினுடைய ஒற்றுமையை வளர்ப்பதற்கு நாம் என்னென்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதைப்பற்றி நாம் இன்றைக்கு முடிவு செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஒற்றுமையும் பிரிவினை வாதிகளும்

இதிலே, நாட்டின் ஒற்றுமையைப்பற்றிப் பேசும் போது, நாட்டுப் பிரிவினை அடிப்படையில் நினைக்கிறவர்கள் என்ன கருத்துக்களைச் சொல்லமுடியும் என்று சந்தேகம் ஏற்படலாம். நாடு ஒற்றுமையாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது; இனிமேலும் ஒற்றுமையாகத்தான் இருக்கப் போகிறது. ஒற்றுமை நீங்கிப் பிரிவும் காலத்தில் அவர்கள் யோசனைகளுக்கு ஒருவேளை இடம் இருக்கலாம். ஆனால், இன்றைக்குச் சொல்ல வேண்டியது ஒற்றுமையாக இருக்கும் காலத்தில், ஒற்றுமை அடிப்படையில் நாட்டை எப்படி இன்றைக்கு முன்னேற்றம் அடையச் செய்வது என்பது பற்றித்தான். அதற்கான யோசனைகளைச் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நாட்டை இன்னும் ஒற்றுமைப்படுத்த என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லவேண்டும். இதிலே பிரிவினையில் நம்பிக்கை இருக்கிறவர்களும் யோசனைகள் கூற இடம் இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னொரு கருத்தைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவார்கள். இதிலே, நாட்டைப் பிரிக்கவேண்டும்

என்று சொல்லும் எங்கள் நிலைமை என்ன என்று கேட்கலாம். அதைப் பற்றியும் இந்த அறிக்கையில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இதிலே என்னுடைய கருத்தில், அதைக் குற்றம் என்று சட்டம் செய்து, அதைக் குற்றமாகக் வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இப்பொழுதே அதைக் குற்றம் என்று சட்டம் செய்திருப்பதாகச் சிலர் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். என்ன சட்டம் என்று படித்துக்கூடப் பார்க்காமல், "நாட்டுப் பிரிவினை என்பதே குற்றம் என்று செய்திருக்கிறார்கள்," என்று குறை கூறுகிறார்கள்.

அப்படி இப்பொழுது சட்டம் ஒன்றும் இல்லை. அப்படிச் சட்டம் செய்யவேண்டும் என்பதும் எங்கள் கருத்தல்ல. எங்கள் கருத்து, அதைப்பற்றி மக்களே சரிசெய்து கொள்வார்கள் என்பதுதான். பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டும். அதைப்பற்றி எந்த விதமான சட்ட நடவடிக்கையும் இன்று எடுக்கவில்லை. அதைப் பொது மக்களுக்கு விட்டுவிடலாம் என்று விட்டுவிடப் பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சோதனையும் வருகிற பிப்ரவரி மாதத்தில் வர இருக்கிறது.

ஆகவே, எல்லாக் கட்சியினரும் தங்கள் யோசனைகளைச் சொல்லத் தயங்க வேண்டியதில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்த அறிக்கையைச் சபைமுன் விவாதத்திற்கு வைக்கிறேன். இதில் எல்லோரும் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது அவசியம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். கட்சித் தலைவர்கள் மட்டும் கலந்துகொண்டு, அவர்கள் யோசனைகள் சொன்னதன் பிற்பாடு இதற்கு பதில் சொல்லும் விஷயம் அல்ல — இருந்தாலும், ஏதாவது பதில் சொல்ல வேண்டியிருந்தால், எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொன்ன பிறகு, நான் சொல்லுகிறேன். இது அன்றைக்கே முடிவு செய்யக்கூடிய காரியம் இல்லை. சொல்லப்படும் பல்வேறு கருத்துக்களையும் பாசிலை செய்து பாக்ட வேண்டிய விஷயம். திடீரென்று முடிவு எடுக்க முடியாது.

நாட்டை, ஒற்றுமை உள்ள நாடாக, செழிப்பு வளரும் மக்கள் எனம் பெருகும் நாடாக முன்னேற்றப் பாதையில் நடத்திச்செல்ல எல்லோரும் முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தை வலிப்புறுத்துக்கொண்டு, இந்தப் பிரேரணையைச் சபைமுன் வைக்கிறேன்.

சி. என். அண்ணாதுரை

விவாத உரை

சட்ட மன்ற துணைத் தலைவர் அவர்களே,

நாடெங்கிலும் பேசப்பட்டு வருகிற, "தேசிய ஒருமைப் பாடு" என்கின்ற பிரச்சினைக்காகக்கூடிய ஒரு மாநாட்டின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய குறிப்பேட்டின்பேரில், இன்றைய தினம் இங்கே ஒரு விவாதத்தை நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் துவக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

நடைபெற்ற மாநாட்டிலே பல்வேறு கட்சிகள் அழைக்கப்பட்ட போதிலும், நான் சார்ந்திருக்கிற திராவிட முன்னேற்றக் கட்சி அழைக்கப்படவில்லை என்பதைப் பல அங்கத்தினர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டுக் காட்டினர். ஆனால் நான் அதை ஒரு குறையாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஏனென்றால் தேசிய ஒருமைப்பாடு மாநாடு என்று அவர்கள் கூட்ட ஆரம்பித்தது, இன்று காலையிலே நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அளிக்த விளக்கத்தின்படி பார்த்தால், அசில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் நடவடிக்கையின் தொடர்ச்சியாக, மூன்றாவது கட்டமாக, அது நடைபெற்றிருக்கிறது. நாட்டிலே இருக்கிற ஒரு ஆளும் கட்சியின் நடவடிக்கைகளிலே, இது ஒரு தனியான கட்டமாக அமைந்திருப்பதால், அதிலே நாங்கள் அழைக்கப்படாததைப் பற்றி உள்ளபடியே வருத்தப்படத் தேவையில்லை.

விளக்கம் என்ன?

ஆனால், 'தேசிய ஒருமைப்பாடு' என்று எடுத்துச்சொல்லப்பட்டு வந்ததை, நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே 'தேசிய இணைப்பு' என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். வார்த்தைக்கு வார்த்தை நான் பொருள் பிரித்துப் பார்க்கிறேன் என்று யாரும் என்பேரில் வருத்தப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டாம். 'ஒருமைப்பாடு' என்பதற்கும் 'இணைப்பு' என்பதற்கும் அடிப்படையிலே வித்தியாசம் இருக்கிறது. 'இணைப்பு' என்பது தனித்தனி உருவங்களைப் படைத்த பல்வேறு உருவங்களை, ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்திற்காக இணைத்து வைப்பது இணைப்பாகும். 'ஒருமைப்பாடு' என்பது, தனித்தனியாக இருக்கிற உருவங்களாக இருந்தாலுங்கூட, அவைகளை யெல்லாம் ஒன்றுகூட்டி ஒரு ஒருமைப்பாட்டை ஏற்படுத்துவது, ஒருமைப் பாட்டின்பால் சேர்ந்ததாகும்.

இந்த மாநாட்டை நடத்தியவர்கள் தேசிய ஒருமைப் பாட்டை வளர்க்க விரும்பினார்கள் என்று ஏடுகளெல்லாம் எழுதின. நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இது 'தேசிய இணைப்பு' என்றார்கள். 'இன்டெக்ரேஷன்' என்பதற்கு அகராதியில் தரப்பட்டிருக்கிற பொருள்—துண்டு பட்டிருக்கின்ற பொருள்களை ஒரு பொருளாகக் குவிப்பது அல்லது சேர்ப்பது—என்பதாகும். ஆகவே, இந்த மாநாட்டை நடத்தியவர்கள் 'இன்டெக்ரேஷன்' என்பதற்கான நல்ல விளக்கத்தையும், அதற்கும் முன்னமே 'நேஷனல்' என்பதற்கான விளக்கத்தையும், எது 'நேஷனல்' என்பதற்கான இலக்கணங்களையும், இந்தியாவில் உள்ளவர்கள் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லது ஒரே நேஷனைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்கான ஆதாரங்களையும் விரிவாகக் கொடுத்திருப்பார்களானால், விவாதம், கட்சி அரசியலுக்கு மட்டும்

பயன்படாமல் இன்னும் சற்று உயிருள்ளதாக அமைந்திருக்கும்.

அதற்கு நர்முடைய துரைத்தனத்தார் தந்திருக்கிற இந்த ஏட்டோடு கூட, அதிலே கலந்து கொண்டவர்கள் அங்கே எடுத்துச் சொன்னகருத்துக்களை யெல்லாம் அவர்கள் தொகுத்துக் கொடுத்திருப்பார்களானால், அவரவர்கள் உள்ளத்தில் 'தேசிய ஒருமைப்பாடு' என்பது என்னென்ன வகையிலே 'வடிவம்' எடுத்தது என்பதை நாம் ஓளவு தெரிந்துகொண்டிருக்கலாம். அதை அவர்கள் செய்யத் தவறிவிட்டார்கள்.

ஆனால், நம்மிடத்தில் ஒப்படைக்கப் பட்டிருக்கின்ற இந்த அறிக்கையைப் பார்க்கிற நேரத்திலே, இதில் முதல் இரண்டரை பக்கங்களில், இந்தியா என்பது பல்வேறு வகையான இனங்களையும், பல்வேறு வகையான மொழிகளையும் பேசுகின்ற மக்களையும் கொண்ட ஒரு முரண்பாடு நிறைந்த இடம் என்றாலும், அந்த முரண்பாட்டுக் கிடையே ஒரு ஒருமைப்பாட்டை ஏற்படுத்த, நெடுங்காலமாக இந்த நாட்டிலே முயற்சி செய்து, பலர் அதில் வெற்றியும் கண்டிருக்கிறார்கள் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு இந்தியத் துணைக் கண்டத்தினுடைய குடியரசுத் துணைத் தலைவர் டாக்டர். இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தம்முடைய அரிய உரையில் ஆதாரமாகக் காட்டியிருப்பதாவது:—

'If you look into the Mahabharata, you will find there that almost all the representatives from the north and the extreme south are said to have been present at the Kurukshetra war.'

அரசியல் பிரச்சினைகளை விவாதிக்கின்ற நேரத்தில் பாரதக்கதையை ஆராயலாமா என்று கேட்டால், டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் குறிப்பிடாமல் இருந்திருப்பாரானால், நானும் அதைக் குறிப்பிடத் தயக்கப்பட்டிருப்பேன்.

பேன். ஆனால் டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களே இதை ஒரு அரசியல் பிரச்சினைக்கு ஆதாரம் அளிக்கக் கூடியது என்று எடுத்திருக்கிறார். நான் உங்களைப் பணிவோடு வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்வேன். இதிலே குறிப்பிட்டிருப்பதில் 'எக்ஸ்ட்ரீம் ஸௌத்' என்று இருக்கிறது. அங்கே வந்திருந்தவர்கள் தென் கோடியிலிருந்து வந்திருந்தவர்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்களே என்று நான் நம்முடைய சங்க இலக்கியங்களைப் பார்த்தேன். அப்படிப் பார்க்கிற நேரத்தில், அவர்கள், பாரதப் போரில் எந்தப் பக்கத்திலேயும் சேராமல், சண்டையில் ஈடுபட்ட இருவருக்கும் சோறு அளித்தார்கள் என்று நம்முடைய சங்க இலக்கியம் சொல்கிறது. அதிலே 'குருஷேத்திரம்' என்ற அபாயகரமான வார்த்தையை டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் உபயோகப்படுத்தியதிலிருந்து, பாரத காலம் முதற்கொண்டு அடிதடிச் சண்டை நடந்துகொண்டு வந்த தென்பது, அதிலே ஆதாரமாக இருப்பதுதான் என்னைப் போன்றவர்களுக்குத் தெரிகிறது.

ஆனால், பலர் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தை ஒன்றாக இணைக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டார்கள். 'யூனியி இன்டைவர்ஸிடி'—முரண்பாடுகளுக்கிடையே ஒருமைப்பாட்டைக் காண விரும்பினார்கள் என்று குறிப்பிட்டிருப்பது அத்தனையும் எந்தெந்த நேரத்தில் எந்தெந்தப் பகுதியில் உள்ளவர்கள் வலிவு பெற்றிருக்கிறார்களோ அவர்கள் இந்தியா முழுவதையுமே தங்களுடைய ஒரு குடையின்கீழ்க் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதற்காக முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு, இக் காலத்தில் அமைக்கப்படுகிற சாம்ராஜ்ய யங்களைப் போல், முன்னே சில சாம்ராஜ்யங்களை அமைத்தார்கள் என்பதைத்தவிர, தேசிய ஒருமைப்பாடு என்பதற்கு இன்று அளிக்கப்படுகிற இலக்கணத்தையாட்டி இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே அமைந்திருந்த ஒரு அரசை, அருள் கூர்ந்து எனக்குக் காட்டுங்கள்.

காலம் அளிக்கும் தீர்ப்பு

இங்கே குப்த சாம்ராஜ்யத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. மௌரிய சாம்ராஜ்யத்தைப்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அக்பருடைய மனப்பான்மையைப் பற்றிக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. அசோகனுடைய சாம்ராஜ்யத்தைப் பற்றி இதிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இவை அத்தனையும் நர்மதையாற்றுக்கு மேலேயே தவிர, நர்மதையாற்றுக்குக் கீழே இல்லை என்பது வரலாறும் பூகோளமும் ஒரு சேரக் கூட்டிப் படிப்பவர்கள் நன்றாக உணர்ந்து கொள்வார்கள்.

ஆனால், அசோகன், அக்பர் இப்படிப்பட்ட பரந்த மனப்பான்மை படைத்தவர்கள் எந்தக் கோடியிலே இருந்தாலும், அவர்களை வாழ்த்த வேண்டியதும் வணங்க வேண்டியதும் தமிழகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, தரணியில் உள்ள அனைவருக்குமே கடமையாகும். அந்த வகையிலே அசோகன் புகழ் பெற்றிருக்கிறார் என்றால், அந்த வகையிலே அக்பர் புகழ் பெற்றிருக்கிறார் என்றால், அவர்கள் துவக்கிய, அவர்கள் அமைத்த அரசு ஏன் நிலைக்கவில்லை, நிலைக்காததற்கு என்ன காரணம் என்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

இன்றையதினம் காஷ்மீரத்திலிருந்து கன்யாகுமரி வரை நாங்கள் ஒரே பேரரசை அமைத்துவிட்டிருக்கிறோம் என்றும், அது அமைத்தது மாபெரும் சாதனை என்றும், அதைப் படிப்படியாக நம்முடைய நிதி அலமச்சர் அவர்கள் ஒவ்வொரு சாதனையாக எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு வந்ததையும், அவர்கள் ஆராய்ந்து பார்ப்பார்களானால் இந்த வழிமுறைகளெல்லாம் அசோகருக்கும் அக்பருக்கும் தெரிந்திருக்காது என்று கருதிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? கனிஷ்கர், ஹர்ஷன் இவர்கள் அதை அறியமாட்டார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? அல்லது குப்த, மௌரிய

சாம்ராஜ்யத்திலே இப்படிப்பட்ட இராஜகந்திர நிபுணர்கள் இருந்ததில்லை என்று எண்ணுகிறீர்கள்?

இதையெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தால், அவர்கள் அத்தனைபேரும் எதை நம்பி ஒரு பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை அமைத்து, கடைசியில் எது இல்லாததால் அந்த சாம்ராஜ்யம் அழிக்கப்பட்டதோ, அதைப் போலவே இன்றைபதினம் நீங்கள் எதை நம்பி இந்த சாம்ராஜ்யத்தை அமைக்கின்றீர்களோ, அது எது இல்லையோ அதனால் அழிக்கப்படப் போகிறது என்பது காலம் அளிக்கும் தீர்ப்பாக இருக்கப் போகிறது.

பிப்ரவரியோடு தீராதது

“பிப்ரவரி மாதத்திலே பார்”, என்கிறார் நிதி அமைச்சர்; பிப்ரவரி மாதத்தோடு பிரச்சினை தீர்ந்துவிடுவதில்லை. தேர்தலில் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளையொட்டி உடனே இந்தப் பிரிவினைப் பிரச்சினையை விட்டுவிடுவார்கள் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கருதுவார்களானால், அவர் பெரிதும் ஏமாற்றத்திற்கு உள்ளாவார்கள்.

இதைப் போலவே, “கடுமையான சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து நாங்கள் அடக்க முடியும்; ஆனால், பொறுத்திருக்கிறோம், மக்களை பார்த்துக்கொள்ளட்டும் என்று இருக்கிறோம்,” என்று இருபொருள் படுப்படியாக நிதி அமைச்சர் பேசுகிறார் என்றால்—நான் தெளிவாக அவருக்குச் சொல்கிறேன்—எங்களுடைய கொள்கைகளை நீங்கள் மதிக்காது இருக்கலாம். எங்களுடைய வாதங்களை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாமலிருக்கலாம்; ஆனால், எங்களுடைய தாய்மையான இருதயத்தைத் தயவு செய்து சந்தேகப்படாதீர்கள்.

நாங்கள் இந்தக் கொள்கையில் எங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட நேரத்தில் இழிமொழியும் பழிச்சொல்லும் எங்களை வந்து தாக்கும் என்று உணர்ந்த பிறகுதான்

தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டோம். அதை அடக்கப் போலீசும் படையாட்களும் பயன்படுத்தப்படும் என்பதை ஒரு துளியும் அறியாமல் அல்ல அந்த நேரத்தில் ஈடுபட்டது. இப்படிப்பட்ட, ஒரு பிரிவினைச் சக்தி என்று உங்களால் அழைக்கப்படுகிற சக்தியைத் தேர்தலிலே இலட்சக் கணக்கான பணத்தைச் செலவழித்து ஒழித்துக்கட்டலாம் என்று திட்டமிடுவீர்கள் என்பதும் நாங்கள் அறியாததல்ல.

ஆனால், நாங்கள் கேட்கிற அந்தக் கோரிக்கை இவைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது. இவைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது என்றால், நாங்கள் அத்தனை பேர்களும் எங்களுடைய இரத்தத்தைச் சித்தி அடையவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த இரத்தமும் உங்கள் கரத்திலே இருக்கும் கத்தியால் வெளிப்பட வேண்டும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால், கத்தி இருந்தால் கூர்மையாகத் தீட்டிக்கொள்ளுங்கள். சட்டம் இருந்தால் விரைவில் அமுலுக்குக் கொண்டுவருங்கள்.

எப்படிப்பட்ட பயங்கரமான நடவடிக்கைகளிலே ஈடுபடுவதானாலும் அவைகளுக்கெல்லாம் சளைக்காமல் இருப்பதற்குக் காரணம்—தனிப்பட்ட முறையில் நாங்கள் பெரிய துனிச்சல்காரர்கள் என்பது அல்ல—நாங்கள் அந்த லட்சியத்தை அவ்வளவு பரிபூரணமாக கம்பிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

"இது என்ன பயித்தியக்காரத்தனம்" என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கருதலாம். "இது என்ன பயித்தியக்காரத்தனம்" என்றுதான் சுயராஜ்யத்திற்காகப் போராடிய நேரத்திலும் பல பெரியவர்கள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள், அது இன்றிருக்கும் பல காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு விளங்காமலிருக்கலாம்.

நிதிமந்திரி திரு. கி. சுப்பிரமணியம்:— நீங்களே நினைத்தீர்கள்.

திரு. சி. என். அண்ணாதுரை :—நானும் நினைத்ததாக நம்முடைய நிதி அமைச்சர் சொல்கிறார். எனக்கும் திராவிடக் கழகத் தலைமைக்கும் ஏற்பட்ட கருத்து மாறுபாட்டுக்குக் காரணமே சுயராஜ்யத்தைப்பற்றி நான் கொடுத்த விளக்கத்திற்கும் திராவிடக் கழகத் தலைமைகொடுத்த விளக்கத்திற்கும் அடிப்படையில் வித்தியாசம் இருந்ததுதான் என்பதை நாடு அறியும். ஆனால், உலகம் சுற்றுகிற அமைச்சர் இந்தச் சின்ன விஷயத்தை அறியமாட்டார்.

ஆதாரமே இல்லை

இதிலே அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதையே பார்க்கட்டும். இந்தியா எந்தக் காலத்திலாவது ஒரே அரசியலமைப்பின் கீழ் இருந்ததுண்டா? அதற்கான ஆதாரங்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால்—இரண்டொரு சமஸ்கிருத ஸ்லோகங்கள் ஆங்கிலத்தில் போடப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்குப் பொருள் விளங்கவில்லையே தவிர, மற்றவைகளுக்கு நன்றாகப் பொருள் விளங்குகிறது. இந்தியா ஒரு அரசியலமைப்பின் கீழ் எந்தக் காலத்தில் இருந்தது என்பதற்கான ஆதாரங்கள் ஒன்றுமே இல்லை.

“He was impressed by the toleration of the people” என்று மக்களுடைய சகிப்புத் தன்மையை அவர் பாராட்டினார் என்று இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். [சகிப்புத் தன்மை இப்போதுதான் இருக்கிறது என்பது அல்ல. அந்தக் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை, தமிழகத்தில் அந்தச் சகிப்புத் தன்மை எப்போதும் தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது.]

[வட நாட்டில் ஏற்படக் கூடிய கலகங்கள் இங்கே நடந்ததில்லை. அலிகாரில் ஏற்பட்டது போல, அஸ்ஸாமில் ஏற்பட்டது போல இங்கே ஏற்பட்டதில்லை. நேரு பண்டிதரை 90 மிமிடங்கள் பேசவிடாது ஆமதாபாத்தில் தடுத்து நிறுத்தியதைப்போல இங்கே நடைபெறுவதில்லை.

இது தமிழகத்திற்கே உள்ள தலைசிறந்த பண்பாடாகும். தமிழர்களுக்கே அத்தகைய பண்பாடு உண்டு. ஆனால் இதைத் தவறாக அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு, தமிழர்கள் தானே, அடங்கிக் கிடப்பார்கள், என்ற எண்ணத்தில் நடந்து கொள்வார்களேயானால் இந்திய ஒற்றுமை என்ற பேச்சு எங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் என்பதை நான் நிதியமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.]

அவர்களுடைய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த ஒரு பெரியவரே என்னிடம் சொன்னார். “நான் அங்கேயே காட்டைப்பிரிப்பது அண்ணாதுரையல்ல, உத்திரப்பிரதேசக் காரர்கள்தான் தென்னாட்டுப் பிரிவினையைச் செய்துவிடப் போகிறார்கள் என்பதைச் சொல்லி வந்தேன்,” என்று அந்தக் காங்கிரஸ் பிரமுகர் சொன்னார். நிதியமைச்சரவர்கள் “அவர் யார்” என்று என்னிடத்தில் கேட்கமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்; கேட்காமலேயே அவருக்குத் தெரியும்.

இன்றைக்குக் காங்கிரஸ் வட்டாரத்தில் உள்ளவர்களே, குறிப்பாக டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி அவர்கள் பாராளுமன்றத்திலே “India, that is Bharath, Bharath that is U. P.” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர் என் இப்படிப் பேசவேண்டும்?

பெருமையா? சிறுமையா?

இன்றைய தினம் நமது நிதியமைச்சரவர்கள், இந்திய ஒருமைப்பாடு குறித்துப் பேசும்போது, “பழைய சாதனைகளைப் பற்றி, யார் யார் எதையெதை விட்டுக் கொடுத்து விட வேண்டும் என்பதைப் பற்றிப் பேசினார். எல்லாச் சிற்றரசுகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தது மட்டுமே சாதனை என்று குறிப்பிட்டுக் கொண்டார். உண்மையில் அவர் அதை அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டது சர்தார் பட்டேலுக்குப்

பெருமையளிக்கக் கூடியதா அல்லது சிறுமையளிக்கக் கூடியதா என்பதை யோசிக்கவேண்டும்.

[இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் இருந்த அத்தனை சிற்றரசர்களும் அன்றைய தினம் வெறும் ஜரிகைச் சட்டை குல்லா அணிந்த உல்லாசப் பேர்வழிகளாக இருந்த நேரத்தில்—குதிரையில் ஏறுவதற்கு அஞ்சி, குதிரையில் ஏறிவந்தவர்களைத் தூர இருந்து கண்டுகளித்த நேரத்தில்—மக்கள் புரட்சி செய்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று அரசன் மனையைச் சுற்றி எட்டு மதில் சுவர்கள் எழுப்பிக்கொண்டு வாழ்ந்த நேரத்தில்—இப்படி உலுத்துப் போய், சீட்டுக் கட்டு ராஜாக்களைப் போல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்களை மில்லிக்கு அழைத்தவுடனே, போனது போகட்டும், மிச்சம் என்ன? என்று கை நீட்டியவர்களின் அரசுகளை ஒன்று சேர்த்தது பெரிய சாதனை என்றால் அதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.]

[அதைப் பெரிய சாதனை என்றே வைத்துக் கொள்வோம். அதனால் நிதியமைச்சரவர்கள் சந்தோஷப் படலாம் என்றால் அதைப் பெரிய சாதனை என்றே சொல்கிறேன். அந்தப் பெரிய சாதனைக்கு சர்தார் வல்லபாய்ப்பட்டேலுக்கு உறுதுணையாக இருந்தவர் வி. பி. மேனன் என்பதையாரும் அதற்குள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.]

சிற்றரசுகளை ஒன்றாகச் சேர்ப்பதற்குப் பட்டேலுக்கு வலது கரப்போல இருந்தவர் வி. பி. மேனன். என்றைக்குமே இந்தியா ஒரு நாடாக இருக்க வேண்டுமென்பதில் அவருக்குள்ள ஆர்வம் குறைந்ததல்ல. இன்றையதினம் அவர் மில்லியில் நடந்த தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மகாநாட்டைப்பற்றி—“It was a mountain that brought forth a mouse. One is forced to conclude that it was nothing more than a Congress election stunt.” என்று. “பலையைக் கெல்ல எலியைப் பிடித்தார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி கையாள் கின்ற தேர்தல் தந்திரம்” என்று சொன்னார்.

அவர் எங்களைப் போல் பிரிவினைக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் அல்ல. பதவி கிடைக்காத "ப்ரஸ்ட்ரேஷனில்" பேசுகிறார் என்று சொல்ல முடியாது. அவர் மிகப் பெரிய பதவியெல்லாம் வகித்தவர். அவரே தேசிய ஒருமைப்பாடு மகாநாட்டைப்பற்றி இப்படிப் பேசியிருக்கிறார் என்றால், அதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

ஆச்சாரிய கிருபளானி அவர்கள் "பாவிகள் எல்லாம் ஒன்றாகக் கூடிப் பேசினார்கள், பரிகாரம் தேடுவதற்காக" என்று பேசியிருப்பதும் இந்த மகாநாட்டைப் பற்றித்தான். தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றி பிரஜா சோஷலிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவரும் மற்றும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் வி. கே. ராமசாமி முதலியார் அவர்களும் சில பல கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள் என்றால் எங்களுக்காக மட்டுமல்ல, காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்கள்தான். "இந்தியா முழுவதற்குமே ஒரே ஒரு சர்க்கார்தான் இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். சிலர் தனித்தனியாகப் பிரிந்து போய்விடவேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். ஆனால், நாங்கள் இரண்டுக்கும் நடுவில் போகிறோம்" என்று அவர்கள் சொன்னார்களே, பொருளாதார அடிப்படையில், அரசியல் அடிப்படையில் எல்லாத்துறைகளிலும் அவர்கள் நடுவில் போகிறோம் என்று சந்துகண்ட இடத்தில் நுழைகிற தன்மைதான்—இந்த அவலநிலைக்குக் காரணம் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறோம்.

கூழும் மீசையும்

இது எந்தப் பிரச்சினையையும் தீர்ப்பதற்குப் பயன்படாது. பிரச்சனைக்குத் தீர்வாக அமையாமல் பிரச்சினையை ஒத்திப் போடுவதற்குப் பயன்படுமே தவிர, வேறு எவ்வித பயனும் கிடையாது. எந்தப் பக்கம் சாய்கிறதோ அந்தப் பக்கத்தில் சேர்ந்து கொள்ள இந்தக் கொள்கையை நீங்கள்

தேர்த்தெடுத்திருக்கிறீர்கள். உண்மையில் உங்களுக்கு இந்த இரண்டு கொள்கைகளிலும் நம்பிக்கை கிடையாது.

நான் உள்ளபடியே சொல்கிறேன், இந்தியா ஒரே ஒரு நாடாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், இந்த ஒருமைப்பாடு தேவை என்று சொன்னால், தமிழ் மொழி அதற்கு இடையூறுக இருக்குமென்றால் அதைக்கூட விட்டுக் கொடுத்தால் என்ன? தமிழ் மொழியினால் தேசிய ஒற்றுமை குறையும்—குடியும் என்று சொன்னால் தேசிய ஒற்றுமைக்காக அதை விட்டுக்கொடுத்து விடுவார்களா? உங்களுக்குச் சிலப்பதிகாரமும் வேண்டும்—மனுதர்மமும் வேண்டும்! தேவநாகிரியும் வரவேண்டும், தமிழும் தேவை, கூழும் வேண்டும்—மீசையும் வேண்டும்! எத்தனை காலத்திற்கு இந்தப் போக்கு?

தேசிய கவுன்சில் கூட்டத்திலே நம்முடைய நிதியமைச்சரவர்கள், “இந்தியை வரவிட மாட்டோம், எங்கள் தமிழ் மொழியை அழிக்க இடம் கொடுக்கமாட்டோம்,” என்று சொன்னார், அதைத்தான் நான் நாட்டுப் பற்று, மொழிப் பற்று என்று கூறுகிறேன். அதுதான் இனவுணர்ச்சி; அந்த மொழிப்பற்று இருக்கிற வரையில், நாட்டுப் பற்று இருக்கிற வரையில், தமிழ் உணர்ச்சி இருக்கிற வரையில், இலக்கியம் இருக்கிற வரையில், “தமிழன் எவ்ரோர் இனமுண்டு தனியே அவர்க்கோர் குணமுண்டு” என்று நாமக்கல் கவிஞர் பாடிய கவிதா தத்துவம் உள்ளத்தில் இருக்கிற வரையில், எவ்வளவு தேர்தல் வந்தாலும், எங்களை அழித்து அடைத்துவிடாது; எவ்வளவு சட்டம் வந்தாலும் அழித்து விட முடியாது.

தேர்தலும் திராவிட நாடும்

பிப்ரவரியில் பார்த்துவிடலாம் என்கிறார் நமது ரீதி அபிபச்சர். பிப்ரவரியிலேயே பார்க்கலாம்; தேர்தலைப் பொறுத்தா எங்கள் கட்சியிருக்கிறது? அரசியல் வாழ்வு

என்பது ஐந்து வருஷத்திற்கு ஒருமுறை அளிக்கப்படுகிற மரண சாசனமா?]

தேர்தலிலே தோற்றார் என்பதற்காக உள்துறை அமைச்சர் திரு. பக்தவத்சலத்தின் அரசியல் வாழ்வு அதோடு அழிந்து போய்விடவில்லை. தேர்தலில் தோற்றதினால் திரு. கோபால் ரெட்டி அரசியல் வாழ்வைவிட்டு ஒடிப்போய் விடவில்லை. இன்று டில்லி அமைச்சராக இருக்கிறார். நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அங்கே போகிற போது அவர் விட்டுக்கொடுப்பாரா மாட்டாரா என்று தெரியவில்லை. குமாரசாமி ராஜா தேர்தலில் தோற்றுப் போன பிறகுதான் கவர்னர் கிரீடம் அவரைச் சேர்ந்தது. தேர்தல் யாரையும் சாகடித்து விடவில்லை. ஆகவே, அந்தப் பூச்சாண்டியை எங்களிடம் காட்டவேண்டாம் என்று நிதியமைச்சர் அவர்களிடம் சொல்ல விரும்புகிறேன்.]

இதுவரை நிதி அமைச்சராக இருந்தவர் ஆல மரத்தடியில் உட்கார்ந்து ஆளுடம் சொல்பவரைப்போல், யாரை மிரட்டிப் பேசுகிறார்கள்? அவருக்கு நிச்சயமாகச் சொல்கிறேன். எங்களுடைய நாட்டுப் பிரச்சினை தேர்தலோடு இணைக்கப்படவில்லை. தேர்தலோடு இணைக்கப்பட்டதல்ல திராவிட நாட்டு விடுதலை இயக்கம். தேர்தலுக்குப் பிறகும்—தேர்தலுக்குப் பிறகும் கட்சியின் கருத்து ஊடுருவி நிற்கும்.

வேண்டுமானால், அவர் வாதத்திற்காக இன்றைக்குத் தமிழ்நாடு கேட்பார்கள், நாளைக்குக் கோவையைக் கேட்பார்கள் என்று கேலி பேசுவதில் ஒன்றும் சிரமமில்லை. நான்கூடச் சொல்வேன்—இன்றைக்கு இந்திய தேசிய ஒற்றுமை என்பவர்கள் இமயத்தை எல்லக்கோடாகச் சொல்வார்கள். நாளைக்கு மங்கோலியாவை எல்லக் கோடாக ஏன் சொல்லக்கூடாது. மெசப்பொட்டோமியாவை யும் சேர்த்துக் கொள்ளலாமே! சீனா பக்கத்திலும் ஏன்

போகக்கூடாது? இப்படி நானும் கூடப் பேசிக்கொண்டே போகலாம்.

வந்த ஆபத்து

இன்றும் அவர்கள் இந்த தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் காகக் கூட்டப்பட்ட மகாநாடு தேசிய ஒருமைப்பாடு இல்லாததைக் காட்டவிலலை என்று சொல்கிறார்கள். இது வரையில் எல்லா ஏடுகளும் எழுதிக்கொண்டு வந்ததையும், எல்லாத் தலைவர்களும் எடுத்துப் பேசிக்கொண்டு வந்ததும் “நாட்டிலே ஒரு சீர்குலைவு ஏற்பட்டு விட்டது, அதைச் சரிப்படுத்தத்தான் நாங்கள் இதைச் செய்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்கள் பின்னால் அதைப் படிப்படியாக மாற்றிக்கொண்டு வந்ததைப் போல், இவ்வளவு வெடிப்பும் அடிப்படையில் இல்லை மேலேதான் இருக்கிறதென்று சொன்னார்கள். யாராவது கட்டிட நிபுணரைக் கேளுங்கள். அடிப்படை சரியாக இல்லாமல் போனால்தான் மேலே வெடிப்பு ஏற்படுமே தவிர அடிப்படை சரியாக இருந்தால் மேலே வெடிப்பு இருக்காது ஆகவே மேலே வெடிப்பு இருக்கிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் அடிப்படை சரியாக இல்லாததுதான்.]

ஆகையால்தான், இந்தியா ஒரே நாடு என்று சொல்லப்படும் வகையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அரசியல் சட்டமானது மிக விரைவிலே நிறைவேற்றப் பட்டதாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்கள்—வந்த ஆபத்தே அதிலே தான் இருக்கிறது என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தைப் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் தன்னுடைய பிடியிலேயிருந்து நீக்குவது என்று தீர்மானித்த நேரத்தில் இங்கே அரசியல் திட்டங்கள் பற்றிப் பேசப்படவில்லையா? ‘குக்’ திட்டம் பற்றிப் பேசப்

படவில்லையா? ஐந்து ராஜ்யத் திட்டங்கள் பற்றிப் பேசப் படவில்லையா? அதிலிருந்து என்ன நமக்குப் புரிகிறது? இருக்கும்வரை ஒரே அமைப்பாக இருக்கவேண்டுமென்பதை மட்டுந்தான் நாட்டிலேயுள்ளவர்கள் கவனித்தார்கள் என்பது அல்ல. நீங்கள் சொன்னதற்கு மதிப்புக் கிடைத்ததா? அரசியல் தத்துவ வாதிகள் அதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்று கருதுகிறீர்கள்?

“பெடரேஷன்” என்று நிதிபமைச்சரவர்கள் வாதாடினார்கள். பெடரேஷனுக்குள்ள இலக்கணத்தின்படி இந்திய பெடரேஷன் இருக்கிறதா? “யூனியன் ஆப் இந்தியன் ஸ்டேட்ஸ்” என்று போடப்பட்டிருப்பதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அதிகார வரம்பைப் பார்க்கும்போது, நல்ல பெடரேஷன் என்றால் மிச்ச அதிகாரத்தைத்தான் (Residuary powers) அங்கே கொடுத்து விடுவார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்றையதினம் மத்திய சர்க்காருக்கல்லவா அந்த அதிகாரம் இருக்கிறது?

தேசிய ஒருமைப்பாடு மகாநாட்டிலேகூட. ஒற்றுமைக்கு வழி என்ன என்று கேட்கும்போது, கல்வியை “Concurrent subject” ஆக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “Education is strictly a state subject”, ராஜ்ய சர்க்காருக்குத் தனிபாக இருக்கின்றபோது ஒருவர் யோசனை சொல்கிறார்—“அதை” concurrent subject “ஆக்கலாம்” என்று. அதைப் போல்தான் “It was felt that this link must ultimately be Hindi— இங்கே நிகழ்த்துப் போய்விட்டது. கடைசியாக இணைப்புச் சங்கிலி இத்திதான்.

“இப்போது விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், நன்றாகத் தூங்கட்டும்” என்று சொல்லும் தன்மைக்கும் “.. this link must ultimately be Hindi” என்பதற்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

தியாகம் செய்யும் துணிவு

நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஆட்சியிலிருக்கும் வரையில் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். அவருந்தான், பாவம்—எத்தனை காலத்திற்குத்தான் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்? என்னைப் போல் பதவிக்காக ஆசைப் படாமலோ, பதவியைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்காமலோ, மேலே ஆகாயம், கீழே பூமி என்று இருந்தால் பரவாயில்லை. அப்படி இருந்தால் இருப்பது ஒன்றும் போகாது.

நம்முடைய நிதி மந்திரி சற்றுத் துணிந்தால் உள்ளது அல்லவா பறிபோகும்? எப்படி அவர் அந்தத் தியாகத்திற்குத் தயாராக முடியும்? ஏற்கனவே பெரிய தியாகத்தைச் செய்து விட்டவர்களாயிற்றே அவர்கள். அவர் அந்தத் துணிச்சலுக்கு வரமாட்டார் என்பது பற்றி ஆச்சரியப்பட வில்லை. ஆனால் துணிவு பெற்றிருப்பவர்களைத் தயவு செய்து இழிவாகக் கருதாதீர்கள். அவர்கள் அறிந்துதான், விளைவுகள் என்னென்ன ஏற்படும் என்பதைத்தெரிந்துதான் இதிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்களே தவிர, நீங்கள் கருதுகிறபடி சிறு பிள்ளை த்தனமாக இதிலே ஈடுபடவில்லை.

இங்கே இருக்கின்றவர்கள் ஏதோ நீங்கள் துப்பாக்கியைத் தூக்கியவுடன் அதை எதிர்த்துநிற்க முடியாதவர்கள் என்று கருதாதீர்கள். இருக்கின்ற உள்ளமே ஒன்றுதான். அது போகப்போவதும் ஒரு தடவைதான். அவ்வாறு போவது பிரிவினைப் பிரச்சினைக்காகப் போகட்டும் என்ற உணர்வில்தான் எங்கள் பக்கத்தில் இருக்கின்றவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

அந்த உணர்வு எங்களோடு பிறந்தது. அவர் பழகும் இடத்தில் அப்படிப்பட்ட தியாகிகள் வரிசை ரொம்பவும் குறைந்து, மற்றவர்கள் அதிகமாக இருக்கும் நேரத்தில் அவர் காங்கிரஸ் கட்சியில் இருப்பதால் அந்தப் பக்கத்தில் இருக்கும் வீரமும் இன்றையதினம் அவருக்குப் புரியாது.

பெரிய நாடு ஏன் ?

இன்னொன்றையும் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். பெரிய நாடாக ஏன் இருக்க வேண்டும்? எதற்காக இருக்க வேண்டும்? ஒரு நாடு பெரிய நாடு, சின்ன நாடு என்பதற்கு என்ன அடையாளம் வைத்திருக்கிறார்கள்? ஒரு நாடு, இத்தனை மைல் நீளம், இத்தனை மைல் அகலம் இருக்க வேண்டுமென்ற கணக்கு இருக்கிறதா?

சிறு பிள்ளையை ஏமாற்றுவது போல், இரண்டு வெல்லக் கட்டியை எடுத்துக் கொண்டு இது பெரிதா, அது பெரிதா என்று ஏமாற்றும் தகப்பனைப் போல், “இந்தியா”, வரையில் காட்டி, இவ்வளவு இருக்க வேண்டுமென்கிறீர்களா? எந்த அர்த்தத்திலே பேசுகிறீர்கள்? “Economic viability”, பேசுகிறீர்களா? “Military viability” பேசுகிறீர்களா? அல்லது “Political viability” பேசுகிறீர்களா? எதிலே பேசுகிறீர்கள்?

அப்படிப் பார்க்கப்போனால் ஒவ்வொரு நாட்டின் எல்லையையும் அறிந்து இன்னின்ன அளவில்தான் நாடு இருக்க வேண்டும், அப்போதுதான் தேசிய நாடாகும் என்று சொல்லுங்கள். நம்முடைய பண்டித நேரு அவர்கள் அடுத்து ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் நடக்கும் மகாநாட்டில் ஐரோப்பாவிலுள்ள சிறு சிறு நாடுகளின் எல்லையைப் பற்றியெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லாமே! அவருக்கு அந்த அலுவல் இல்லையென்றால் நம்முடைய நிதியமைச்சர் அங்கு போய் வந்து பழக்கமுள்ளவர்—சொல்லிவிட்டு வருவார். அவர்களும் கேட்டுக் கொள்ளுவார்கள்! உலகமே ஒன்றாக ஆகவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார்கள். உண்மை. ‘என்னுடைய நாடு என்னிடத்தில், நாம் எல்லாம் சேர்ந்து ஒன்றாகலாம்’. யார் எல்லைக் கோட்டைக் கலைக்கிறார்கள்?

ஆகையால் இந்திய ஒற்றுமை, இந்தியா என்று சொல்வது கட்டுப்பட்டுப் போயிருக்கும் ஒரு இடத்தில்

இருப்பதால்—ஆங்கிலத்தில் சொல்வதானால் “They are maintaining the Status-quo”— இருப்பதை ஆதரிக்கிறார்கள். ஆதரிப்பதிலே சுவை இருக்கிறது, பலன் இருக்கிறது. சில வேளைகளிலே எளிதாகவும் இருக்கிறது. ஆனால், தேவைப்படுவதைக் கேட்பதில் தான் எரிச்சலை மூட்ட வேண்டி வரும், பலபேருடைய பகை வரும். பழிச் சொல் வரும். தேவைப்படுவதைக் கேட்பவர்கள், இருப்பதைக் கொண்டு திருப்தியடைய மாட்டார்கள் என்பதை நான் நிதியமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[உலகத்தின் வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தால், சிறிய நாடுகளால் உலகத்தின் பண்பாடு வளர்ந்திருக்கிறது, பெரிய நாடுகளால் வளர்ந்திருக்கிறது என்று பார்த்தால், உயர்தரமான தத்துவத்தை, இன்றும் போற்றத்தக்க நல்ல பண்பாட்டினை, கலையை, அரசியல் தெளிவை, இவை அத்தனையையும் ஐரோப்பா பெற்றிருந்தது அந்த நாட்டிலுள்ள வரலாற்றின் படி, “க்ரீத், சிட்டி, ஸ்டேட்டி”—லேயே தவிர ஐரோப்பாக் கண்டம் என்று வளர்ந்த பிறகு அல்ல.]

சிறிய நாடும் பண்பாடும்

நம்முடைய நாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலும், தமிழகம் தனியாக இருந்தபோதுதான் திருக்குறளை இயற்றிய வள்ளுவர் பிறந்தார். அப்போதுதான் நம்முடைய நாட்டிலே அகமும் புறமும் இயற்றப்பட்டன. எட்டுத் தொகையும் பத்துப் பாட்டும் அந்தக் காலத்திலேதான் தோன்றின. ஆகவே, விரிவாக இருந்தால்தான் அறிவு பரவும் என்று பொருளல்ல.

[அதே போன்றுதான் சிறு நாடாக இருந்தபோதுதான் ரோம நாட்டில் வல்லமை மிக்கோர் இருந்தனர். ஜூலியஸ்

சேருக்குப்பிறகு ரோமன் எம்பயர்—சாம்ராஜ்யமான பிறகு விரிவாகப் பல இடங்களில் வல்லமை குறைந்ததால் நாளா வட்டத்தில் உடைப்பட்டுப் போய்விட்டது என்பதைத் தான் நமக்கு உலக வரலாறு காட்டுகிறது. ஏன் உலக வரலாறு தரும் பாடத்திற்கு முரணாக அரசியல் அமைப்பை ஏற்படுத்திப் பார்க்க வேண்டும்? அதை நான் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.)

சிறிய நாடுகள் இன்றையதினம் உலகத்தில் இல்லையா? சைபிரஸ் நாட்டின் அகல நீலம் எவ்வளவு? மால்டா தீவு எவ்வளவு சிறியது? அது தனிபரசாக வேண்டுமென்று போராடிக் கொண்டில்லையா? இங்கிலாந்தின் பக்கத்திலுள்ள அயர்லாந்து தேசம் எதற்காகத் தனி நாடாக இருக்க வேண்டும்? இங்கிலாந்துடன் இணைந்திருந்தால் என்ன கஷ்டம்? அங்கு தோன்றிய தலைவர்கள் எல்லாம் தற்குறிகளா? பேசப்படும் பொருளும் வாதங்களும் அவர்கள் ஏற்ற தியாகமும் வீணுக்காகவா? இவைகளை பெல்லாம் நீங்கள் நிச்சயமாக யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இன்றைய தினம் ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்தில் 101 நாடுகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. தனித் தனி நாடுகள், தங்களுடைய உறுப்பினர்களை — தங்கள் தங்கள் பிரதிநிதிகளை—ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்திற்கு அனுப்பி யிருக்கிறார்கள் என்றால் அத்தனை நாடுகள். தனி நாடுகளாக இருக்கின்றன என்பதுதான் அதன் உட்பொருளாகும். இதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லுகிற நேரத்தில், நிதி அமைச்சர் அவர்கள் எங்களை இது மிகவும் சின்ன கூட்டம் என்கிறார்கள். உண்மை—இல்லை என்று யாரும் மறுக்கவில்லை. 150 பேர்களைப் பின்னால் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற நிதி அமைச்சருக்கு முன்னால் 10—12 பேர்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற நான், ஒரு பெரிய கூட்டம் என்று வாதாட முடியாது.

உள்நாட்டு யுத்தமா?

“இனிமேல் நாட்டிலே பிரிவினையே கூடாது. உள் நாட்டு யுத்தமே வந்தாலும் கூடப் பிரிவினைக்கு ஒப்புக் கொள்ள முடியாது என்று பண்டித நேரு அவர்கள் பேசியிருப்பதை வைத்துக்கொண்டு கனம் சின்னதுரை அவர்கள் நாட்டை பிரிவினை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற நாங்கள், உள் நாட்டு யுத்தத்தைத் துவக்கிவிடுவோம் என்று எண்ணிக் கொண்டு பேசினார்கள். நாங்கள் யாரும் அப்படி ஆரம்பிக்கப்போவதாக இல்லை. யார் யாரால், யாராலாகிலும் கொல்லப்பட்டால் இறக்கச் சித்தமாக இருக்கிறோமே தவிர, யாரையும் சாகடிக்க வந்தவர்களல்ல. செத்த பிறகு.....

திரு ஏ. மாரியப்பன் :—இதை உங்கள் சரித்திரமே சொல்லுகிறதே.

திரு சி. என். அண்ணுதுரை:—என்ன.....என்ன.....சரித்திரம் படிக்க வேண்டுமா?...உன் கிட்டே கத்துக்கிறேன் அப்பா.....உன் கிட்டே கத்துக்கிறேன்.....

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, let this not become a street-quarrel.

SRI C. N. ANNADURAI: I wish the Hon. Leader of the House controlled his own party-men instead of others.

DEPUTY SPEAKER: Order, order. The hon. Member may continue his speech. I am here to control the proceedings in the house.

SRI C. N. ANNADURAI: Sir, I am not concerned with the ‘thorn’ aimed at me. I am only concerned with the hon. Member’s cutting the flow of my thought.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: சரி பேசுங்கள்.

SRI C. N. ANNADURAI: So, the Hon. Minister, as the Leader of the House, is prepared to advise me only, and not his party-men?

THE HON. C. SUBRAMANIAM: The advice applies to both sides. But, as the Leader of a party, the hon. Member Sri Annadurai has to set up a proper pattern and standard in the discussion. If he uses the 'singular' form while addressing another hon. Member, does he not expect it back himself?

SRI C. N. ANNADURAI: Did I use the 'singular' form?

The Hon. SRI C. SUBRAMANIAM: Certainly, the Hon. Member did.

SRI C. N. ANNADURAI: Only when the Hon. Member opposite said that I should learn history or some such thing, I think I said like that and not otherwise.

SRI P. U. SHUNMUGAM: rose.....

DEPUTY SPEAKER: Order, order. I appeal to the hon. Members to maintain discipline and order within the House. The hon. Member may continue his speech.

SRI C. N. ANNADURAI: We shall forget that, sir.

The Hon. SRI C. SUBRAMANIAM: Very generous of you!

திரு சி. என். அண்ணாதுரை :—உள் நாட்டு யத்தத்தை காங்கள் ஆரம்பிப்போம் என்று யாரும் தவறாக எண்ணிக்

கொள்ளத் தேவையில்லை. இந்தியாவின் மிகப் பெரிய தலைவர் இப்படிப் பேசினார் என்றால், விரோதத்தை உண்டாக்குவதற்குப் பேசினாரே தவிர, நாங்கள் அல்ல உள்நாட்டுப் போரைத் துவக்கப்போவது. உள் நாட்டு யுத்தத்தைப் பற்றி மதுரையில் நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசியதைப் பார்த்தேன். அமெரிக்காவை நினைவு படுத்தி நாடு பிரியவேண்டுமென்று சொல்லி உள்நாட்டு யுத்தத்தை அமெரிக்காவில் நடத்தினார்கள் என்று சொன்னார்கள். அமெரிக்கப் போராட்டத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம் ராஜ்ய சர்க்காருக்கும் மத்திய சர்க்காருக்கும் ஏற்பட்ட தகராறு அல்ல. அமெரிக்காவில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டு யுத்தத்திற்குக் காரணம், வடக்குப் பகுதிக்கும் தெற்குப் பகுதிக்கும் அடிமை வியாபாரப் பிரச்சினையில் ஏற்பட்ட தகராறு காரணமே தவிர, ஒருவருக்கொருவர் ராஜ்ய அதி காரத்திற்காக உள்நாட்டு யுத்தத்தை ஆரம்பிக்கவில்லை. அமெரிக்க வரலாற்றை—அமெரிக்காவிற்கே போய் வந்திருந்தாலுங்கூட—படிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்காது என்று நினைக்கிறேன்—படித்துப் பார்த்து அடிமைப் பிரச்சினைக்கும் உள் நாட்டு யுத்தத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை அறிந்து மற்றொரு இடத்தில் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அமெரிக்கா ஐக்கியப்பட்டதாகச் சொன்னாலும் அடிமைப் பிரச்சினை வரும்போது—நீக்கிரா பிரச்சினை வரும் போது வடக்கே இருக்கிறவர்களுடைய மனப்பான்மை வேறாக இருக்கிறது, தெற்கே உள்ளவர்களுடைய மனப்பான்மை வேறாக இருக்கிறது. ஆகையால் பேஷியல் இன்டெக்ரேஷன்—இனங்களை எப்படி இணைப்பது—என்ற அந்த வேலையில் அவர்கள் இன்று ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

தனியாக இருந்ததைக் கேட்கிறோம்

அமெரிக்காவைக் காட்டி உள் நாட்டு யுத்தம் இங்கே நடக்கும் என்று சொல்வதைப்போல, நான் அமெரிக்கா

வையே ஆதாரத்திற்கு அழைக்கிறேன். அமெரிக்காவில் தோன்றிய உட்ரோ வில்ஸன் தான் “The principle of self-determination”—சுய நிர்ணய உரிமை ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் வேண்டுமென்ற ஒரு முக்கியமான உண்மையை நாட்டுக்கும் உலகத்திற்கும் அளித்தார்கள். ஆகையால் அமெரிக்காவிலிருந்து எடுக்கக் கூடியது உள் நாட்டு யுத்தம் மாத்திரமல்லாமல், உட்ரோ வில்ஸன் பேசியிருக்கிற “The principle of self-determination” சுய நிர்ணய உரிமை அதைப் பற்றியும் அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

ஆகையால் சுய நிர்ணய உரிமை என்ற அடிப்படையில் நாங்கள் தனி நாடு அமைய வேண்டும். நாம் தனிப்பட்ட பண்பாட்டுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற ரேரத்தில், பிரிவினை என்று நீங்களாகத் தப்பு அர்த்தம் எடுத்துக்கொண்டு “ஐயையோ உள்ளதி லிருந்து பிரிக்கலாபா” என்று நீங்களே எடுத்துக்கொண்டு அடிப்படையை ஆராய மறுக்கிறீர்கள்.

பொதுப்படையாகப் பேசும் போது கொச்சை மொழியில் பிரிவினை என்று சொல்லப்பட்டாலும், இருப் பதிலிருந்து பிரித்து எடுப்பது அல்ல. தனியாக இருந்ததை, யாரோ எடுத்துக் கொண்டு போய் இணைத்துவிட்டிருக்கிறார்கள், இந்த இணைப்பு நல்லதல்ல என்று தோன்றி யிருப்பதால் அதிலிருந்து விலகவேண்டும். தனித்து இயங்க வேண்டும், தனி அரசாக வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம்.

அதை விட்டு, உடனே பிரிவினையினால் ஏற்பட்ட பாகிஸ்தானைப் பார்ப்போம் என்று சொல்லுகிறார், நிதி அமைச்சர். பாகிஸ்தானைத் தான் பார்ப்போம். பாகிஸ்தான் பிரிவினையினால் ஏற்பட்ட பயங்கர சம்பவத்திற்குக் காரணம், ஏற்பட்ட சோகத்திற்குக் காரணம், பிரிவினையினால் ஏற்பட்டதல்ல—பிரிவினைக்குப் பிறகு இந்தியாவில் இருக்க வேண்டிய ஹிந்துக்கள் பாகிஸ்தானத்திலும்—பாகிஸ்தா

னுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் என்று நீங்கள் சொல்லுகிற முஸ்லிம்கள், இந்தியாவிலும் இருந்த காரணத்தினால் இந்த கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. அங்கு ஏற்பட்டது பிரதேசப் பிரிவினையே தவிர மக்கள் பிரிவினை அல்ல.

இன்றைய தினம் திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை வேண்டுமென்று சொல்லும்போது பத்து மைல் கூட்டினாலும் குறைத்தாலும் எந்த வெளிநாட்டுக்காரர்கள் உள்ளே வந்து அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? இதனால் என்ன பயங்கரமான கலவரம் வந்துவிடும் என்று பயமுறுத்துகிறார்?

இங்கு கலவரம் வரும் என்று சொல்லும்போது, பார்வை தெரியாத குருடன் ஒருகுழந்தை செத்துவிட்ட வீட்டின் தெருத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு “குழந்தை ஏன் செத்துவிட்டது” என்று கேட்டு, “பால் குடித்து செத்துவிட்டது” என்று ஒருவன் சொல்ல, “பால் எப்படி இருக்கும்” என்று அந்தக் குருடன் கேட்டு, “அது கொக்குபோல் இருக்கும்” என்று கதைசொல்ல, “கொக்கு எப்படி இருக்கும்?” என்று குருடன் கேட்க, அதற்கு அவன் கையை வளைத்துக் காட்ட, அதைத் தடவிப் பார்த்த குருடன் “இப்படிப்பட்டது தொண்டைக்குள் போனால் பிழைக்கவா பிழைக்கும்” என்று சொன்னதுபோல, பாகிஸ் தானே இதற்குக் காரணம் காட்டுகிறார்கள்.

சிலரது கருத்துகள்.

வெள்ளைக்காரர்கள் ஆட்சி காலத்தில் இருந்து இந்திய தேசிய ஒற்றுமை என்று பேசப்பட்டது இல்லை என்று எண்ணிப்போன்றவர்கள் சொன்னால் நிதி அமைச்சர் ரீம்ப மாட்டார். நிதி அமைச்சர் அவர்களால் நல்லவர்கள் என்று ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய சிலருடைய கருத்துக்களிலிருந்து ஆதாரங்களை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

"At the time of shaking off the British yoke, there was a natural passion for emphasising the oneness of India. It was good and necessary but perhaps the North is rather overdoing it today.

As I see it, India having obtained her freedom from western domination is now beginning to feel the re-awakening of her many different areas. This is really a healthy sign or redawning self-expression and the Centre would do well to humble its pride and remember that this is only beginning of the redawning which unless accepted as a natural phenomenon and handled sympathetically will end in breaking up the very unity aimed at.

To go from the North right down to the South of India is like entering another World."

இதைச் சொன்னவர்கள், கார்த்தியாருடைய பிரதம-
சிஷ்யராக இருந்து வந்த மீரா பென் ஆகும்—அவருக்குக்
கூடவா திராவிடப் பித்துப் பிடித்துவிடும்? அவர்கள்
நாட்டை சுற்றிப்பார்த்தார்கள். சுய ராஜ்யத்திற்குப்
பிறகு — 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு—மக்களுடைய
உள்ளுணர்ச்சியைப் பார்த்தால் புதிதான மன எழுச்சி
பெற்றிருக்கிறார்கள்—தன்னைத் தான் அறிந்துகொள்ளத்
தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று அவர்கள் எடுத்துச்
சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல—"Untiy without
wllling co-operation between the groups and the Central
power is worse than open separation." என்று சொல்லி
யிருக்கிறார்கள்.

நாங்களாகப் பிரிந்து போகலாம் என்று சொன்னால்
குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். இருந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்
என்று சொல்லுகிறவர்கள், நடந்துகொண்ட முறை என்ன?

கம்மைத் தள்ளி விடுங்கள். தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் உலகத்திற்கே வழிகாட்டும் அளவுக்கு நாம் பண்போடு நடந்துகொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

அஸ்ஸாம், வங்காளத்திலே நடந்த மொழிப் போராட்டத்தைப் பற்றி நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதை ஒரு ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டே ஒற்றுமை மனப்பான்மையைப் பெற முடியவில்லை என்று சொல்வது அவ்வளவு தெளிவான கருத்தல்ல. அவர்களுக்குப் பெற முடியவில்லை யென்றால், நமக்கும் அவர்களுக்கும் ஈராயிரம் ஆண்டுக் காலமாக பண்பாட்டிலே வெவ்வேறு ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. அந்த ஆதாரத்தை இன்றையத் தினம் நடைமுறை அளவுக்குக் கொண்டுவந்து தேசிய ஒற்றுமைப் பாட்டுக்கு ஆதாரமாகக் காட்டுவது நல்ல அடிப்படையில் அல்ல.

இறுக்கிப் பிடிக்க முடியாது

தாசூர் பல அரிய கவிதைகள் பாடியிருக்கிறார். அதே போல் தேசியக் கவிஞராகிய பாரதியார் மிகச் சிறந்த கவிதைகளை நாட்டுக்கு இயற்றிக் கொடுத்திருக்கிறார். இவைகளைத் தவிர, வேறு ஏதாவது நல்ல கருத்துக்களையோ, கவிதைகளையோ எழுதி வைத்திருக்கிறீர்களா? இன்றைக்கு அவர்களைக் காட்டிலும் மேலான கவிதைகள் இயற்றக் கூடியவர்கள் இனி தோன்றப் போகிறார்களா? அப்படிப் பட்டவர்கள் யாரையேனும் நீங்கள் ஒளித்து வைத்திருக்கிறீர்களா? பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவைக் காட்டிலும் நாட்டை நல்ல முறையில் இறுக்கிப் பிடிக்கக் கூடிய தலைவர்கள் யாரையேனும் இன்னும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? அப்படி ஒருவரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு, முயற்சி செய்தால் நாட்டைப் பிரிக்காமல் இறுக்கி வைத்திருக்க முடியும். ஆனால் அவரே ஓரளவுக்கு நாட்டின் ஒற்றுமைக்காகவும், தர்மத்

திற்காகவும், அனாவசியமான கிளர்ச்சி நாட்டிலே கூடாது என்பதற்காகவும், எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் இயற்கைக்கு ஒவ்வாத முறையில் நடந்துகொள்வது நியதி அல்ல என்ற முறையில் நடந்துகொண்டு வருகிறார்.

இயற்கையான வரலாற்றுக்கு முன் இறுக்கிப் பிடிப்பதென்பது முடியாத காரியம். ஆகவேதான், இனியும் இறுக்கி வைத்துப் பிடிப்பதில் அவர் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அந்த அடிப்படையில்தான் அவ்வப் பொழுது, அந்தந்த இனத்துக்கு ஒரு தனி அரசு அமைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார். ஆகவே அந்த முறையில் இதைக் கவனித்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒரு நல்ல முடிவைக் காணமுடியும்.

இந்தியன் யூனியன், அமைந்து இருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்த இந்தியன் யூனியன், காமன் வெல்த்தில் ஒரு நாடாக இருப்பதுபோல், பல நாடுகள் பிரிக்கப்பட்ட பின்னருங்கூட, காமன்வெல்த்திலே எப்படி பல நாடுகள் அங்கம் வகித்துக்கொண்டு வருகிறதோ, அதைப்போல, நம் நாட்டிலும் ஆங்காங்கு தனி அரசுகள் ஏற்பட்ட பிறகும் காமன்வெல்த்திலே அங்கம் வகிக்கக் கூடிய நாடுகளாக அவைகளும் திகழலாம். அப்படி ஒவ்வொன்றும் ஒரு உறுப்பினராகச் சேர்ந்து உலகம் பூராவும் ஒன்று என்று நினைக்கக்கூடிய வகையிலே சேர்ந்துகொள்ளலாம். ஆகவே பிர்ந்து போகிறோம் என்று யாரும் கருதத் தேவையில்லை.

வரலாற்று அடிப்படை

நம்முடைய உரிமையை நாம் கேட்கிறோம். அதுவும் வரலாற்றின் அடிப்படையிலே, பண்பாட்டின் அடிப்படையிலே கேட்கிறோம். எங்களால் முடிந்தால் பெறுகிறோம். இல்லையென்றால் இந்த முயற்சியில் தோல்வி கண்டு மடிந்து போகிறோம். ஆனால் நாங்கள் மடிந்துபோனாலும் இந்த

உணர்ச்சி மட்டும் என்றைக்கும் மடிந்து விடாது என்பதைத்தான் நான் இந்த நேரத்திலே தெளிவாக. திட்டவட்டமாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நீங்கள் இதன் உண்மையை உணராத காரணத்தால் தான் இவ்வளவு தூரம் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இதற்காக ஒரு விளக்கம் கொடுக்க விரும்புகிறேன். இரண்டு நாடுகள் ஒன்றாக இணைந்து நல்ல முறைபிலே ஆட்சி நடைபெற முடியுமா என்பதைச் சமீபத்திலே நடைபெற்ற சம்பவம் ஒன்றை எண்ணிப் பார்க்கும்படிக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். 1953-லே எகிப்துக்குப் பக்கத்திலே இருக்கக்கூடிய சிரியா என்ற நாடும் எகிப்தும் சேர்ந்து 'யூனைடெட் அராபிக் ரிப்பளிக்'—அதாவது "அராபிய தேசியம்" என்ற வகையில் இணைந்து ஆட்சி நடந்தது. அப்படி இரு நாடுகளும் ஒன்றாக இணைந்தபோது, நம் நாட்டுத் துணை ஜாதிபதி அவர்களும், குடியரசுத் தலைவர் அவர்களும் வாழ்த்துச் செய்திகளை அனுப்பினர். பத்திரிகைகள் எல்லாம் தலையங்கங்கள் எழுதின. மூன்று ஆண்டுக் காலமாக சிரியா, எகிப்து ஆசிய நாடுகளிலே 'அராபிய தேசியம்' என்ற பெயரிலே ஆட்சி நடந்தது. ஆனால் சிரியாவில் எகிப்தின் ஆதிக்கம்தான் நடைபெற்று வந்ததாம். நேற்றைய தினம் பிரித்துக் கொண்டார்கள்.

ஆகவே இரண்டு நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து ஆட்சி நடத்த முடியவில்லை என்பது இதிலிருந்து நன்கு தெரிந்த விஷயம். ஆனால் உதாரணத்திற்கு, சேர்ந்தவர்கள் பிரிவதற்கும், பிரிந்தவர்கள் சேருவதற்கும் சொல்ல வேண்டுமென்றால் நிரம்ப இருக்கின்றன. ஆகவே இந்த உதாரணத்தைக் காட்டி, அதை மறுக்கவோ அல்லது அந்த உதாரணத்தைக் காட்டி, இதை மறுக்கவோ செய்யலாம் என்று நினைத்தால் அது தவறான கருத்தாகும். அந்த ஆராய்ச்சிக்கு இப்போது நாம் இறங்கத் தேவையில்லை.

நேரம் வரும்

நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் திட்டவாட்டமாக ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன போது நேரு அவர்களின் குரல் என் காதில் கேட்பதுபோல் தொனித்தது. அதாவது “இனி பிரிவினை இல்லை” என்று அவர் சொன்னார். அப்படி அவர் சொன்னதிலிருந்து பார்க்கும்போது முன்பு ஏதோ ஒரு பிரிவினைக்கு வழி இருந்தது போலவும், அதற்கு அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்றும் ஊகிக்க முடிகிறது. எது எப்படியிருந்தாலும் என்றைக்காவது ஒரு நாள், சூழ்நிலை இவர்களை நிச்சயம் இணங்க வைக்கத்தான் போகின்றது. நாங்கள் அந்தச் சூழ்நிலையை உண்டாக்கிக்கொண்டு வருகிறோம். நேரம் வருகின்றகாலத்தில், அது தானாகவே பயனைக் கொடுக்கும். ஆனால் இன்றைக்கு இப்படிப் பேசிவிட்டு, இனி பிரிவினை கிடைக்காது என்று சொல்லிவிட்டால் மட்டும் போதாது.

“In age of Atomic bomb and the rapidly changing world, problems like that of Pakistan has no bearing and meaning.

நம்முடைய பண்டித நேரு அவர்கள் சொன்னதுதான் இது. “அணுகுண்டு சகாப்தத்திலே அற்பத்தனமாக பகுதிகள் கேட்கிறார்கள்” என்று சொல்லி, அதற்குப் பதிலாக இதிலே எவ்வித பவரும் இல்லை; மீனிங்கும் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது இதிலே எவ்விதப் பொருளும் அர்த்தமும் இல்லையென்று சொல்லப்பட்டது. அதுமட்டுமல்ல, நிதி அமைச்சர் அவர்கள் மதுரையிலே பேசுகையில் பண்டித நேருவை நேரில் வைத்துக்கொண்டு பேசி இருக்கிறார்கள்.

“American who fought the Civil war to keep their Union together can appreciate how a proposal to divide the country is resented by vast numbers of the Indian people.”

உள்நாட்டு யுத்தத்தை நடத்தியாகிலும் அமெரிக்கர் தங்களை, தங்கள் நாட்டைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள் என்பதை மட்டும் உணர்ந்துள்ளார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஆனால் இங்கே மட்டும் ஒரு சிலரை அடக்கி விட்டால் போதும்; மற்றவர்களைப் பற்றி எந்தவிதமான கவலையும் இல்லை என்று நினைக்கிறார்கள்.

நான் நம்பும் நேரு

இப்படித்தான் பண்டித நேரு அவர்களும் முதலிலே பேசினார். ஆனால் கடைசியில் பாகிஸ்தான் பிரச்சினை வலுவடைந்து, பாகிஸ்தான் தனியாகப் பிரிந்தது. இதுபற்றி பிறகு நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு பதில் சொல்வார் என்று கருதுகிறேன். இதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு பதில் சொல்லக்கூடும். ஆனால் அது சரியல்ல. அதாவது வெள்ளைக்காரர்கள் இருந்தார்கள்; அது நடந்தது என்று சொல்லக் கூடிய ஒரே ஒரு பதிலைத்தான் அவர்கள் வைத்திருக்கக்கூடும். ஆனால் வெள்ளைக்காரர்கள் இருந்தார்கள், அதனால் கொடுத்து விட்டோம் என்று சொல்வதை விட, நம்முடைய நண்பர் கனம்சின்னத்துரை அவர்கள் சொல்வதுபோல் இவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடாது என்ற ஓர் எண்ணம் இருந்திருக்குமானால் இரத்தம் சிந்தியாவது இதைத் தடுத்திருக்க முடியும். ஆனால் அவர்களுடைய கொள்கை அது அல்ல என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

பாகிஸ்தான் பிரச்சினை வலுவடைந்தவுடன், "In this age of Atomic bomb, there is no place for Pakistan" என்று முன்பு பேசிய அதே நேரு அவர்கள்தான். "The congress position was that India should remain a National unit. But at the sametime if the population of a unit specifically declared that they would not

be in the Common unit, then the Congress would not compel them to stay in the unit. Thus the Congress recognized the right of separation or self-determination.”
என்றார்.

நான் இந்த நேரு அவர்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள், உள் நாட்டுயுத்தம் வந்தாலும்தடுத்துத் தீரவேண்டுமென்றார்கள். ஆனால் அப்படிப்பட்ட நேருவை நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. இப்போது நான் சொன்ன நேருவைத்தான் நம்புகிறேன்.

உரிமைக்கே மதிப்பு

காலம் தான் வரவேண்டுமென்ற அருமையான கருத்தைப் பண்டித நேரு அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்குள்ளவர்களோ, எங்கள் கட்சியிலே உள்ள முக்கியமான 10, 15 பேர்களை ஒழித்துக் கட்டிவிட்டால், பிரச்சினை தீர்ந்தது என்று நினைக்கிறார்கள். இத்தகைய அடக்குமுறையைத்தான் செய்யவேண்டுமென்று இவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

இந்தப் பிரச்சினை, இந்த லட்சியம் நாங்களாக எடுத்துக் கொண்டதல்ல; அல்லது உங்களைப் புண்படுத்த வேண்டுமென்றோ, விரோதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றோ நாங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டதல்ல.

உங்களிடத்திலே நட்பாக இருக்கவேண்டும், நேசமாக இருக்கவேண்டுமென்ற நல்லெண்ணம் எங்களுக்கெல்லாம் இருக்கிறது. உங்களுடன் ஒத்துழைத்து உங்களுடைய நல்லெண்ணத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் நாங்களும் பெற வேண்டுமென்றுதான் நினைக்கிறோம்.

இப்போது நான் பேசுகின்ற அத்தனை பேச்சுக்களையும் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் எவ்வளவு அருவறுப்போடு கேட்கிறார்கள் என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் அதையும் நான் தாங்கிக் கொள்ளுகிறேன். உங்களை யெல்லாம் நான் மதிக்கிறேன்; அதைவிட மேலாக நான் எங்கள் உரிமையை மதிக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

சி. சுப்பிரமணியம்

பதிலுரை

உதவி சபாநாயகர் அவர்களே!

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தலைவர் அவர்கள் கொஞ்சம் அதிக நேரம் எடுத்துக் கொண்டு விரிவாகப் பேசியதற்காக நான் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஏனென்று சொன்னால் பல பேருக்கு எந்த அடிப்படையிலே இந்த இந்திய தேசிய ஒருமைப்பாடு கூடாது என்று திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தினர் சொல்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி விளக்கம் இல்லாமல் இருந்தது. இதற்கு அவர்கள் இன்று விளக்கம் தந்து இருக்கிறார்கள்.

அவர் பேசாதது

இந்த விளக்கம், வரலாற்று அடிப்படையிலே திரு ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தன்னுடைய உரையில் 'குருக்ஷேத்திரம்' என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னது முதல் அதிலேயிருந்து எடுத்து இன்றைக்கு இந்தியா ஒரு அரசியல் ஆட்சியின் கீழ் உள்ளது நல்லதா என்ற ஒரு கேள்வியைப் போட்டு, அதற்கு வரலாற்றிலே இந்தியா என்றைக்குமே ஒரு கொடியின் கீழ் இல்லாமல் இருந்திருக்கிறதென்றும், என்றைக்குமே ஒரு எல்லைக் கோட்டுக்குள் அடங்கி இருக்கவில்லை யென்றும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இதற்கெல்லாம் வரலாற்றின் அடிப்படையிலே ஆதாரத்தை எடுத்துக் காண்பித்தார்கள்.

ஆனால் இவ்வளவு பேசிய அவர்கள், இன்றைக்கு இந்தியா ஒரே ஆட்சியின் கீழ் இருப்பதினால் என்னென்ன

தடைகள், என்னென்ன குறைகள் நமக்கு இருக்கின்றன என்பதை மட்டும் பேசவில்லை.

உலக நாடுகளைப் பார்

என்றைக்கும் இல்லாத அரசியல் ஒற்றுமை, ஒரு அரசின் கீழ் எதற்காக இன்று வரவேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். ஆனால் உலகத்தில் இன்றைக்கு ஒன்றாக இருக்கக்கூடிய எந்த நாட்டையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். முதலில் பிரிட்டிஷ் நாட்டையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இன்றைக்கு பிரிட்டன் ஒரே அரசாங்கத்தின் கீழ் வருவதற்கு முன்னால் வேல்ஸ், ஸ்காட்லாந்து, இங்கிலாந்து ஒன்றாக இணைந்திருந்ததா? ஒரு பகுதியினர் இன்னொரு பகுதியினருடன் சண்டை போட்டுக்கொண்டு தான் இருந்தார்கள். ஒரு பக்கத்தில் இருக்கும் அரசர், இன்னொரு பக்கத்தில் இருப்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சாம்ராஜ்ய அடிப்படையில் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்களே தவிர, ஒன்றுபட்டிருந்ததை அங்கு காண முடியாது. இன்றைக்கு அந்த நாடு ஒன்றாக இருந்து ஒரே அரசியலின் கீழ் நடைபெற்றுவருகிற காட்சியைக் காண்கிறோம்.

ஆயிரம் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு பிரிந்து சண்டை போட்டுக்கொண்டிருந்த நிலை இருந்திருந்தாலும் பிரிந்து போகவேண்டும் என்ற ஒரு உணர்ச்சி ஒரு சிலருக்கு ஏற்பட்டாலும் கூட, ஒன்றுகூடி இருந்தால்தான் நல்லது என்று உணர்ந்து ஒன்று சேர்ந்ததால், அதன் காரணமாக இன்றைக்கு உலகத்தில் முன்னுக்கு வரக்கூடிய நிலைமையை அவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். அந்த நிலைமைதான் பிரிட்டனில் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக ரஷ்யாவை எடுத்துக் கொள்வோம். ரஷ்ய வரலாற்றிலே முற்காலத்தில் அது ஒரு ஆட்சியின்கீழ் இருந்திருக்கிறதா என்று பார்த்தால், கிடை

யாது, நம் நாட்டிலாவது கலாச்சார ஒற்றுமை, பண்பு ஒற்றுமை மத ஒற்றுமை ஓரளவுக்கு இருந்துவந்திருக்கிறது. பார்த்த அந்த நாட்டில் ஒரு இனத்திற்கும் மற்றொரு இனத்திற்கும் தொடர்பே கிடையாது. தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தால் சாம்ராஜ்ய அடிப்படையில், ரஷ்யன் 'எம்பையர்' என்ற அடிப்படையில் ஒரு சிலகாலத்தில் ஏற்பட்டிருந்தாலும், மற்ற காலத்தில் ஏற்படவில்லை. ரஷ்ய மக்கள் தொன்றுதொட்டு நாங்கள் பிரிந்து வாழ்ந்திருக்கிறோம். எதற்காக இன்று ஒற்றுமையாக ஒரே அரசியலின் கீழ் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்க வேண்டிய நிலைமை இல்லை.

அதேமாதிரி அமெரிக்காவை எடுத்துக்கொண்டால் முதன் முதலில் தனித்தனி ராஜ்யமாக அமைந்திருந்தது. ஸ்டேட்டுகளில் வெவ்வேறு மொழிகள் பேசப்படும் பகுதிகள் ஐரோப்பாவிலிருந்து, பல நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால் இன்று ஐக்கியப்பட்டு ஒரு நாடாக அமைந்து உலகத்திலேயே முதன்மை பெற்று விளங்குகிறது.

திராவிட நாடு எங்கே இருந்தது?

மனித சமுதாயத்தில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிற காலத்தில் நாமெல்லாம் வாழ்கிறோம். ஆரம்ப காலத்தில் குடும்பங் குடும்பமாகக் கூடியிருந்தால் போதும் என்று நினைத்திருக்கலாம். ஆனால் இன்று சமுதாயம் வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகையினாலே, தொன்றுதொட்டு வரலாற்றைப் பார்த்தால் நாடு பிரிந்திருந்தது; ஆகலால் அது இன்றும் பிரிந்துதான் இருக்க வேண்டும் என்கிற வாதம் பொருந்தாது என்பதை அவர்களுக்குப் பணிவோடு சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அப்படி அவர்களுடைய வாதத்தை ஒப்புக்கொண்டு எடுத்துக்கொண்டாலும், வரலாற்று அடிப்படையில் பார்த்த

தால் எந்தக்காலத்தில், "திராவிட நாடு" ஒன்றாக, ஒரே அரசியலின் கீழ் இருந்திருக்கிறது?

வரலாற்றைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்ப்போமானால் வேண்டுமானால் ஒரு பக்கத்தில் விஜயநகர மன்னன் சில பகுதிகளை சேர்த்துக்கொண்டிருக்கலாம், இன்னொரு பக்கத்தில் சேர, சோழ அல்லது பாண்டிய மன்னன் வேறு சில பகுதிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். அந்த அடிப்படையில் ஒரு சில பகுதிகள் சேர்ந்திருக்கலாமே ஒழிய, திராவிடநாடு எக்காலத்திலும் ஒன்றாகச்சேர்ந்திருந்ததில்லை.

கேலி அல்ல

வரலாற்றில், தமிழ் நாட்டை எடுத்துக் கொண்டால், தமிழ் நாடு என்றைக்கு ஒரு அரசியலின் கீழ் இருந்திருக்கிறது? மூவேந்தர்கள் ஆண்ட நாடுதானே இது. அதன் காரணமாக வரலாற்றின் அடிப்படையிலே சேரநாடு, சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு, தொண்டை நாடு, கொங்கு நாடு என்று பிரிக்கப்போகிறார்களா?

இதை, நான் கேலிக்காகச் சொல்லவில்லை. வரலாற்று அடிப்படையில் அவர்களைக் கேட்கிறேன்? என்றைக்குத் தமிழ் நாடு ஒரே அரசியலின் கீழ் இருந்தது? என்றைக்கும் மூவேந்தர்கள் ஆண்டு வந்தார்கள், ஒருவருக்கொருவர் சண்டை போட்டுக்கொண்டிருந்த நிலைமை இருந்ததேதவிர, ஒரே ஆட்சியின் கீழ் இருந்ததில்லை.

வரலாற்று அடிப்படையில், தனியாகப் பிரியவேண்டும் என்று வாதம் செய்வார்களேயானால், "திராவிட நாடு", அமைந்திருக்கக் கூடிய காலத்தில், திரு. அண்ணாதுரை பிரதம மந்திரியாக உட்கார்ந்திருப்பதாகக் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். வரலாற்றில் என்றைக்கு இந்திய நாடு ஒன்றாக இணைந்திருந்தது, ஆகவே, திராவிடநாடு பிரிய வேண்டும் என்று சொல்லும்பொழுது, வரலாற்றின் அடிப்படையில் தமிழ்நாடும் பிரிந்துதானே இருந்தது; சேரநாடு, சோழ

நாடு, பாண்டியநாடு, கொங்குநாடு, தொண்டை நாடு என்று பிரிந்து தனித்தனி அரசாகத்தானே இருந்தது? எனவே. இதையெல்லாம் பிரித்துக் கொடுக்கத்தானே வேண்டுமென்று சொன்னால், அப்பொழுது திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் சோழ நாட்டைப் பிரித்துக் கொடுத்துவிடுவார்களா, பாண்டிய நாடு முதலியவற்றையும் பிரித்துக் கொடுத்துவிடுவார்களா? அப்பொழுது அவர்களுடைய விடை என்னவாகியிருக்கும் என்பதைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

ஏமாற்ற முடியாது

இதிலே இருக்கக்கூடிய முக்கியமான கஷ்டம் இது தான். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் கேட்கிறார்கள், ஏன் இமயமலையை எல்லையாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று? நானும் கேட்கிறேன், ஏன் ஹைதராபாத்தை எல்லையாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று. இம்மாதிரி இரண்டு பக்கமும் வாதம் செய்யலாம்.

வரலாற்றை வைத்துக் கொண்டு யாரையும் ஏமாற்ற முடியாது. வரலாற்றின் அடிப்படையில் பார்த்தால், எந்தப் பகுதியும் சேர்ந்திருக்க முடியாது. நகரத்தோடு நகரமும் கிராமத்தோடு கிராமமும் சேர்ந்திருக்கமுடியாது. ஊரோடு ஊர் சேர்ந்திருக்கமுடியாது. பிறகு குடும்பமும் குடும்பமுங் கூடச் சேர்ந்திருக்க முடியாது என்று சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

இன்றைக்கு மனித சமுதாயம் வளர்ந்து கொண்டே வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது. பழைய காலத்தில் அவ்வாறு பிரிந்து இருந்தது, ஆகவே அதே முறையில் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்திக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. இன்றைக்கு மனித சமுதாயம் வளர்ந்து கொண்டேபோகிறது. இமயத்தைத்தாண்டுவதுமட்டுமல்ல; நாம் வேண்டுமென்று சொன்னாலும், வேண்டாமென்று

சொன்னாலும், ஒரு காலத்தில் தற்காலத்திய நாட்டு எல்லைக்
 ளெல்லாம் இருக்கப்போவதில்லை. அந்த முறையில் மனித
 சமுதாயம் வளர்ச்சியுற்று வருகிறது.

தமிழைத் தியாகம் செய்வதா ?

இந்திய ஒற்றுமை என்று சொன்னால் அதற்காகத்
 தமிழைவிட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்களா என்று
 திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் கேட்டார்கள். திராவிடத்
 தில் நான்கு மொழிகள் இருப்பதால், திராவிட ஒற்றுமை
 என்று வரும்பொழுது தமிழை விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக
 இருக்கிறார்களா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். திராவிட
 ஒற்றுமைக்காக, தமிழ் மொழியைத் தியாகம் செய்வதற்கு
 தயாராக இருக்கிறார்களா? உயிரைக் கொடுப்பதற்குத்
 தயாராக இருப்பவர்கள், தமிழ் மொழியை விட்டுக்கொடுப்
 பதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம் என்கிற முறையில்
 சொல்ல முடியுமா?

ஆனால் அதற்கு அவசியம் இல்லை என்பதை விளக்க
 விரும்புகிறேன். பன்மொழி பேசுகிற நாடுகள் இணைந்
 திருக்க முடியும் என்பது எங்கள் கருத்து.

சந்தேகம் தீர்ந்தது

இதுவரையில் எனக்கு மனதில் கொஞ்சம் சந்தேகம்
 இருந்தது, எந்த அடிப்படையில் திராவிட நாடு வேண்டு
 மென்று நினைக்கிறார்கள் என்பதுபற்றி. இன்றைக்கு அது
 பற்றி விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள், திராவிட முன்
 னேற்றக் கழகத் தலைவர் அவர்கள். அதற்காக அவர்களுக்கு
 நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம், மக்கள் கடமைப்பட்டிருக்
 கிறார்கள், நாடு கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்
 லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்,

வரலாற்று அடிப்படையில், ஆயிரம், இரண்டாயிரம்
 வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த நிலைமையை எடுத்துச்

சொல்லி, அந்த அடிப்படையில் வாழ விரும்புகிறோம் என்று சொன்னால், அதைப் பற்றி நான் என்ன சொல்லுவது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. மற்றவர்கள் தான், மக்கள்தான் அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

பின்னோக்கிப் போவதா?

இன்னொன்று கூற விரும்புகிறேன். அந்தக் காலத்தில் வள்ளுவர் தோன்றினார். ஆகவே அந்த முறையில் வாழ விரும்புகிறோம் என்றால், அன்று இருந்த சூழ்நிலை வேறு, இன்று இருக்கும் சூழ்நிலை வேறு. அந்நிய நாட்டு ஆட்சி இருந்த காலத்திலே பாரதி தோன்றினார், அதற்காக அந்நிய ஆட்சி தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைச் சொல்ல முடியுமா? இந்தக் காலத்திலும் கலைஞர்கள், மேதாவிகள், நிபுணர்கள். அறிஞர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். ஏதோ ஒரு நிலையில் தான் இவர்கள் தோன்ற முடியும், ஆகையினால் அந்த நிலைக்குப் போக விரும்புகிறேன் என்று சொல்வது சரியல்ல.

வள்ளுவர் தோன்றிய சூழ்நிலையை வகுத்து, அந்த சமுதாயத்திலே வாழ விரும்புகிறார் தி. மு. க. தலைவர். அந்தக் காலத்தில் இருந்த அளவிலே, இருந்த சூழ்நிலையிலே அவர்கள் வளமாக, செழிப்பாக அன்றைக்கு வளர்ந்து வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால், அன்றைக்கு இருந்த சூழ்நிலை வேறு. இன்றைக்கு இருக்கிற சூழ்நிலை வேறு. ஆயிரம், இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த சூழ்நிலை வேறு. மனித சமுதாயம் மேலும் மேலும் வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டே வந்துள்ளது. பின்னோக்கிப் போகக்கூடிய காலம் அல்ல இது, முன்னோக்கிப் போகக் கூடிய காலம் இது என்பதைத் திரு. அண்ணாதுரை அவர்களுக்கும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினருக்கும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர், ஐ. நா.வுக்குச் சென்று திராவிட நாட்டுப் பிரிவினையைப் பற்றி வாதாடு வேன் என்று சொன்னதாகக்கேள்விப்பட்டேன். வரலாற்று அடிப்படையில், ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த நிலையின் அடிப்படையில், திராவிட நாடு கேட்பதாகத் தயவு செய்து ஐக்கிய நாட்டுச் சபையில் சொல்லிவிடாதீர்கள், அங்கு போவதற்குள்ளாக வேறு ஏதாவது வாதத்தைத் தேடி வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திராவிட நாட்டிற்காக உள்நாட்டுக் கலகம் செய்யப் போவதில்லை என்று சொன்னார்கள். எனக்குத் தெரியாதா, யார் உள்நாட்டுக் கலகம் செய்யக்கூடியவர்கள் என்று நேருஜி அவர்களிடமே சொன்னேன் 'அவர்களிடம் எனக்குப் பழக்கம் உண்டு, அவர்களெல்லாம் இப்படிச் செய்யக் கூடியவர்கள் அல்ல; என்று. அப்படி வந்தாலும் சமாளிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம், உள்நாட்டுக் கலகம் வரும் என்ற பூச்சாண்டிக்காக யாரும் பயப்படப் போவதில்லை.

உரிமை நிர்ணயம்

உரிமை, உரிமை என்று பேசுகிறார்கள். உரிமையை யார் நிர்ணயிப்பது? அதற்காகத்தான் நான் சொல்லுகிறேன் மக்கள் தீர்ப்பு அளித்தாக வேண்டும், மக்கள் தீர்ப்பு அளிப்பார்கள் என்று. அப்படி மக்கள் தீர்ப்பு அளித்தாலும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் சொல்லுகிறார்.

இன்றைக்கு மக்கள் முன்னிலையில் பிரிவினை அடிப்படையில் தேர்தலுக்கு வாருங்கள். பிரிவினையை ஒப்புக் கொள்ளாத ஒரு கட்சியோடு கூட்டு சேர்ந்துகொண்டு, திராவிடப் பிரிவினைப் பிரச்சினைப் ஒரு பக்கம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு தேர்தலுக்கு நின்று மக்களை ஏமாற்றக் கூடாது. திராவிட நாடு பிரிவினை அடிப்படையில், இன்

றைக்கு தேர்தலுக்கு நிற்கட்டும். அதன் முடிவைத்தேரிந்து
கொண்டு விடலாம்.

பிரிவினையை, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஒன்று
மட்டுந்தான் விரும்புகிறது. மற்ற எந்தக் கட்சியும் பிரி
வினையை ஆதரிப்பது கிடையாது. ஆகையினால், மற்ற
எல்லோரும் சொல்லுவதெல்லாம் சரியல்ல, அவர்கள்
சொல்லுவதெல்லாம் நியாயம் அல்ல, நான் ஒருவன் சொல்
லுவது மட்டுந்தான் நியாயம் என்று சொல்லுவது சர்வாதி
காரத்திற்கு. ஒக்குமே தவிர, நாட்டிலுள்ள ஜனநாயக
முறைக்கு ஒத்துக்கொள்ளாது என்பதை வலியுறுத்து
கிறேன்.

பதில் கூறுங்கள்

ஆகவே, இன்றைக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்
தினர், நேருவுக்கல்ல பதில் சொல்ல வேண்டியது; மற்றவர்
களுக்கு அல்ல பதில் சொல்லவேண்டியது. அவர்கள் பதில்
சொல்ல வேண்டியது, தமிழ் நாட்டுத்தலைவர்களுக்கு, தமிழ்
நாட்டு இளைஞர்களுக்கு, தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு. அவர்கள்
உங்கள் பக்கம் இருக்கிறார்களா என்று பாருங்கள், ஆதரவு
இருக்கிறதா என்று பாருங்கள்.

மக்கள் ஆதரவு இல்லையென்றால், நீங்கள் மைனாரிடி
தான் என்ற நிலைமை ஏற்படுமே யானால், பெரும்பாலான
மக்கள், பிரிவினை எங்களுக்குத் தேவையில்லை என்று
சொல்லும்போது, இன்றைக்கு இருக்கும் ஜனநாயக
அடிப்படையில், பெரும்பாலான மக்கள்தான் தங்கள்
உரிமையை என்ன என்று தீர்மானிக்க வேண்டும்
என்று இருக்கும் நிலையில், "நான் அறிஞன் நான்
சொல்லுவதுதான் சரி" என்று சொல்லுவது சரியல்ல,

மக்கள் சொல்லுவதுதான் சரி. நான் சொல்லுவது
அல்ல, காமராஜ் சொல்லுவது அல்ல, அண்ணாதுரை

சொல்லுவது அல்ல; தமிழ் மக்கள் சொல்லுவதுதான் சரி அந்த அடிப்படையில்தான் நான் சொன்னேன், தேர்தலைப் பற்றி. ஏதோ சட்டசபையில் பதவியைப் பற்றி யல்ல, இன்றைக்கு பிரிவினைக் கருத்துக்கு தமிழ் மக்கள் எதிர்ப்பு பெருமளவில் என்றாலும், ஆதரிப்பவர்கள் ஒரு சிலர்தான் என்றாலும், "திராவிட நாடு வந்துதான் ஆகும். மற்றவர்கள் சொல்வது சரியல்ல," என்று சொல்லுவது சரியல்ல.

ஒளிக்க வேண்டாம்

நாங்கள் சொல்வதுதான் சரி என்று ஒரு சிறுபான்மை யோர் உரிமை கொண்டாடுவது ஜனநாயக அடிப்படையில் நடைபெறுது. அவர்கள், ஒரு சர்வாதிகாரியாக இருந்து, ராணுவ உடையில் வந்து, ஆட்சி செலுத்தி, மக்களை அடக்கி ஒடுக்கினால், அப்பொழுது அவர்கள், என்னுடைய சக்தி இருக்கிறது, நான் சொல்லுவதுதான் சரி என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். ஆனால், நாம் இன்றைக்கு வாழ்வது ஜனநாயக அடிப்படையில். அதில் மக்கள் ஆதரவு இருந்தால் தான், ஒருகட்சிக்கு அவர்கள் ஆதரவு இருந்தால் தான், ஒரு லட்சியத்திற்கு அவர்கள் ஆதரவு இருந்தால் தான், அதற்கு நாட்டில் இடம் உண்டு. இல்லையென்றால், அந்த லட்சியம் அழிந்து ஒழிய வேண்டும். அதைத்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரைத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். தயவுசெய்து அதை மறைக்க வேண்டாம், ஒளிக்க வேண்டாம்.

பிரிவினை லட்சியத்தை எத்தனை பேர் ஆதரிக்கிறார்கள்? எத்தனை பேர் எதிர்க்கிறார்கள்? அந்தக் கணக்குப்போடும் போது, திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் எண்ணிக்கை சட்டசபையில் 15-விருந்து 12-ஆகக் குறைந்த பிறகும், என்ன நிலை என்று பாருங்கள். என்று. இல்லை, இல்லை, நாங்கள் சொல்லுவது தான் சரி என்று மேலும் மேலும் சொல்லுவது, தமிழர்கள்

ஒப்புக்கொள்ளாத விஷயம், மேடைக்கு வேண்டுமானால் உதவலாம், நாடக மேடைக்கு வேண்டுமானால் சரியாக இருக்கலாம்; சட்டசபைக்கு அது ஒவ்வாது; மக்களுக்கு அது ஒவ்வாது. நான் ஓட்டுக்கு விட்டுப் பார்க்கலாம் என்று சவால் விடவில்லை; மக்கள் திராவிட நாட்டுப் பக்கம் இருந்தால், பெரும்பாலான மக்கள் இன்றைக்கு திராவிட நாடு வேண்டுமென்றால், இன்றைக்கு நான் அரசியலிலிருந்து விலகிக்கொள்ளத்தயார்.

என்ன வாய் இருக்கிறது?

திரு அண்ணாதுரை அவர்கள் சொன்னார்கள், “தியாகம் செய்வேன்” என்று. “தியாகம் செய்வேன்,” என்று வெறுமனே வாயால் சொல்லும் நிலைமையில்தான் இருக்கிறார்கள். கொஞ்சங்கூட தியாகத்தில் பழக்கம் இல்தாதவர்கள். நாங்கள் தியாகத் தீயில் குளித்து, தியாகத்தில் வாழ்ந்தவர்கள்; எங்களுக்குத் தியாகத்தைப் பற்றிச் சொல்ல. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு என்ன வாய் இருக்கிறது? (குறுக்கீடு).

தியாகத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் எவரும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியாது. இப்பேர்ப்பட்டவர்களா எங்களிடம் தியாகத்தை சொல்ல வருகிறார்கள்? யாரிடத்தில் அவர்கள் பேசுகிறார்கள்? தங்களை உணராமல் பேசுகிறார்கள்; மற்றவர்களை ஏமாற்றச் சொல்லும் வார்த்தைகளை இங்கும் சொல்லவேண்டாம் என்று சொல்லுகிறேன். (குறுக்கீடு)

ஆமாம், ஆத்திரம்தான், நாட்டைத் துண்டு போட வேண்டும் என்றால் இதிலே இரண்டில் ஒன்றைப் பார்த்து விடுவோம், மக்கள் ஆதரவு யாருக்கு இருக்கிறது என்று. பலாத்கார அடிப்படையில் நான் இதைச் சொல்லவில்லை. மக்கள் ஆதரவு யாருக்கு இருக்கிறது என்று பார்த்து முடிவு செய்யவேண்டும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மக்கள் முடிவு செய்யப்படும்

பண்டித ஜவகர்லால் நேருவை எடுத்துக் காட்டி, “self-determination-ஐ பற்றிச் சொன்னார்கள். பிப்ரவரி மாதத்தில்” self-determination-ஐப் பார்ப்போம் என்று சொல்லுகிறேன். யார் திராவிட நாடு வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள், யார் வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்று பார்ப்போம். மக்கள் முடிவை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளத்தயாராக இருக்கிறோம். “நாங்கள் மக்கள் முடிவை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை” என்று திராவிட முன்னேற்றக் கட்சித் தலைவர் வீண் வாதம் செய்கிறார்; அந்த வாதம் இந்த நாட்டுக்கு ஒவ்வாத வாதம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.....

திரு சி. என். அண்ணாதுரை:—நம்முடைய நிதி அமைச்சர் இரண்டு நாளாகவே ரொம்ப சுறுசுறுப்புக் குறைந்து இருந்தார்கள்; இன்றைய தினம் அவர் ஆத்திரத்தோடு பேசுகிறார்கள். ஆத்திரத்தோடு பேசுவது அழகாக இருக்கிறது. ஆனால் எண்ணிக்கொண்டு பேசும் எண்ணம் தவறாக இருக்கிறது. இன்றைக்கு மக்கள் தீர்ப்பு அளிக்காவிட்டாலும், ஒரு முறையல்ல, இன்னொரு முறை, இன்னுமொரு முறை என்று பார்ப்போம் என்றேன். மக்களை ராணுவ உடையில் மிரட்டுவேன் என்று அவர்கள் அஞ்ச வேண்டாம்.

திரு சி. சுப்பிரமணியம்:—மிரட்டினாலும், அந்த உடையில் யார் இருக்கிறார் என்று தெரியும், பயப்பட்ட மாட்டேன் என்று உறுதியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

காரணங்கள் கூறுங்கள்

ஆகையினால், இந்த நாட்டுப் பிரிவினை உண்மையிலேயே உடனடியாக முடிவுசெய்ய வேண்டிய என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அந்தப் பிரச்சினை ஒரு போராட்டமாகவே நடந்துகொண்டு இருக்கும் வரையில் வேறு கூரியங்களில் நமது முழு கவனத்தைச் செலுத்த முடியாது.

இன்றைக்கு “ஸ்டேடஸ்கோ” (status-quo) பற்றிச் சொன்னார்கள். இருப்பது இருக்கின்றபடியே இருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டார்கள். “ஸ்டேடஸ்கோ” இருப்பதற்குக் காரணம் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒன்றுபட்ட நாடாக இருப்பதை, ஏன் பிரிக்க வேண்டும் என்பதற்குத்தான் அவர்கள் காரணம் கொடுத்தாக வேண்டும்.

சிறிய நாடா? பெரிய நாடா?

அன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழக அங்கத்தினர், திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது, பிரான்சின் வளர்ச்சிக்குக் காரணம் அது ஒரு சிறிய நாடாக இருப்பதுதான் என்று சொன்னார்கள். இன்றைக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் வளர்ந்திருப்பது எந்த அடிப்படையில்? சிறு நாடுகளாக இருப்பவைகளும், பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை வைத்து வாழ்ந்தார்கள். சாம்ராஜ்யம் போனவுடன், இன்றைக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளையெல்லாம் கூட்டுச் சேர்த்து ஒன்றாக இணைக்க முடியுமா என்று பார்க்கிறார்கள். பொருளாதார இணைப்பு மட்டுமல்ல, அரசியல் இணைப்பும் கூட. சிறிய நாடான பிரிட்டனும் பெரிய சாம்ராஜ்யம் இருந்ததால் தனித்து வாழ முடிந்தது. இன்றைக்கு சாம்ராஜ்யம் போய்விட்டது. ஒரு சிலர் வேண்டாம் என்றாலும், அவர்களும் இந்தக் கூட்டில் ஒட்டிக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதைத்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் உணரவேண்டும். தொழில் புரட்சிக்குப் பிறகு என்ன நிலைமை என்று உணரவேண்டும்.

பிரிவினையும் வரலாறும்

பண்டித ஜவகர்லால் சொன்னார்கள். அணுசக்தி வந்த பிறகும், பழைய வாதங்களைச் சொல்வது சரியல்ல என்று. இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில், மாறுதல்கள், உற்பத்திசாதனங்கள் எந்த முறையில் இருக்க

வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சிகள் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆகவே, தயவு செய்து வரலாற்றைக்கூறி இந்தப் பிரிவினையைக் கேட்கவேண்டாம். நாம் அந்தக் காலத்தில் வாழவில்லை. இன்றைக்கு நாம் முன்னேற்றப் பாதையில், மாறுதலான சூழ்நிலையில், இன்னும் பொருளாதார மாறுதலை நோக்கிப் போகிறோம். பழைய முறையில், விவசாய அடிப்படையில் வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்றோ, அதற்கும் முன்னால் இருந்த நாடோடி வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்றோ அதையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டி, அந்த முறையில் நினைப்பது சரியல்ல. நாடுகள் ஒன்றாக்கப்படவேண்டும், உலகமே ஒன்றாக்கப் படவேண்டும் என்ற முறையில், உலகத்து நாடுகள் ஒன்றாக்கப்படவேண்டும் என்ற முறையில், உலகத்து நாடுகள் போகின்றன. அந்தப் போக்கை மாற்றினால், உலக முன்னேற்றமே தடைப்படும்.

ஆகவே, நான் சொல்லுகிறேன்—தாழ்மையாகச் சொல்லுகிறேன்—காரசாரமாகச் சொல்லவில்லை—அடிப்பணிந்து சொல்லுகிறேன். வரலாற்று அடிப்படையில் திராவிட நாடு அமைக்க முயலவேண்டாம்.

மொழியை விட்டுக் கொடுப்பதா ?

இந்த நாட்டின் மொழியைத் தியாகம் செய்கிறோம் என்றும் கொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒன்றாக இயங்கும் நாடுகளிலும் பலமொழிகள் இருக்கின்றன. வேண்டுமானால், திராவிட முன்னேற்றக் கட்சித் தலைவருக்கு பாஸ்போர்ட் வாங்கித் தருகிறேன், அவர்கள் கொஞ்சம் உலகத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கட்டும். ஒரு நாடாக நிலைப்பது எப்படி என்று உலகத்தில் கவனம் செலுத்துகின்றார்கள்.

அதற்காக, ஒற்றுமைக்காக, இந்தியைப் பூராவும் விட்டு விடலாமென்று சிலரும், இன்னும் சிலர் பேசுவது

போல் ஆங்கிலத்தைப் பூராவும் ஏற்றுக்கொள்ளலாமென்ற முறையிலும் பேசவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நாட்டிலுள்ள எல்லோரும் புரிந்துகொள்வதற்கு ஒரு பொது மொழி அவசியம். அதற்காக நம்முடைய மொழியையோ, அல்லது பண்பாட்டையோ வீட்டுக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது.

சமஷ்டி முறை ஏன்?

புதிதாக, சமஷ்டி முறை ஏற்பட்டது எதற்காக? வெவ்வேறு பகுதிகளிலே இருக்கிற மக்கள், வெவ்வேறு பண்புகளைக் கொண்ட மக்கள், வெவ்வேறு மொழிகளைக் கொண்ட மக்கள், இவர்களுக்கிடையே அரசியல் துறையிலே இணைப்பு ஏற்படமுடியுமா என்பதைப் பற்றி, மனித வளர்ச்சி அடிப்படையிலே, பண்பு வளர்ச்சி அடிப்படையிலே, ஆராய்ச்சி செய்து சமஷ்டியை ஏற்படுத்தினார்கள். அதற்காக, 2000 வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்ததையே இப்பொழுது கடைப்பிடிப்பதிலே அர்த்தம் இல்லை, பிரயோஜனமும் இல்லை.

உண்மையான சமஷ்டி என்று சொன்னால், மீதமுள்ள அதிகாரம் (Residuary Powers) ஸ்டேட்டிவ் தான் இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் சொன்னார்கள். "ரெஸிட்யுவரி பவர்ஸ்" மத்திய அரசிடம் இருப்பதாலே சமஷ்டி அமைப்பில் குறைவு ஏற்பட்டு விடுவதில்லை.

விடுபட்டுப் போயிற்று?

இந்திய அரசியல் அமைப்பைப் படித்துப் பார்த்தால், எனக்குத் தெரிந்தவரையில், எந்த அதிகாரமாக இருந்தாலும் சரி, அதை விட்டுவிடவில்லை. ஒரு பட்டியலிலே இல்லாவிட்டால் இன்னொரு பட்டியலிலே போட்டிருக்கிறோம். எதிர்பாராதவிதமாக ஒரு பட்டியலிலேயும் சேர்க்

காது ஏதாவது அதிகாரம் இருக்குமேயானால், அதை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு விட்டுவிட வேண்டுமென்று இந்திய அரசியல் சட்டம் சொல்லுகிறது. அது எந்த அளவுக்கு ராஜ்யங்களைப் பாதிக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்தப் பட்டியல்களைப் பார்த்த பிற்பாடு, இவ்வளவு முக்கியமான அதிகாரம் விட்டுப்போய் இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கத்திற்குப் போயிருக்கிறது என்று சொன்னால், அதற்கு நான் பதில் சொல்லத் தயாராய் இருக்கிறேன். அன்றைக்கு உட்கார்ந்து பரிசீலனை செய்த அரசியல் நிபுணர்களுக்குத் தெரிந்தவரையில், வரையறுக்கப்படாத அதிகாரம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆகவே, இதை வைத்துக் கொண்டு, இது சரியான சமஷ்டி அல்ல என்று சொல்லுவது சரியல்ல.

பெரிய சாதனை

நமது வரலாற்றையே பார்ப்போம். நாம் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வாழ்ந்து வந்தோம். அன்றைக்கு நாம் விரும்பினாலும் சரி விரும்பாவிட்டாலும் சரி, ஒன்றாக்கப் பட்டோம். ஒரு சில சமஸ்தானங்கள், சில மன்னர்கள், சிறு சிறு பகுதிகள் விடப்பட்டிருந்தாலுங்கூட, வேறு என்ன பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தில் நடந்திருந்தாலும் கூட, பிரிட்டிஷார் இந்தியாவை ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டு வந்தது ஒரு பெரிய சாதனை.

ஆனால், அன்றைக்கு ஏன் எல்லோரும் ஒரு குடையின் கீழ் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்பதற்கு யாருமில்லை. வரலாற்றின் அடிப்படையிலே—ஒரு வருஷம் அல்ல, பத்து வருஷங்கள் அல்ல, நூறு வருஷங்கள்—பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தின்கீழ், ஒன்றுபட்ட இந்தியாவாக வாழ்ந்து வந்திருக்கிறோம், சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பாக. ஆனால் பழங்

காலத்தில் திரு அண்ணாதுரை அவர்கள் சொல்வதைப் போல், சாம்ராஜ்ய அடிப்படையிலே, தமிழ் நாட்டு மன்னர்கள் இமயமலை வரை தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பரப்ப முயன்றார்கள். வடக்கேயுள்ள மன்னர்கள் கன்னியாகுமரி வரை செல்ல முயன்றார்கள். அது கைகூட வில்லை.

அவதாரங்களா ?

சம்மதத்தின் பேரில் நமக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்ததால் எந்தவிதமான குறையும் ஏற்படவில்லை, எந்தவிதமான உரிமையும் பறிபோய்விடவில்லை என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். உரிமை பறிபோய் விட்டது. அந்த உரிமையைக் காப்பாற்ற வந்திருக்கிறோம் என்று பேச வேண்டிய அவசியமே கிடையாது.

அன்றைக்குத் தமிழ்மக்கள் ஒப்புக்கொண்டுதான் தமிழ் நாடு இந்தியவுடன் இணைந்திருக்கிறது. ஒப்புதலுடன்தான் இணைந்திருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு வடக்கே போயிருக்கக்கூடிய இரண்டு தி. மு. கழகப்பிரதிநிதிகளில் பிரிய வேண்டுமென்று சொல்வதிலேயும் கட்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒருவர்தான் பிரியவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்! மற்ற தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் அத்தனை பேரும் இந்தியாவின் ஒற்றுமை நீடிக்கவே விரும்புகின்றனர்.

எனவே, நம்முடைய உரிமையை வேறு யாரும் பறித்துக்கொண்டு போய்விடவில்லை. நாமே ஒப்புக் கொண்டுதான் இன்றைக்கு இந்திய யூனியனிலே இருக்கிறோம். யாரோ உரிமையைப் பறித்துக்கொண்ட மாதிரியும், தாங்கள் ஏதோ இதைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவதரித்த, 'அவதாரங்கள்', என்று திராவிடத் தலைவரோ, அவருடைய தம்பிகளோ பேசவேண்டிய அவசியம் கிடையாது (திரு ஏ. கோவிந்தசாமி: குறுக்கீடு.) நீங்கள் பேசுவது மட்டமானால், நான் பேசுவதும் மட்டமென்று எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

இன்னொரு விஷயத்தைப்பற்றி திரு வி. கே. ராமசாமி முதலியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது, இந்தி இம்பொசிஷனைப் பற்றி...

திராவிடத்தின் பொது மொழி

திரு சி. என். அண்ணுதுரை: நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள், நான், தமிழ் நாடு தனி நாடாக இருந்த காலத்தைக் காட்டியதை வைத்துக் கொண்டு, அதே முறையிலே அமைக்க வேண்டுமென்று சொல்வதாகத் தப்பு அபிப்பிராயத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள். நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே தனி நாடாக இருப்பதற்குத் தகுதி பெற்றது என்பதற்கான காரணத்தைத்தான், வரலாற்றிலிருந்த ஆதாரத்தைக் காட்டினேனே தவிர, பண்டைக் காலத்தைப் போல் பட்டாடை அணிந்துகொண்டு, உடைவாளை வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. இந்தியா ஒன்றாக இருந்தால் தமிழை விட்டுக்கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லுவது, நீங்கள் எப்படி இந்திக்காக எதையும் விட்டுவிடத் துணிகிறீர்கள் என்று சுட்டிக்காட்டுவதற்காகச் சொன்னேனே தவிர, எங்களுக்காக அல்ல.

கனம் திரு சி. சுப்பிரமணியம்: நீங்கள் இவ்வாறு சொல்வீர்கள் என்றுதான், நானே குறிப்பு எழுதி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அங்கே என்ன பதிவாகியிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கலாம். அவர்கள் என்னுடைய நிலையிலிருந்தால், இந்திய ஒற்றுமை வேண்டுமென்று நினைக்கக் கூடிய நிலையிலிருந்தால், இதற்காகத் தமிழையும் விட்டுக் கொடுப்பதற்குத் தயாராயிருப்பேன் என்று சொன்னீர்கள்.

திரு சி. என். அண்ணுதுரை: "டபிள் ரெகடிவ்" உபயோகப் படுத்துகிறீர்களே.

கனம் திரு சி. சுப்பிரமணியம்: டபிள் ரெகடிவ் போட்டாலும்சரி, சிங்கிள் ரெகடிவ் போட்டாலும்சரி, தாங்கள் சொன்னதைத்தான் நானும் திருப்பிச் சொல்லுகிறேன். திராவிட

நாடு ஒற்றுமைக்காக, தமிழை விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக இருப்பீர்கள் போலிருக்கிறது என்று கேட்டேன்.

திரு சி. என். அண்ணுதுரை: திராவிட நாடு ஒற்றுமை யிலே தமிழ்மொழிப் பிரச்சினை வரவில்லை.

கனம் திரு சி. சுப்பிரமணியம்: ஏன் வரவில்லை? திராவிட நாடு நான்கு மொழிகள் பேசும் நாடாயிற்றே?

திரு சி. என். அண்ணுதுரை: உலகப் பொதுமொழியாகிய ஆங்கிலம் ஆட்சிமொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படு மென்று நம்புகிறேன்.

கனம் திரு சி. சுப்பிரமணியம்: ஆங்கிலத்திற்குத்தான் நீங்கள் போவீர்கள். அப்பொழுது நான்கு மொழி பேசக் கூடியவர்கள் ஒன்றாக இருக்க முடியுமா? அப்படியானால், ஏன் ஏழு மொழிகள் பேசுகிறவர்கள், பத்து மொழிகள் பேசுகிறவர்கள் ஒன்றாக இருக்க முடியாது?

ஆதிக்கத்தின் அளவு

திராவிடத்திலே அந்நிய மொழியை ஏற்றுக்கொண்டால், ஏன் இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்காக, வேறொரு மொழியைப் பொது மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது? ஆங்கிலம் என்ன இனிக்கிறதா? மற்ற மொழிகள் இனிக்கவில்லையா?

தமிழைப் பற்றி எனக்கும் அவருக்கும் ஒரே கருத்துத் தான். ஆனால், ஆங்கிலத்திலே அவருக்குத் தனி மோகம். எனக்கு அது இல்லை. அவருக்கு அது நெடுங்காலப் பழக்கம். ஆங்கில ஆதிக்கம் ஏற்பட்டது என்றால், அது நல்லது என்று அவர் நினைக்கிறார். நான், அந்த ஆதிக்கம் இருந்தாலும், எந்த அளவிற்கு அதை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ, அந்த அளவுக்குத்தான் வைத்துக்கொள்ளலாமென்று நினைப்பவன்.

தமிழுக்குப் பூரண உரிமை

தமிழுக்குப் பூரண உரிமை கொடுத்து அந்த அடிப்படையில் ஒன்றுபட்ட இந்தியாவிலே நாம் வாழ முடியுமென்று நான் கருதுகிறேன். தமிழை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. இந்தச் சபையிலே நடவடிக்கை நடத்துவதற்கு இந்தி வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. அரசாங்க நிர்வாகத்தை நடத்த இந்தி வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. ஆங்கிலமும் வேண்டிய அவசியம் கிடையாது.

ஆனால், இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலையில் ஆங்கிலத்தை ஓரளவுக்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால், அந்த அளவுக்குத் தமிழ் வளரவில்லை என்பதால்தான். இன்று பட்டப் படிப்புக்குக்கூட நான் விரும்புவது தமிழ். திரு. அண்ணாதுரை வேண்டுமானால் ஆங்கிலத்தை விரும்பலாம்.

தமிழுக்கு உயர்வு ஏற்படவேண்டும், தகுதி ஏற்படவேண்டும் என்று வாயளவில் சொல்வதோடு மட்டுமல்லாமல், அதற்கு முயற்சியும் செய்கிறேன். அவர்கள் நினைப்பதுபோல், திராவிட ஒற்றுமைக்காக இருந்தாலும் சரி, இந்திய ஒற்றுமைக்காக இருந்தாலும்சரி, தமிழைத்தியாகம் செய்து கொடுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் தமிழைத் தியாகம் செய்ய மாட்டேன் என்றும் உறுதி சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தித் திணிப்பு இல்லை

அதற்கடுத்தபடியாக, இந்தித் திணிப்பைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். திரும்பத் திரும்ப அதைப்பற்றிச் சொல்லியாய்விட்டது. அதைப் பொறுத்த வரையில் 1965-க்குப் பிற்பாடு ஆங்கிலமும், இந்தியும் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும். இந்தியைப் படிக்க முடியவில்லை, ஆங்கிலத்

திலேதான் நாம் தகுதி பெற்றிருக்கிறோம். ஆங்கிலம் இருக்கத்தான் போகின்றது. அதை யாரும் இன்று மறுக்கமுடியாது.

நாட்டினுடைய ஒற்றுமைக்காக, இந்தி வரவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தி திணிக்கப்பட்டால் நாட்டின் ஒற்றுமை பாதிக்கப்படுமென்பதைவடக்கே இருக்கிறவர்கள் உணரவேண்டும் என்பதுதான் எனது வாதம்.

இருசாராருக்குந்தான் எடுத்துச் சொல்லவேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த முறையில்தான் ஆங்கிலம் நீடிக்க ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது.

தேவநாகரி லிபி வராதது

அதே மாதிரி, தேவநாகரி லிபியைப்பற்றித் திருப்பித் திருப்பி ஒவ்வொருவரும் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். பிரதம மந்திரி அவர்களே இதற்கு விளக்கம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுதிருக்கும் தமிழ் எழுத்தை எடுத்து விட்டு, தேவநாகரி லிபியில் தமிழ் படிக்கவேண்டும் என்ற ஏற்பாடு எப்போதும் கிடையாது. இப்பொழுதிருக்கும் தமிழ் இலக்கியம் தேவநாகரி லிபியில் வருவது என்ற பிரச்சினையும் இல்லை.

நாட்டின் மற்ற பகுதிகளிலே இருக்கிறவர்கள் தேவநாகரி லிபியில் தமிழ் படிக்கிறோம் என்று சொல்வார்களானால் அதற்கு நாம் குறுக்கே நிற்கப் போவதில்லை. இதற்கும் அதற்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை. அதைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

தேவநாகரி இங்கு வரப்போவதில்லை. வருவதற்கும் யாரும் விடமாட்டார்கள். யார் இங்கு அதிகாரத்தில் இருந்தாலும் அது வருவதற்கு இடமளிக்கமாட்டார்கள். தேவநாகரி பொது லிபியாக வந்து தமிழ் எழுத்தை அழித்துவிடப் போவதில்லை என்ற உறுதியை நான் சொல்

கிறேன். தேவநாகரி லிபி வந்துவிடும், அதற்காக திராவிட நாடு பிரித்துக் கொண்டுவிடவேண்டும் என்று அந்தப் பூச்சாண்டியைக் காட்டிச் சொல்லவேண்டாம்.

ரோமன் லிபி யோசனை

தமிழை, வேறு லிபியில் கற்றுக்கொள்வதானால் அதற்கு ரோமன் லிபிதான் நல்லது என்பது என்னுடைய கருத்து. நான் சொல்வதைத்தான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இல்லை. ரோமன் ஸ்கிரிப்டுக்கும் ஆங்கில எழுத்திற்கும் சம்பந்தமே இல்லை. தயவுசெய்து அதைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும், ஸ்கிரிப்டுக்கும் ஆல்பபட்டுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஒலி வேறு; எழுத்து வடிவம் வேறு; எழுத்து வடிவம் மாறிக்கொண்டே வந்திருக்கிறது ஒலி வேண்டுமானால் மாறாமல் இருக்கலாம். ஒலி வடிவத்தில் மாறுதல் இல்லை. அந்த ஒலியை எப்படி வேண்டுமானாலும் எழுத்து வடிவில் போட்டுக் கொள்ளலாம். 200, 500 வருஷங்களாக ஒரே வடிவாகத் தமிழ் எழுத்து இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. அது மாறிக்கொண்டதான் வந்திருக்கிறது. ஒலி வேறு; எழுத்து வடிவம் வேறு. எழுத்து வடிவம் மாறினாலும் ஒலி வடிவத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்படி வடிவத்தை மட்டும் மாற்றிக்கொண்டவர்கள் தங்களுடைய அனுபவத்தை நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

தவறைத் திருத்தத் தயார்

கனம் திரு. சின்னதுரை அவர்களும் மற்றவர்களும் பேசும்போது காங்கிரஸ் செய்திருக்கும் தவறுகளை எடுத்துக் கூறினார்கள். தவறுகளை எடுத்துச் சொல்லும்போது அவைகளை ஒப்புக்கொள்ள என்றைக்கும் தயாராயிருக்கிறேன். காங்கிரஸ் செய்ததெல்லாம் நூற்றுக்கு நூறு சரி அதில் எந்தவிதமான குற்றமும் இல்லை, தவறும் இல்லை என்று நான் சொல்ல முன்வரவில்லை. தவறு இல்லாம

லேயே நிர்வாகத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று நான் சொல்லவில்லை. சில குற்றங்கள் நடைபெற்றிருக்கலாம். சில தவறுகள் நடைபெற்றிருக்கலாம்.

நான் முன்பு சொன்னதுபோல், தவறுகளை நீக்கிக் கொள்ள முயற்சி செய்ய வேண்டியதுதான். ஒன்றைச் செய்துவிட்டோம் என்பதற்காக அது தவறாக இருந்தாலும் அதையேதொடர்ந்துசெய்துகொண்டு போகக்கூடாதுதான். கேரளாவில் முஸ்லிம்லீகுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டது தப்பு என்றால் அதைத் திருத்தத் தயார். ஒரு தடவை செய்து விட்டோம் என்பதால், தொடர்ந்து அம்மாதிரியே செய்து கொண்டு போகவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அல்ல. நாங்கள் இயங்க விரும்புவது.

ஆகையால்தான், நாடு ஒற்றுமைப்படவேண்டுமென்றால், அதற்கு என்ன காரியங்கள் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்யத் தயாராயிருக்கிறோம். தவறு செய்தாலும் அதைத் திருத்திக்கொள்ளாமல், ஒரு தடவை சொன்னதுதான் முடிவு என்ற முறையிலே நாங்கள் எண்ணுவது இல்லை. தவறுகள் ஏற்பட்டிருந்தால் அவைகளைத் திருத்திக்கொள்ளத் தயாராய் இருக்கிறோம் என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

எல்லோரும் ஏமாளிகளா?

கனம் திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் சொன்னார்களோ, மற்றவர் சொன்னார்களோ ஞாபகம் இல்லை. 'இந்த ஒரு மைப்பாடு மகாநாடு ஒரு தேர்தல் நாடகத்திற்காகப் போட்டது' என்று சொன்னார்கள்.

டி. எஸ். ஆதிழலம்: "ரிபோர்ட்டிலே இருக்கிறது" என்று சொன்னார்கள்.

கனம் திரு சி. சுப்பிரமணியம்: கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியிலிருந்து வந்தவர்கள், பிரஜா சோஷலிஸ்டுக் கட்சியிலிருந்து வந்தவர்கள், ஜன சங்கத்திலிருந்து வந்தவர்கள், சுதந்திராக் கட்சியிலிருந்து வந்தவர்கள் எல்லோரும் ஏமாளிகள் அல்ல.

அத்தனைக் கட்சிப் பிரதிநிதிகளும் வந்திருந்து எங்கள் தேர்தல் நாடகத்திற்கு என்று சொல்வார்களானால், அத்தனை கட்சிகளையும் ஏமாற்றக்கூடிய ஆற்றலும் அறிவும் எங்களுக்கு இருந்திருக்கிறது என்று ஆகிறது. அப்படியானால், நாங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தாரையும் ஏமாற்ற முடியாதா, என்ன? அப்படி ஒன்றும் ஏமாற்றக்கூடிய முறையில் அல்ல, நாங்கள் செய்தது. உண்மையிலேயே நாட்டில் ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட வேண்டும், நல்லதொரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் மகாநாடு கூட்டப்பட்டது.

வீண் பாதை வேண்டாம்

இதெல்லாம் ஒரு புறம் இருக்கட்டும். நான் கடைசியாக இங்கு ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாட்டிலே ஒரு புதிய சமுதாயத்தை அமைக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். நாட்டிலே வறுமை, பிணி, அறியாமை இவைகளை யெல்லாம் போக்க வேண்டும். ஏற்றத் தாழ்வற்ற சமுதாயத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். திராவிடநாடு அமைந்துதான் அதெல்லாம் வரவேண்டும் என்பது அல்ல. இன்றக்கு உலக நிகழ்ச்சிகள், உலக அனுபவம், மனித அனுபவம் அம்மாதிரி இருக்கிறது.

ஆகவே, ஆகாத ஒன்றை, பல பேர் விரும்பாத ஒன்றை, ஒரு சில சிறுபான்மையினர் பிரச்சாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்களே, அவர்கள் வீண் பாதையில் போய்க்கொண்டிருக்காமல், சக்தியையெல்லாம் ஒன்றுகூட்டினால், அதன் காரணமாக நாம் இன்னும் சிறந்த காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும்.

வளமான சமுதாயம் அமைக்க...

நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். இந்த எதிர்ப்பு இல்லாம விருந்தால் காரியங்களை நாம் இன்னும் திறமையாகச் செய்ய முடியும். அப்பேர்ப்பட்ட சக்தியைக் கொடுக்க எல்.

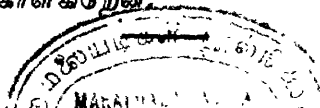
லோரும் திரண்டு வாருங்கள் என்று நான் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அப்படி எல்லோரும் ஒன்றுபட்ட சக்தியைக் கொடுப்பதன் மூலமாகத்தான் தமிழ் நாட்டில் புதியதொரு வளத்தை ஏற்படுத்த முடியும். புதியதொரு சமுதாயத்தை ஏற்படுத்த முடியும். மக்களுடைய குறைகளைத் தீர்க்க முடியும். அவ்வாறு அல்லாது எதிர்க்கட்சியினர் பேசும் போது நாங்கள் அருவருப்புக் கொள்வதும், நாங்கள் பேசும் போது எதிர்க்கட்சியினர் அருவருப்புக் கொள்வதும், அதைப் பார்த்து மற்றவர்கள் கேலி செய்வதும் ஆகிய நிலைமை இல்லாமல், இன்றைக்கு மக்களுடைய விருப்பத்தை ஒப்புக் கொண்டு, பெரும்பான்மையான மக்களுடைய விருப்பம் தெரிந்ததற்குப் பிற்பாடு, உண்மையான முன்னேற்றப் பாதையில் செல்ல வேண்டும்.

ஒன்றுபட்ட சக்தி

அப்பேர்ப்பட்ட முன்னேற்றப் பாதையில் சென்று வாழ்க்கை வளப்பத்தைப் பெருக்குவதற்கு முன்வர வேண்டும். அப்படி முன்வந்து, தொடர்ந்து மக்கள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிற மக்களுக்குப் புது வாழ்வு ஏற்படும் முறையில் எல்லோருடைய சக்தியும் பயன்படவேண்டும் என்று நான் உண்மையாகக் கோருகிறேன். எதிர்க்கட்சியிலுள்ளவர்களின் சக்தியும் பயன்பட்டு, முன்னேற்றப் பாதையில் நாமெல்லோரும் கைகோர்த்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய விருப்பம், எங்களுடைய விருப்பம் என்றுதான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆகவே, இந்த ஆகாத ஒன்றை, வேண்டாத பிரிவினை ஒன்றையே நினைத்துக்கொண்டு, வரலாற்றை நினைத்துக் கொண்டு, ஆயிரம் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னால் இருந்ததையே நினைத்துக்கொண்டு இராமல், இன்றைய நிலையில் தி. மு. கழகத்தினரும் ஒன்று சேர்ந்து, ஒன்றுபட்ட சக்தியாக நாட்டிலே பல நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்கு முன் வரவேண்டும் என்று உண்மையிலேயே அடி பணிந்து மிகப் பணிவோடு, என்னால் எவ்வளவு பணிய முடியுமோ, அவ்வளவு பணிவோடு சொல்வது மட்டுமல்ல—வற்புறுத்திக்கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

50116